KAPOSVÁR

XI. évfolyam, 40. szám
1955 október 6.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

SZEMETELŐ JÁRÓKELŐK FIGYELMÉBE!

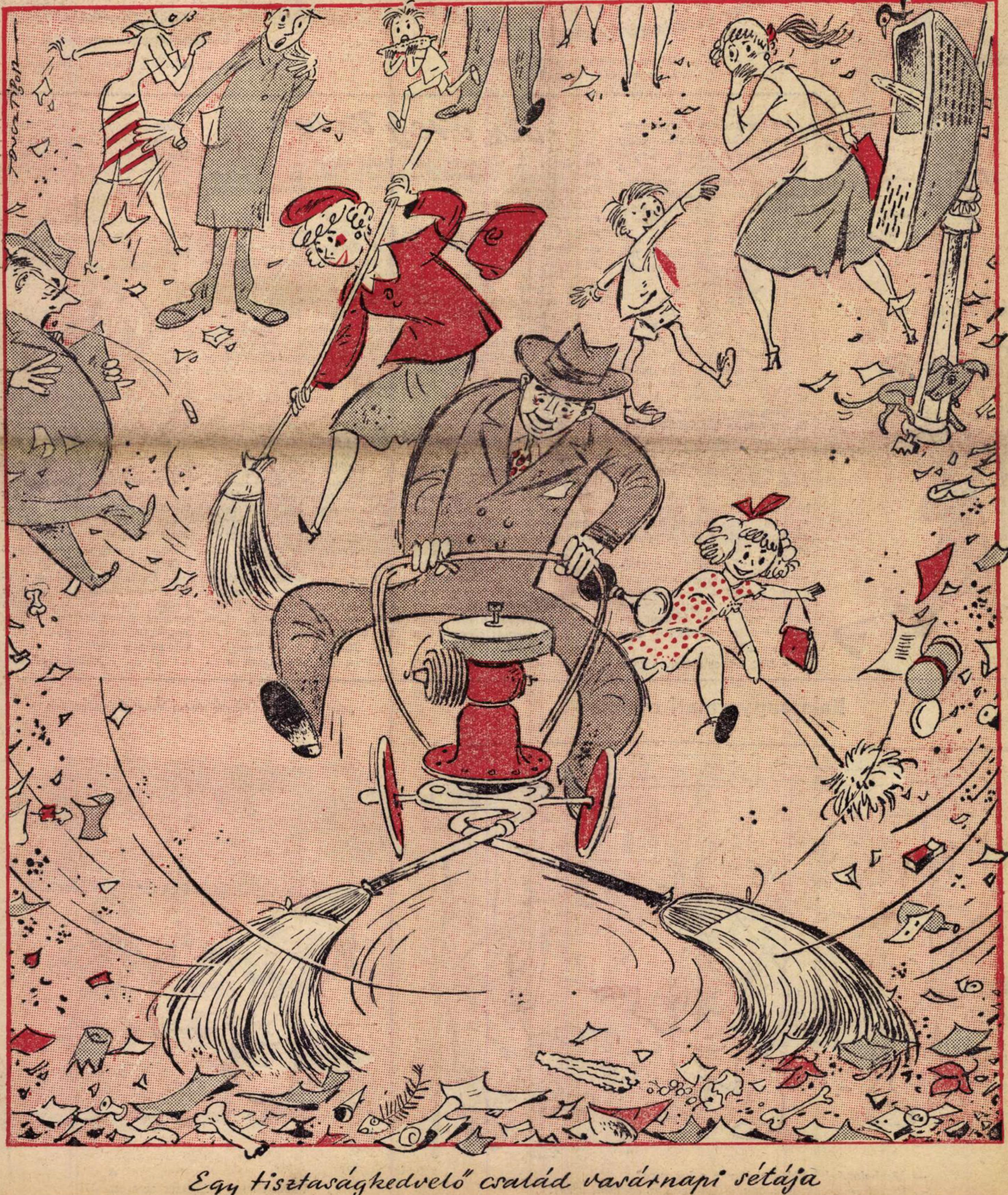

Egy tisztaságkedvelő család vasárnapi sétája

Algiri müezzin

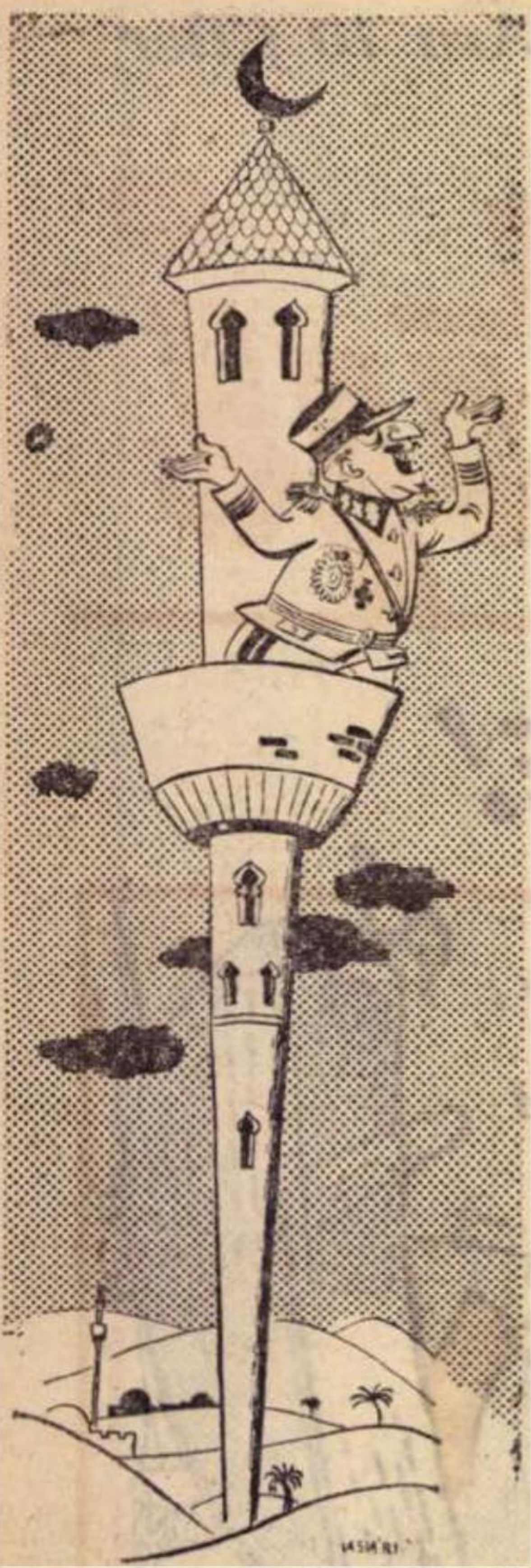

Francia tábornok: Allah il Allah, egy a tőke és mi vagyunk az ő prófétája...

LOGIKUS

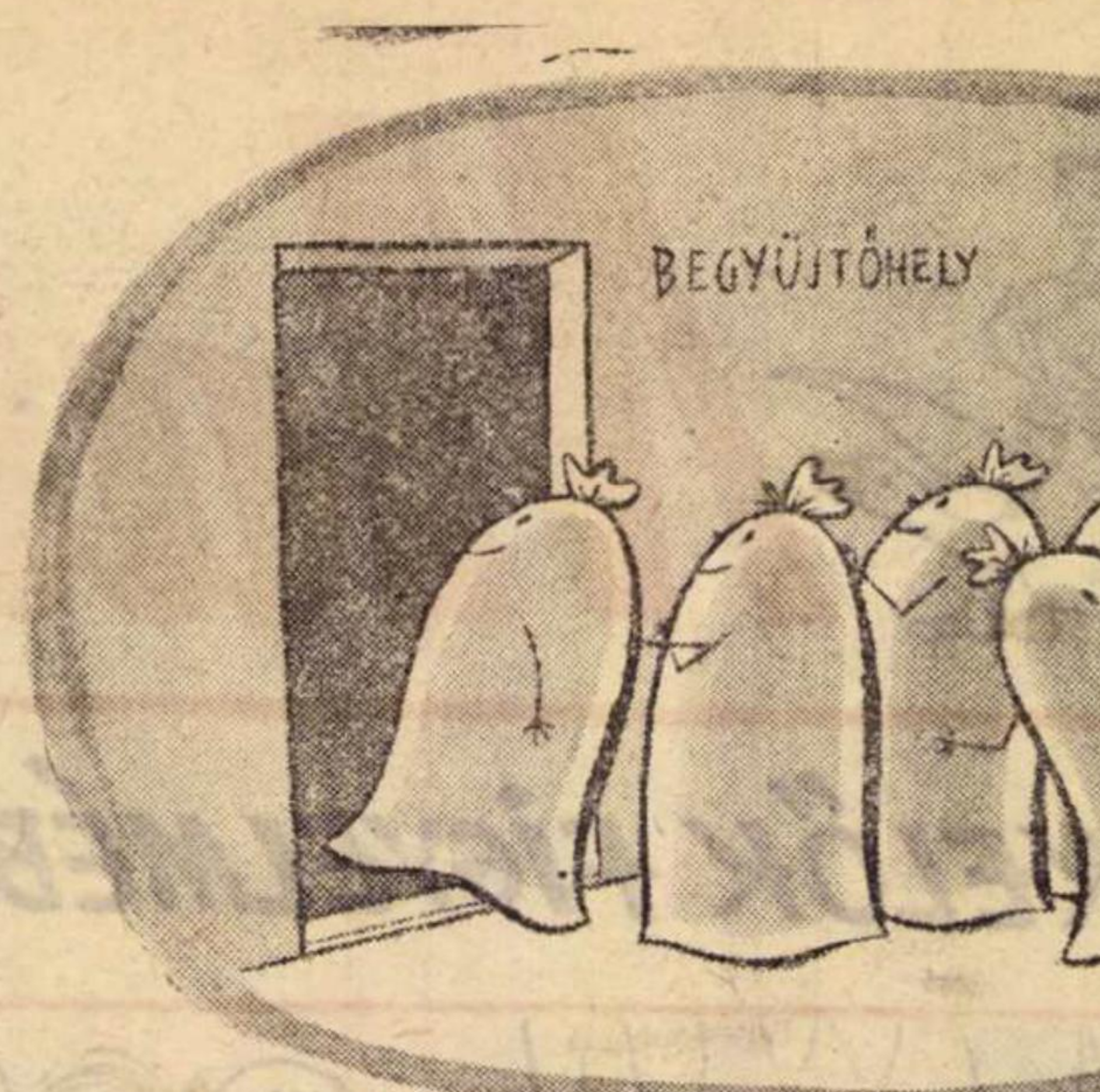

— Hé, maga miért tolakszik előre?
— Mert hátralék vagyok...

Aminek nem szabadna lennie

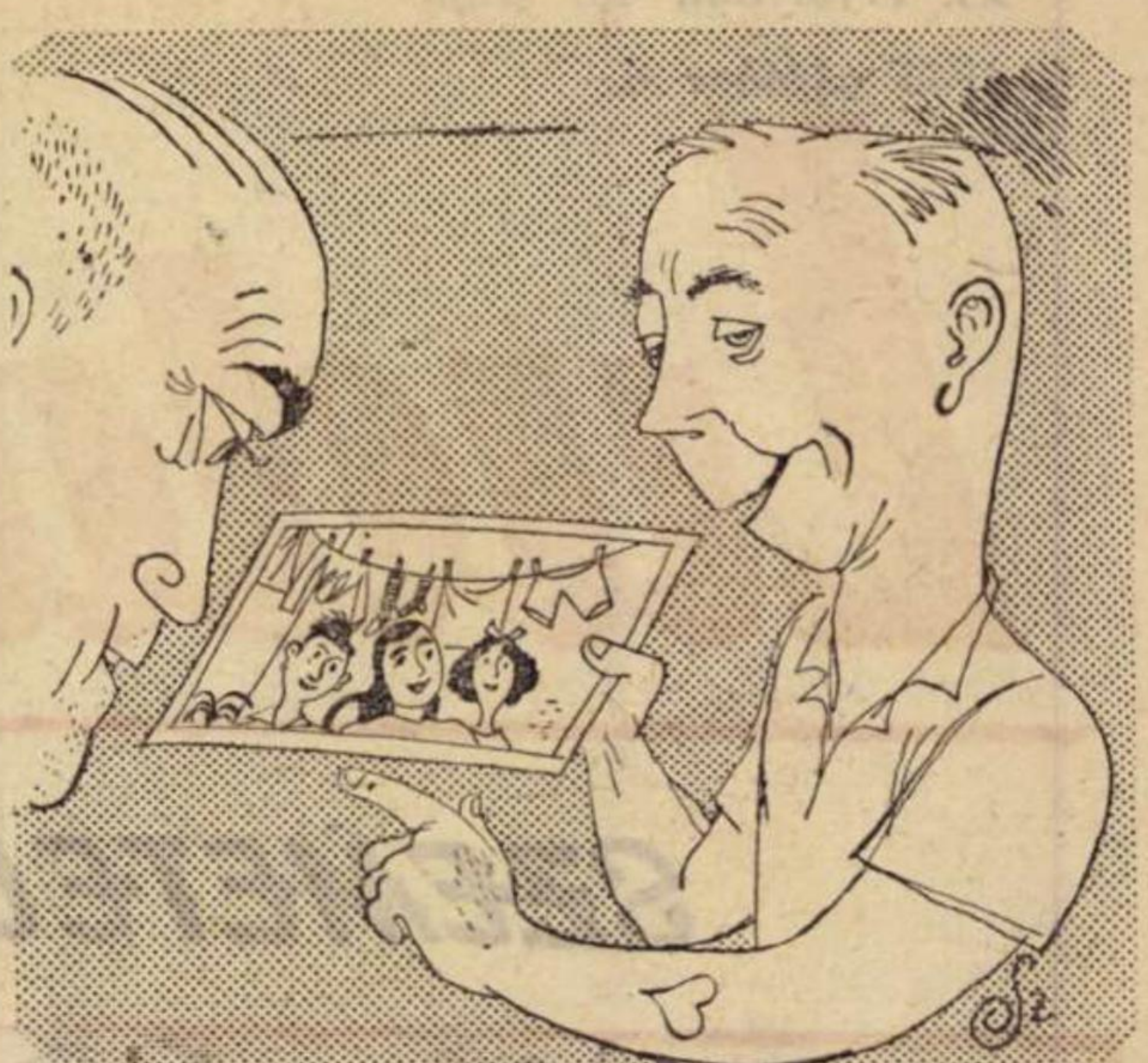

— Te a mosókonyhában csinálsz családi felvételt?
— Ugyan! Ez az erkély a szép új lakásunkban!

Miért nem jön

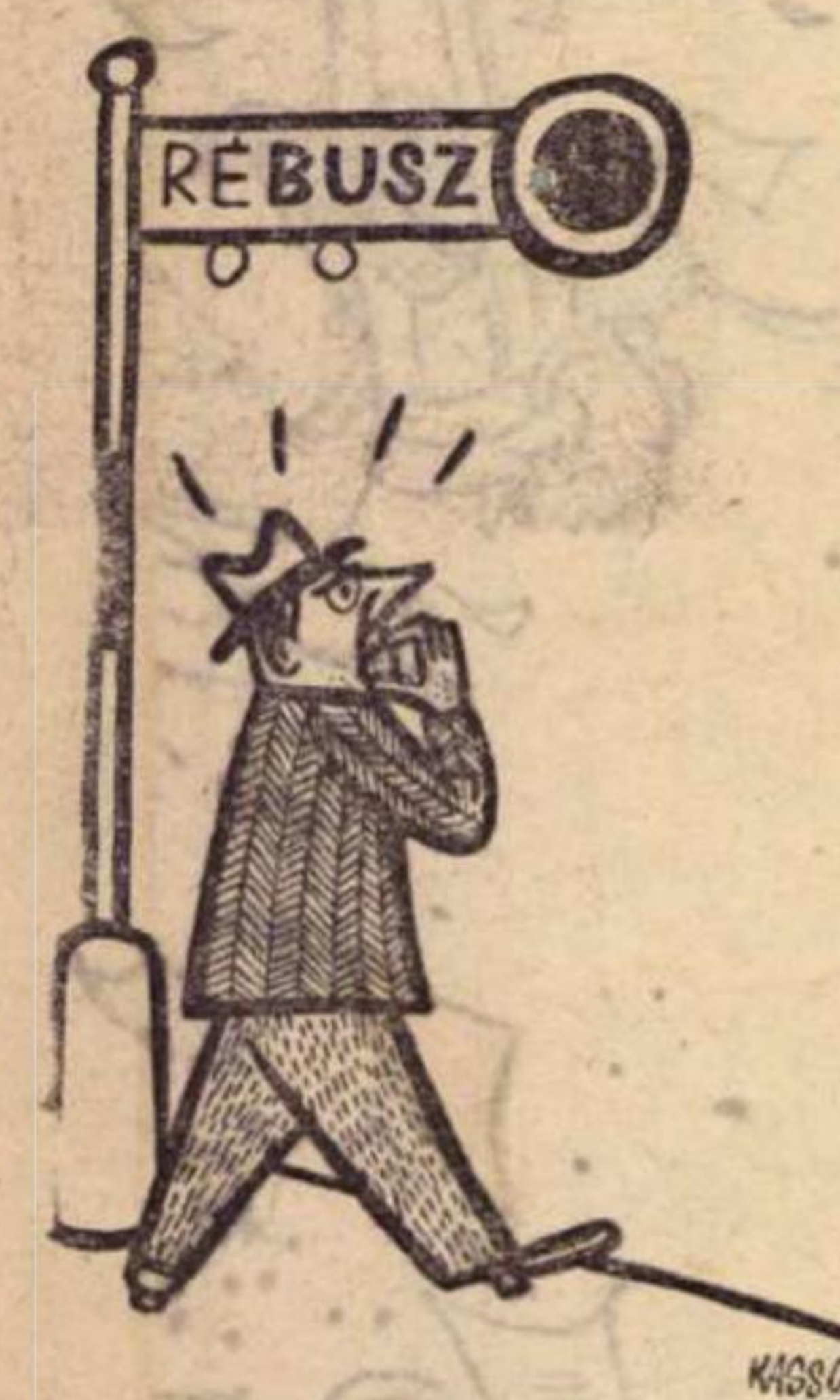

Az öreg Varga

Amikor az öreg Varga megtudta a népnevelőktől, hogy a tízholdas Faragó belépett a téeszbe, elhatározta, hogy ő is aláírja a belépési nyilatkozatot. Gyorsan tintaceruzát nyomtak a kezébe és lesték, miként rugaszkodik neki a nagy V-betűnek. De alig kezdett bele a kacskaringóba, felsóhajtott az egyik népnevelő:

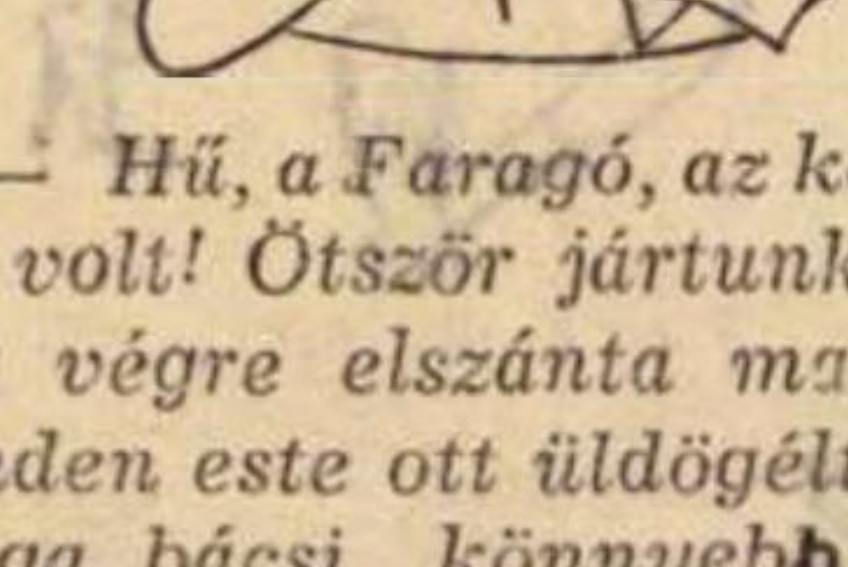

— Hű, a Faragó, az kemény dió volt! Ötször jártunk nála, míg végre elszánta magát... Minden este ott üldögéltünk... Varga bácsi könnyebb eset, nem teketóriázik sokat, belép...

Az öreg tűnődött egy kicsit, aztán így szólt:

— Be én... Már hogyisne lépnék... Csak még azt mondják meg nekem, hogyan számolják el a munkaegységet?

A két népnevelő összenézett, aztán az egyik belefogott a magyarázatba. Az öreg Varga félrebillent fejjel hallgatta az ismertetést és közben pipája szárát tisztogatta egy szalmaszállal.

— Hát akkor most, Varga bátyám... — motyogta később az egyik népnevelő. — Hát akkor ugye...

Az öreg azonban meg se moccant. Nyugodtan rágyújtott, hüvelykujjával pipájába nyomta a parazsat, aztán megjegyezte:

— Meg kell még ezt gondolni, öcsém. Aludjunk rá egyet, aztán jöjjenek el holnap, ha nincs más dolguk!

A népnevelők üres kézzel távoztak, de másnap megint beállítottak az öreg Vargához, aki már várta őket és az iránt érdeklődött, hogy lesz-e halgazdasága a téesznek, mert azt beszélik: tervezgetnek ilyesmit. Miután megkapta a részletes felvilágosítást, erről-arról beszélgettek, az öreg elmondta, hogyan lett cugszfirer a nagy háborúban, hol ismerkedett meg a feleségével, hogy csapta be negyvenegyben egy lókupec és milyen volt régen a lőrincnapi búcsú...

A népnevelők türelmetlenül izegtek-mozogtak a széküken, de azért kiböjtölték az öreget és amikor úgy tetszett, hogy véget értek a visszaemlékezések, megint elkezdték a mondókájukat.

— Meggondolta a dolgot, Varga bácsi?

— Én meg. De még mindig nem tudom, hogy is van azzal a prémiummal...

Aznap is eredménytelenül kellett eltávozniok.

A rákövetkező este már bor is volt az asztalon. Poharazgatás közben az öreg Varga folytatta a mesélést. Elmondta boldog házassága történetét, hogyan készítette az ő drága, egyetlen Mariskája a káposztásrétest, mit mondott a sógora kilencszázharmincegy augusztus tizenkettedikén a cséplőgép tetején és hogyan tett lóvá egyszer egy szakasz fináncot.

Hirtelen arra figyelt fel, hogy az egyik népnevelő bóbiskol és szabályos időközökben mellére esik a feje.

— Elaludt szegény?! — kérdezte az öreg Varga fejcsóválva és mosoly bújkált a szája szögletében, de aztán sértődött képpel megállapította: — Ugy látszik, nem nagyon érdekli az, amit mesélek.

A még éber népnevelő tiltakozott és titokban az asztal alatt rugdosni kezdte a társát, mire az akkorát ugrott, mint egy bolha és így kiáltott:

— Juliska, ne macerálj!

Varga bácsi kuncogott magában, de aztán rendületlenül tovább mesélt. Végezetül abban egyeztek meg, hogy másnap ismét tiszteletüket teszik az öreg Varga bácsinál, aki azzal búcsuzott a kertkapuban:

— Nem kell elhamarkodni a dolgot. Holnap is van egy nap, nem igaz?

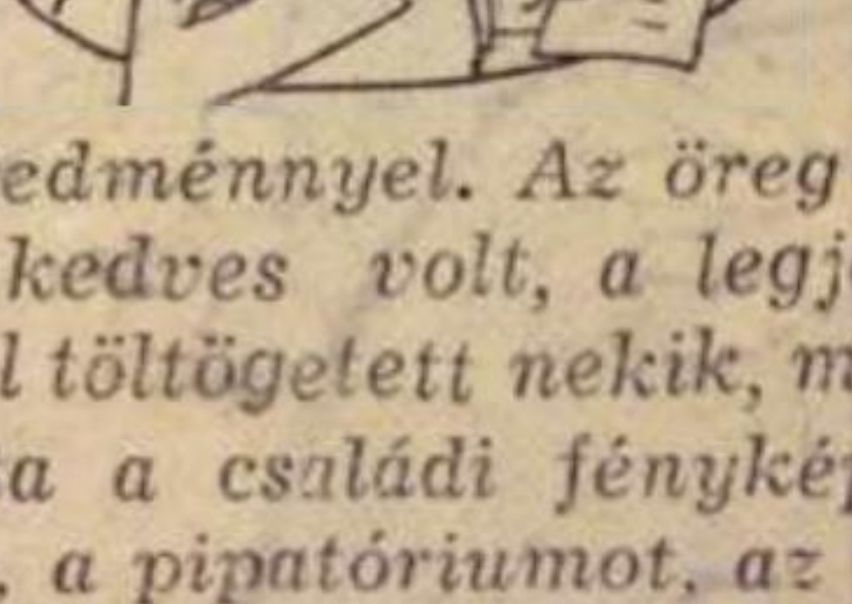

Negyednap sem jártak azonban eredménnyel. Az öreg nagyon kedves volt, a legjobb borából töltögetett nekik, megmutatta a családi fényképalbumot, a pipatóriumot, az okleveleit, de a belépési nyilatkozatot még akkor sem írta alá.

Ötödnap végre aláírta.

— Már azt hittük, Varga bácsi sose írja alá... — rebegte az egyik népnevelő. — Most vagyunk itt ötödször!

Az öreg megbántott hangon válaszolt:

— Én is vagyok olyan gazda, mint a Faragó és annál is ötször voltatok! — Aztán csendesen hozzátette: — Hja, gyerekek, mindennek meg kell adni a módját...

Mikes György

Balassagyarmati emlék

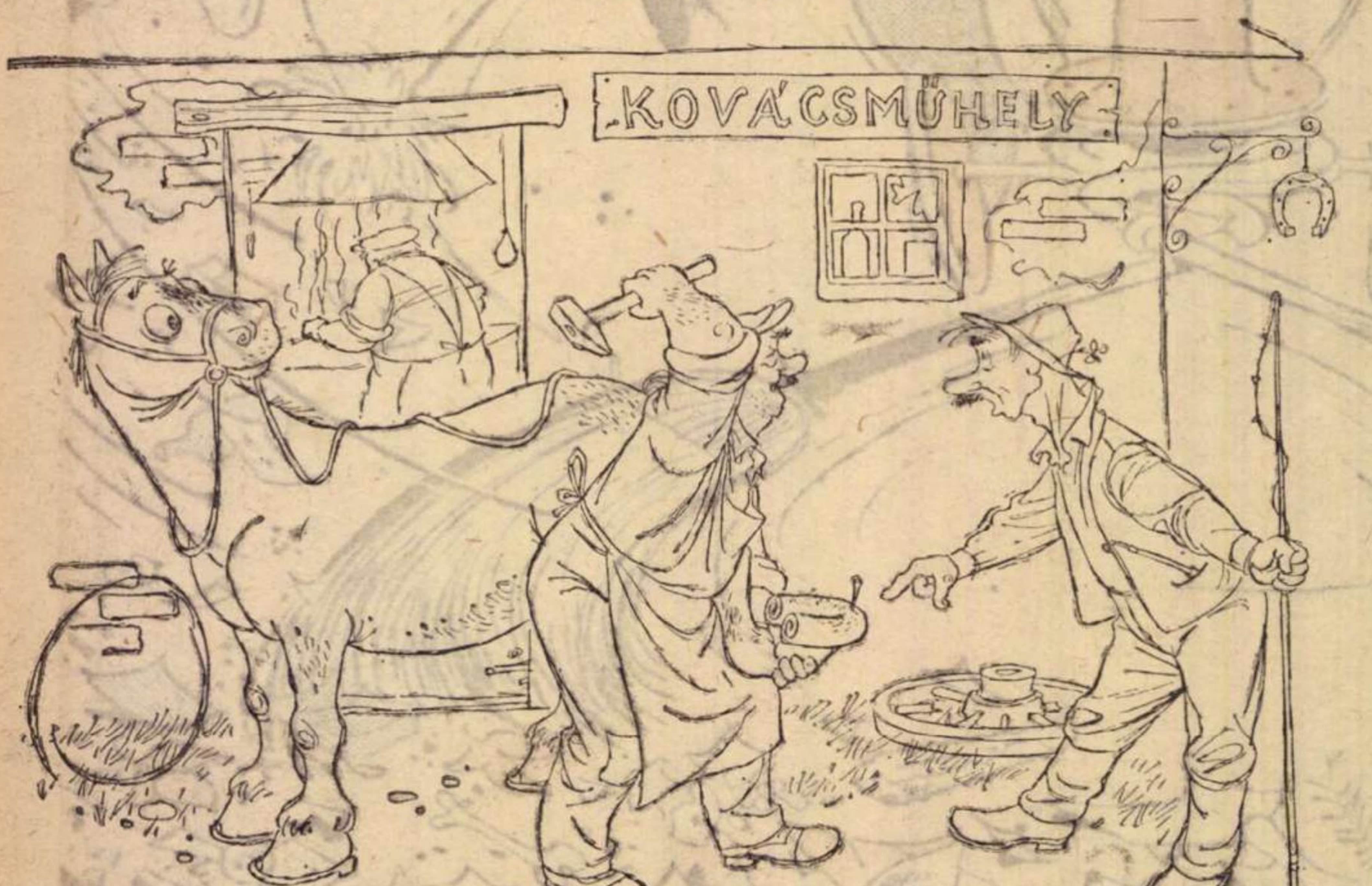

— Megbolondult? Dióspatkót ver a lovamra?
— Itt vettem a cukrászdában, olyan kemény ez, mint a vas!

Mágneses játékok kerülnek forgalomba

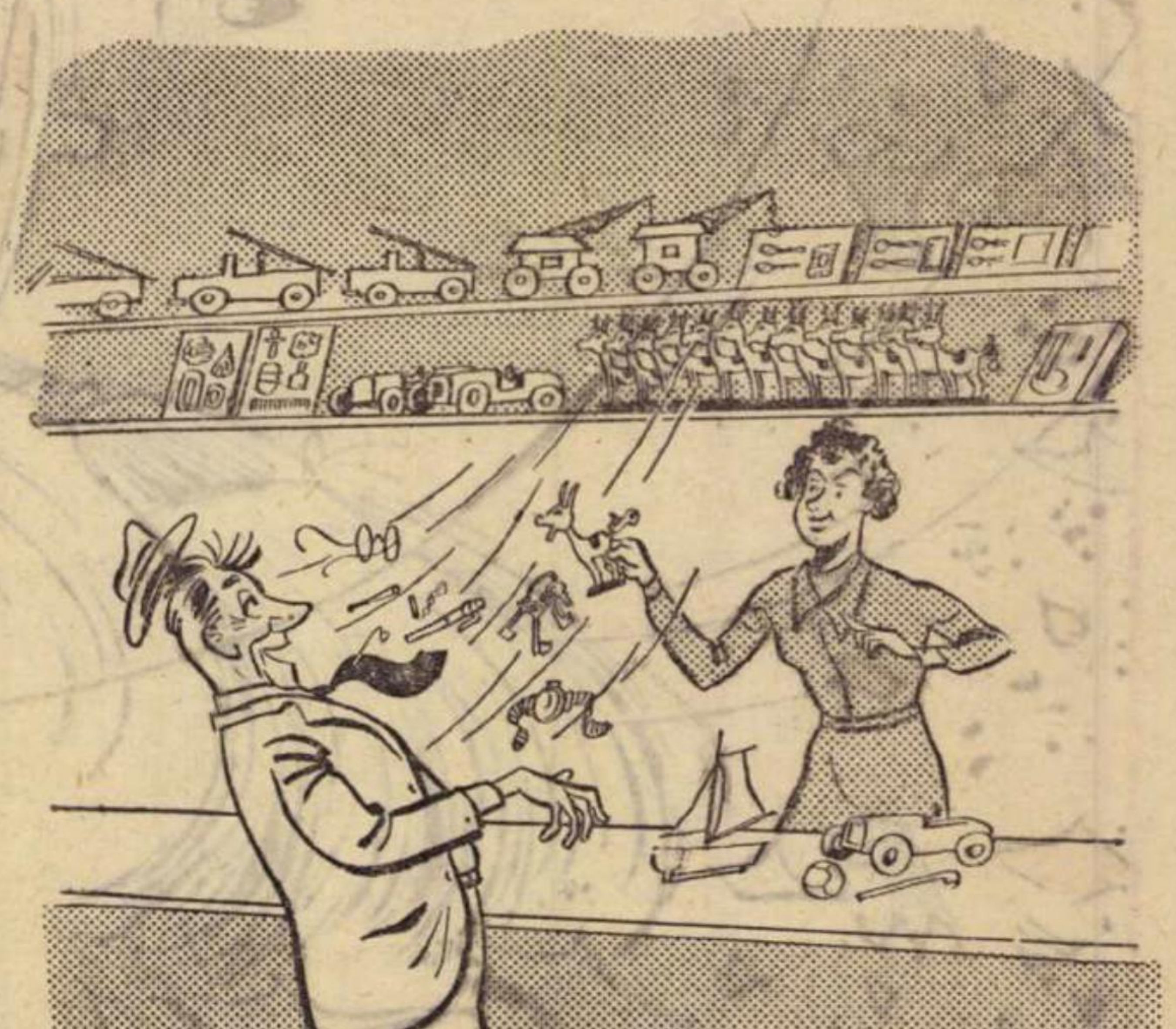

Vevő: Biztos mágneses ez a csacsi?!

Az epizódista panasza

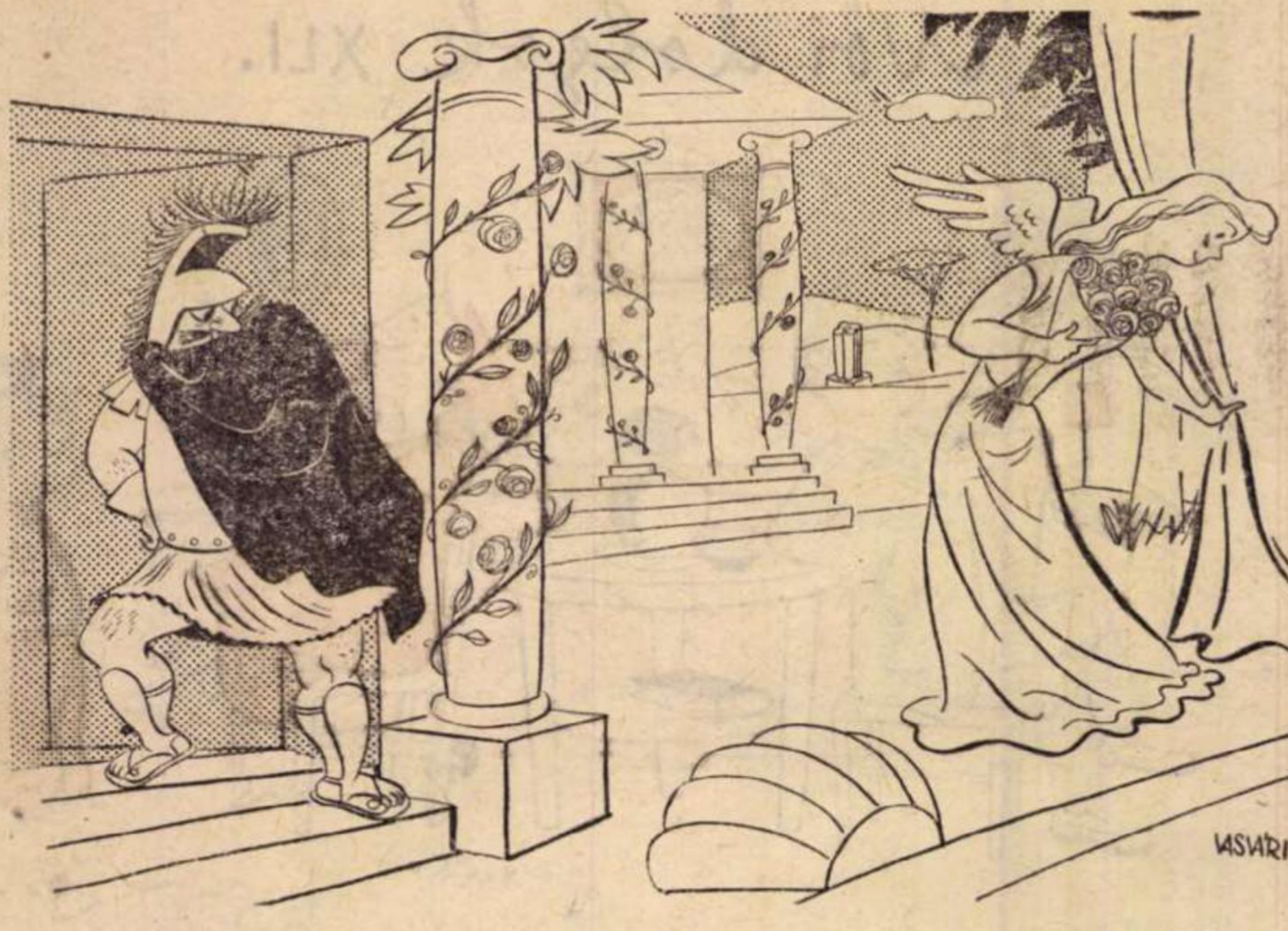

Mars: Ugy látszik, most már mindig övé lesz a főszerep! (El a balfenéken.)

Közös hadgyakorlat a tajvani vizeken

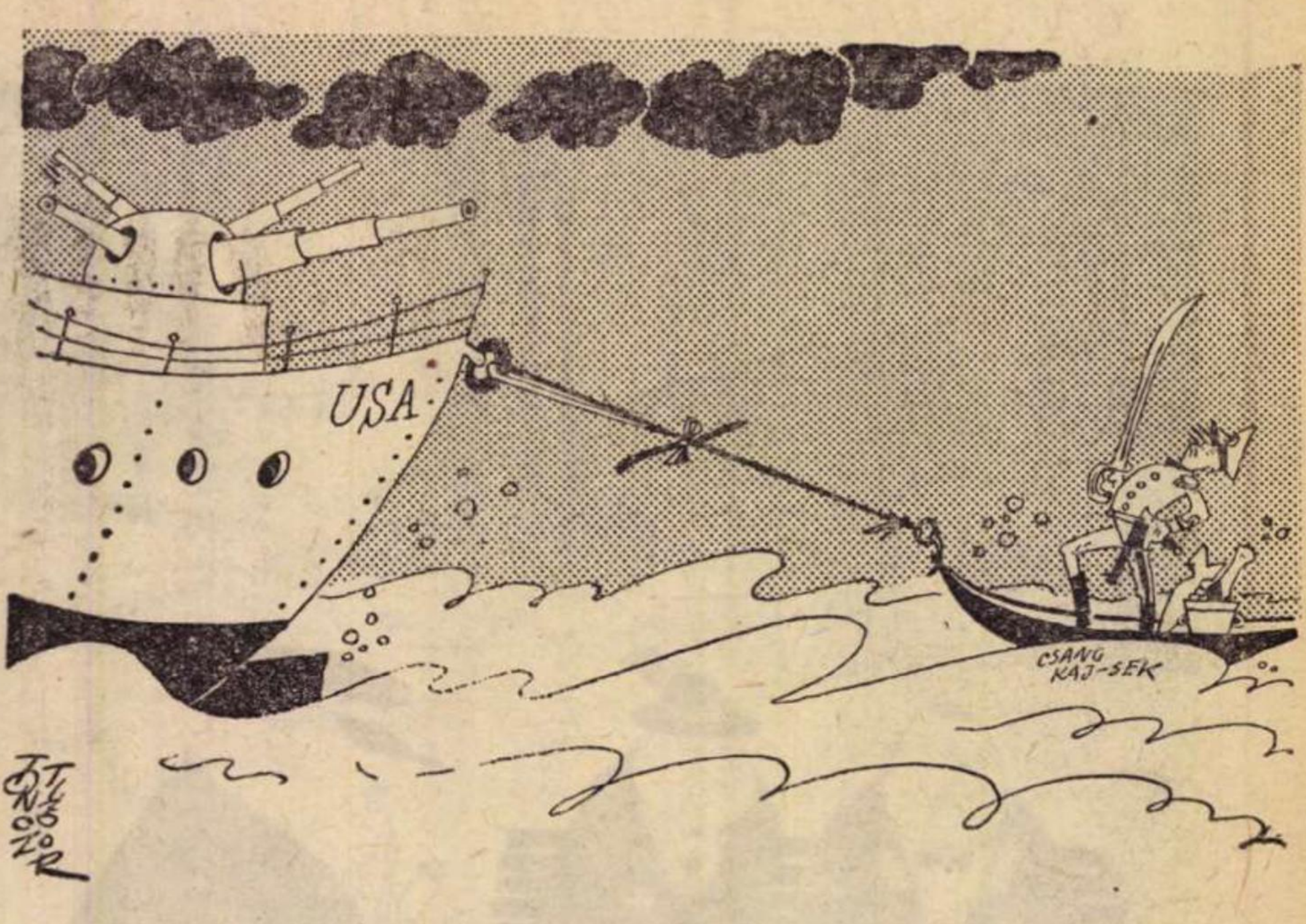

A HUMOR MESTEREI

TÖMÖRKÉNY ISTVÁN: A csempész

Nem sok idő már a húsvét, Jegenye Jánossal az a mindennapi eset történt, hogy elfogyott a tanyában a pénz. (Biz az máson is megesik, nemcsak azon, aki a pusztai világot lakja.)

Ámde más baj is van.

Mert ha csak a pénz fogyott volna el a tanyában, azért még meg lehetne lenni anélkül, mert étel és ital csak akad, mag is van a tavaszi vetéshez, — ellenben a húsvét húsvét, s ekkora ünnepet pénztelenségben elszenvedni nem lehet. Ilyenformán, bár János úgy gondolkozott, hogy jobb utak idejéig nem mozdul eladni való holmival sehova (különösen, hogy még az adóért sem hajkurásszák ilyen tavaszidőtájban az embert), most mégis gondolt valamit.

Bárány van már, elég szép, elég rendes. A bizon, egyet be lehetne a városba vinni eladni. Mivelhogy a dohány is nagyon rossz mostanában s annyi rágyújtást igényel egy pipára való tömet, hogy tisztára kifogyott a masina a házból.

Miután a városba eszerint mindenképpen be kell menni, János nagyhamar belegyőződik a dologba s a kamarába megy, ahonnan zsákot szed elő. Most a zsákkal a juhok közé vonul s a leghitványabbat ki is választja azok közül. (Bolond ember az, aki a jószága szebbjeit adja el.) A bárány a zsákba kerül. János mindkettőt a vállára veti s megindul a tanyából csakúgy, gyalogosan. Nem lakik a várostól messze, másfél óra alatt odaér s ekkora útért nem érdemes a lovakat befogni.

Ámbátor, hogy ehhez az aktushoz nem lő kell, hanem kutya.

Mondja is János a kuvasznak, mikor az asszonytól elköszön s halad ki a tanyából:

— Gyere, no, puli.

Ez annak fölöttéb hízeleg. Ugrik azonnal s megy vidáman előre az úton. Igy haladnak. János néha egy vállról, a más vállra teszi a zsákot. A bárány ilyenkor azt mondja:

— Bé...

— Ne bégess, szamár — mondja neki nyugodtan János — hiszen a gazdád visz.

Evvel a város széléig érnek, ahol a vámvonal kezdődik s János most már letér az út közepéről a szélre, hogy szemlélődjön.

A vámvonalon kívül van a töltés s a töltés előtt a kubikgödrök. Azok közül kinéz egy igen alkalmatosat.

— Ez éppen jó lösz — mondja magában s bodor füstöket ereszt a pipájából.

Le is megy abba a gödörbe, ott leteszi a zsákot s hívja a pulit.

— Puli, ne — szól neki.

A puli nincs ilyen szíves híváshoz szokva s szerfölött meglepődik a hangon. Csak sunyi módon oldalog előre-hátra, a farkával igen mutatja a bizalmas szó fölött való örvendezést, de a füleit hátracsapja s a derekát meggörbíti, amint ott jár-kel s mindenféleképpen azt igyekszik látszatra hozni, hogy közeleg a gazdájához, pedig voltaképpen egy szikra kedve sincs hozzá. Elég a tanyai kutya bizalmával kétszer-háromszor visszaélni olyanformán, hogy hívó szóval magához csalja az ember s azután elrúgja: akkor aztán ilyen lesz — elvesz a hite a gazdában. Jegenyének többször s egyre hízelkedőbb hangon kell beszélnie hozzá, hogy magához csalja.

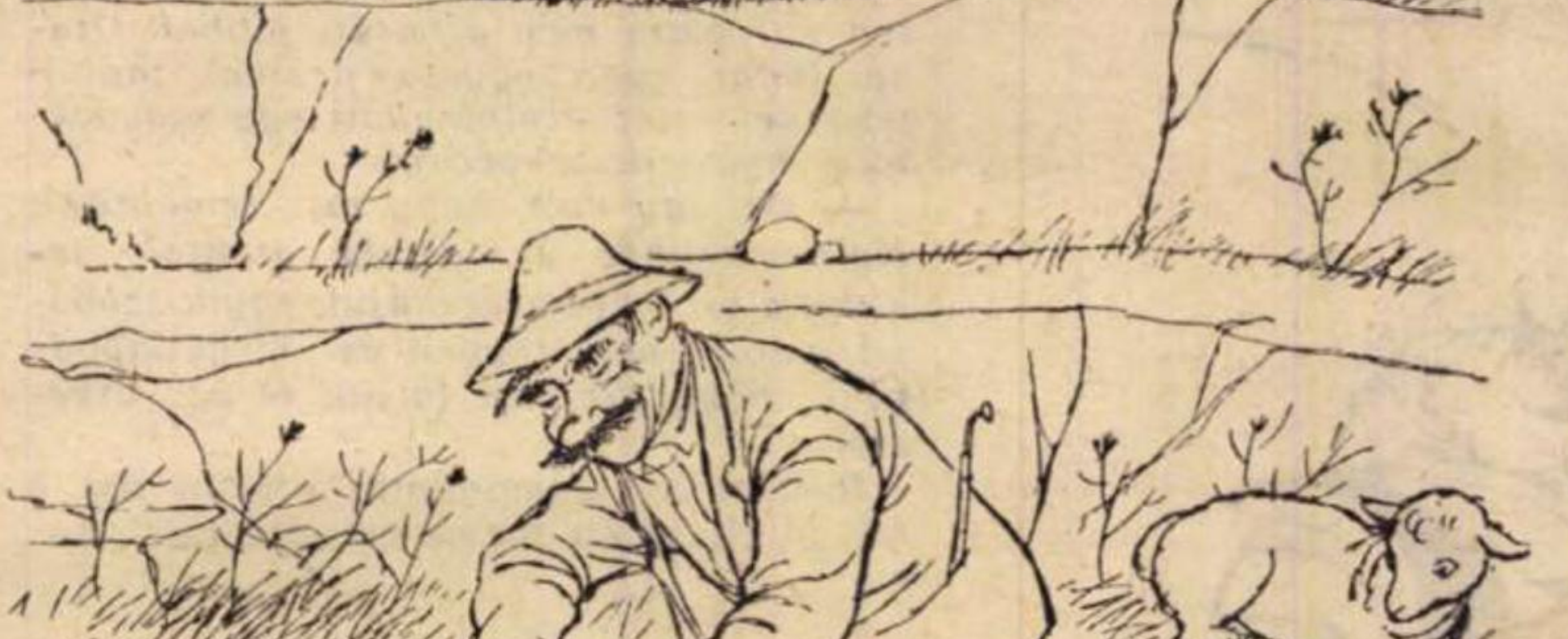

A pulit belevezeti a zsákba . . ;

— Gyere ide, puli, kis puli — szólt neki lágyan.

A puli egyre közelebb oldalog, mígnem egyszer aztán János elkapja a fülét.

— Au! — mondja a puli.

— Ne vonyíts, majom — felel neki János —, hiszen semmi bajod sem lesz.

Míg a puli fülét fogja, a másik kezével kirázza a zsákból a bárányt. A kubikgödörből széttekint figyelmesen, hogy látja-e valaki? Mikor látja, hogy senki sem látja, nyugodtan fog a munkához. A pulit belevezeti a zsákba, ennek a végét gondosan összecsomózza, beköti, a bárányt pedig a földbe ásott bánya sarkába helyezi. Az ott megmarad, mert sással egymáshoz van bogozva a lába.

Most újra mondja János:

— Gyere, no, puli —, de ezúttal a puli nem megy, hanem viszi a János. Kissé ténfereg a zsákban a kutya, mert szokatlan a helyzet, meg vinnyog is, de a gazda ilyenkor megrázza a hátán s arra elcsöndesül. Ilyen harcok közben haladnak a vámig, ahol János kiegyenesedik s végtelen méltósággal vonul el a kardos emberek előtt.

— Ohó! Hát kend? — kiáltják rá amazok.

János nem hall semmit, csak megy tovább.

— Ember, hé, hé! — kiabálják megint utána.

De egy vámőr még felé is szalad.

Jegenye nyugodtan fordul meg:

— Mi kő? — kérdezi.

Amazok visszakérdik:

— Mi van a zsákban?

János éktelen nyugalommal felel:

— Kutya!

No, erre nagyot nevetnek. Micsoda szamárbeszéd.

— Nem igaz — mondják. — Csak nyissa kend ki azt a zsákot. Minket ugyan be nem csap.

— De mikor mondom, hogy kutya — szól János érzékenyen.

A vámost elfutja a méreg.

— Hallja — kiabál most már —, hát velem ne komédiázzon, mert rosszul jár.

— Ugyan?

— Ugyan ám.

— Nono — véli János —, ismeröm a törvényt.

— Ejha! — kiált a vámos, akit ez a kötözködés nagyon bosszant. — Nem tudom, kitől tanulta volna kend?

— No — adja a szót tovább emez —, tanulni nem tanultam senkitől, hanem csakúgy hallottam.

— Nem tudnám kitől? — feleli a vámos.

— Hát azt már nem tudom megmondani, hogy kitől hallottam. Gondolom, maga is tuggya, hogy ki a mostani király az országon, de nem tudná mögmondani, kitől hallotta?

A vámos le van fegyverezve a disputában s most már csak arra szorítkozik, hogy a zsákot átvizsgálja.

— Bontsa ki! — parancsolja.

— De elugrik — védekezik János. — Nem bontom én ki.

Hanem hát muszáj. Ez az óhajtott szó a legnagyobb hatalom a világon, a muszáj. János leveszi a válláról a zsákot, az alját a földre helyezi s mikor a tetejét megbontja, lent rúg egyet titokban az ebhez. Az azután vonyítva ugrik ki a zsák száján, szinte repül, s úgy fut, hogy lehetetlenség utólérni.

Jegenye János káromkodva lohol utána s amíg a töltésen túl nem ér, folyton szitkozódik. Amint azonban a vámosok elől födve van, nyugodtabb a lépte. Látja, hogy a puli nyílegyenest száguld hazafelé.

— Szögény — mondja —, de mög van ijedve.

Azzal a kubikgödörbe megy, beteszi a zsákba a bárányt s halad újra a vámosok felé. Mikor elibük ér haragosan integet s megfenyegeti a vámost az ujjával.

— Köszönjék az Istennek — mondja —, hogy elfogtam.

A vámos érzi, hogy hibás, s nem felel, inkább lehajtja a fejét. János pedig méltósággal halad befelé, az úton a komával találkozik.

— Hát kend? — kérdi a koma.

— Ehuné — felel János.

— Ilyen későn halad kend befelé?

— Az ám — mondja János —, késésbe vagyok. Egy kis sorom volt. Ezeket a népeket oktattam ki itt a kalickás házba, hogy a fületlen csizmát is föl löhet húzni.

— Nono — válaszol menőben erre meggyőződéssel a koma.

Heti képrejtvényünk avagy Hol a kilincs?

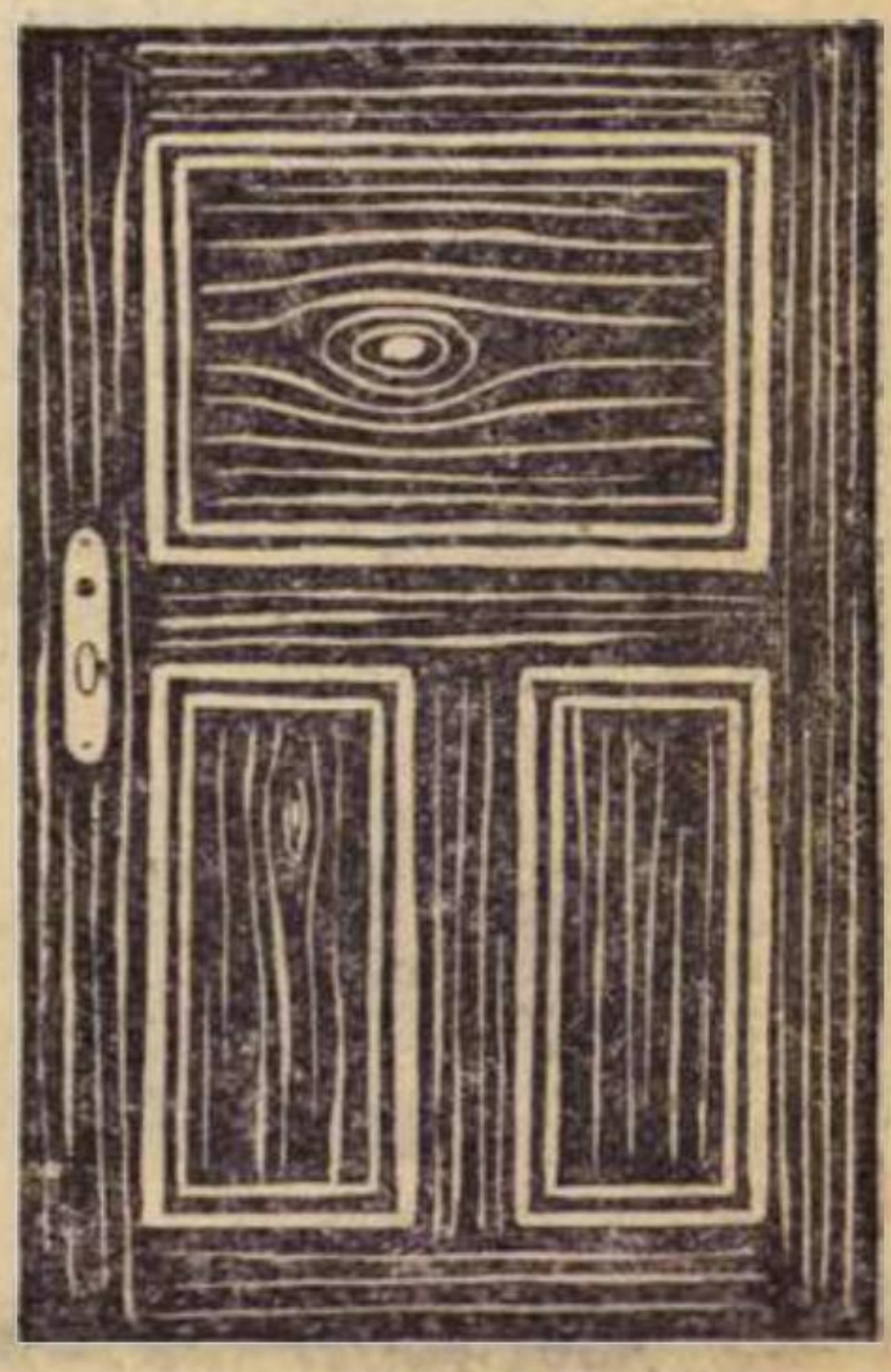

(Egymásnak adják a belépők, mert ez egy jó téesz ajtaja)

Angyali vicc

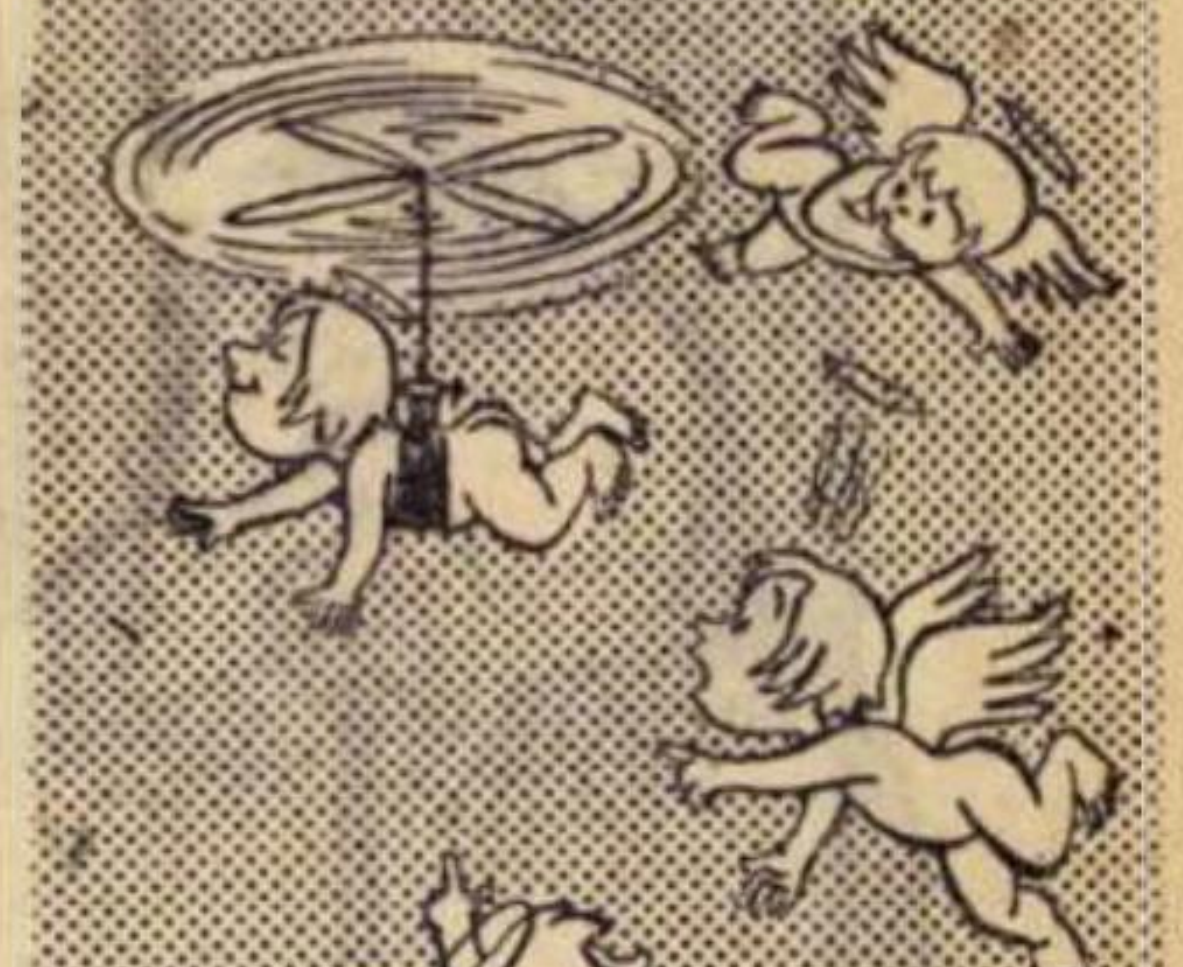

— Látod, ez praktikus! Jó lenne egy ilyet beszerezni.

— Csak jövőre kezdik meg a a szériagyártást . . ;

Baromfiudvarban

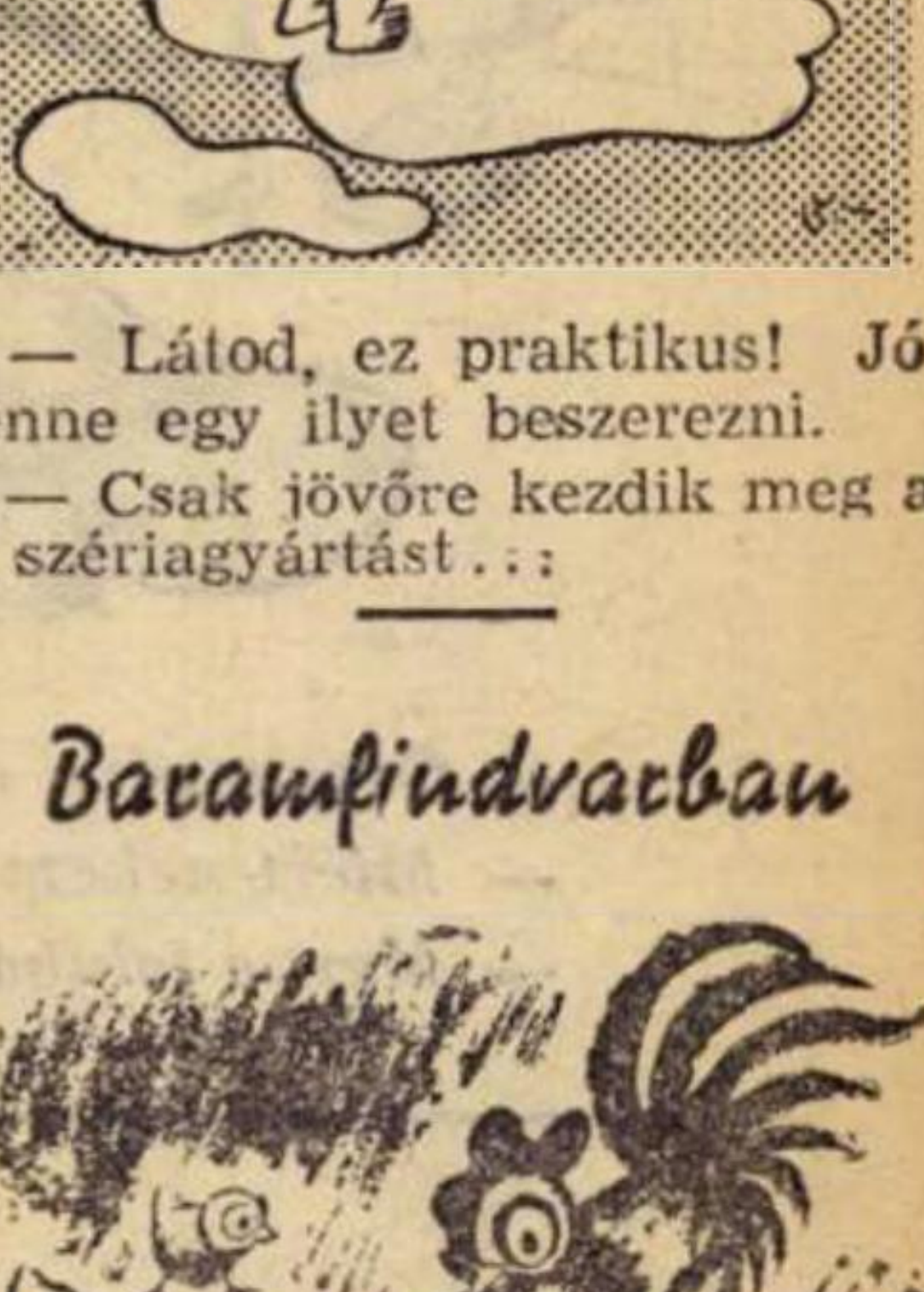

— Szaladjunk, jön a kakas!

— Jó, szaladjunk, de ne nagyon gyorsan!

Egy bonni parkban a moszkvai tárgyalások után

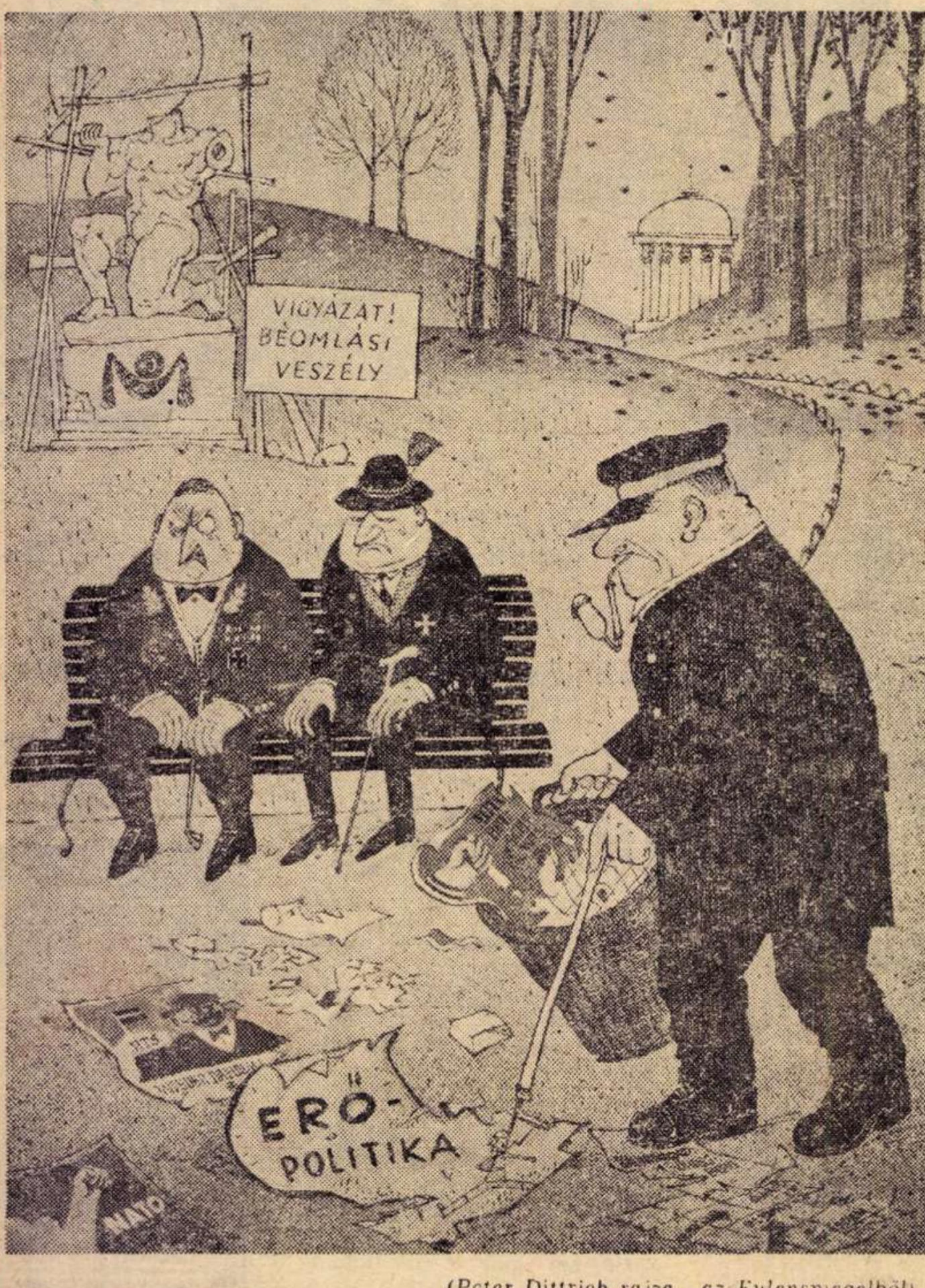

(Peter Dittrich rajza az Eulenspiegelből)

Náci tábornok: - Mondja, gróf úr, magát is ugy lehangolja ez az ősz?

Szó szerint vette...

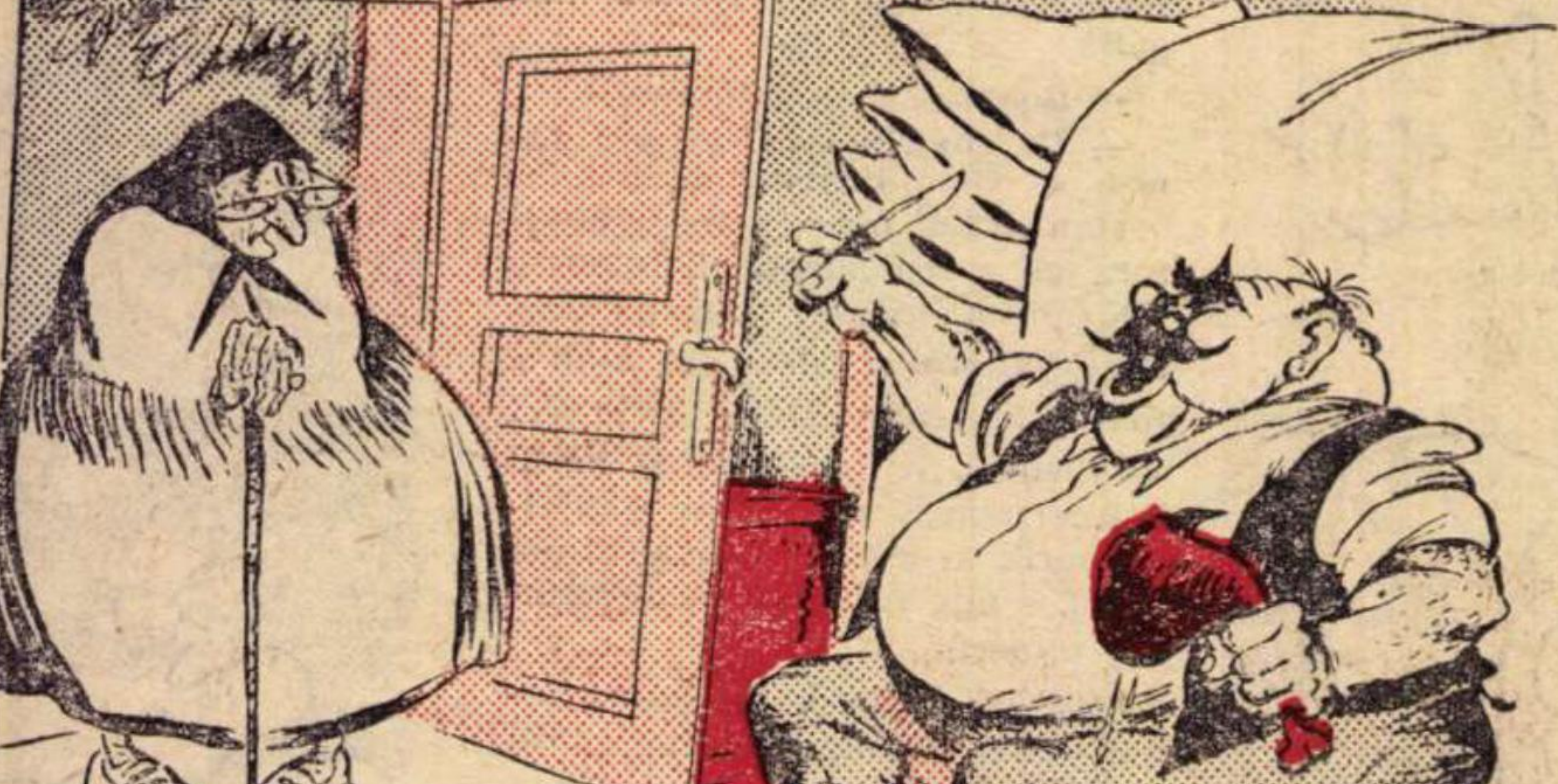

— Öreganyám, elmondom magának a legújabb rémhírt...
— Miért nekem mondod?
— Mert a faluban mindenki azt mondja: meséljem az öreganyámnak!

Női dolgok XLI.

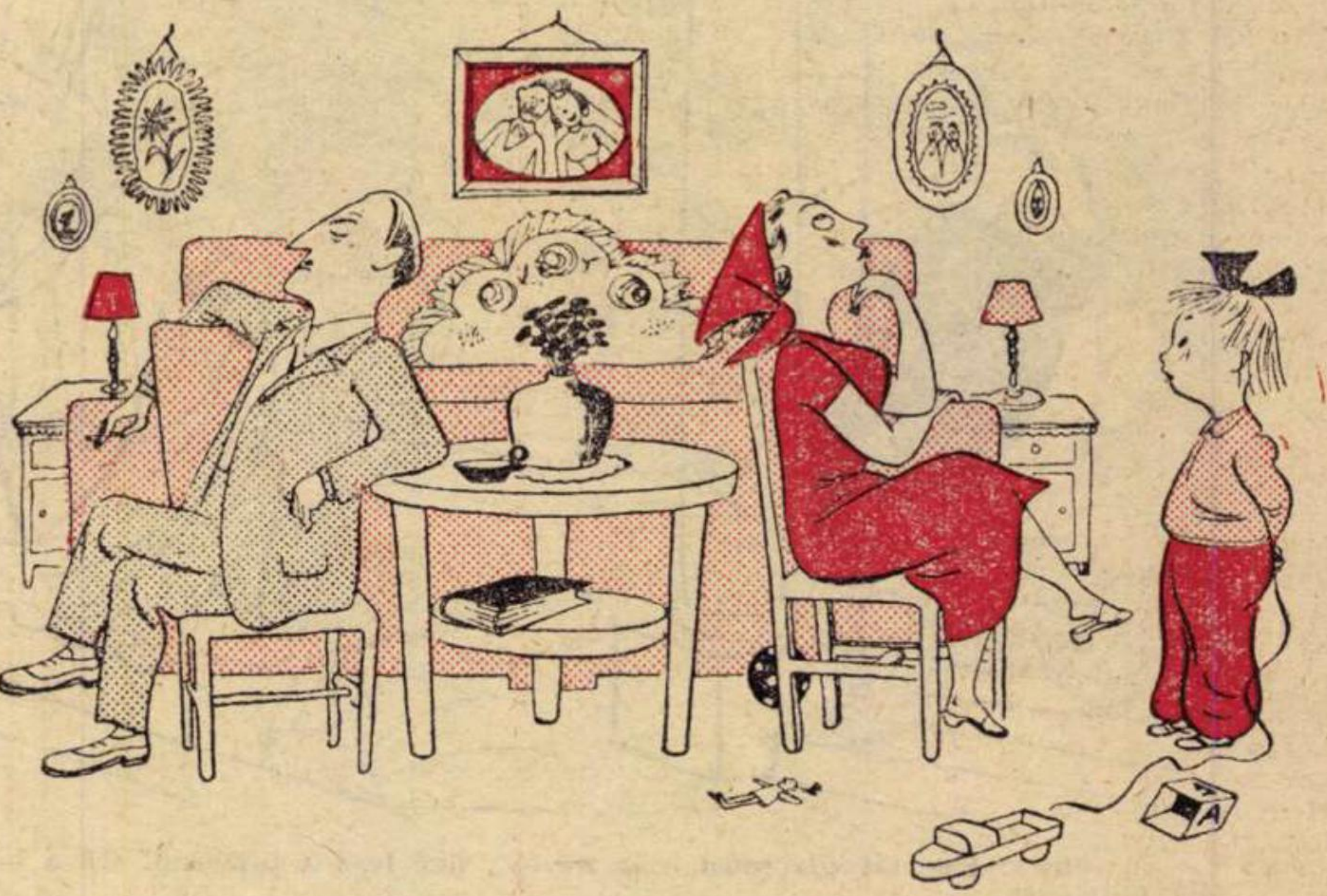

(Vasvári Anna rajza)

— **Kérdezd meg az apádat, akar-e már vacsorázni...**

Ki az okos ember?

Ünnepélyes ábrázattal kereste fel Ilotai jóbarátját Radost, hivatali szobájában.

— Fontos ügyben kérem az itéletedet, illetve tanácsodat. — kezdte a beszélgetést.

Erre Rados is magasztos arcot vágott. Elvárják attól, akitől itéletet, sőt tanácsot kérnek.

— Parancsolj öregem, — mondotta olyan szertartásosan, mint egy vezető párbajsegéd.

— Azért fordultam hozzád, mert te nemcsak okos ember vagy, hanem igazságos is!

Rados szabadkozott, de nem nagyon. Leültette Ilotait, cigarettával kínálta.

— Előre bocsátom, hogy ebben az ugyben kizárólag a te véleményed a döntő a számomra, — folytatta a vendég. — Kínos ügyem támadt Kelemennel. Tudom, ő is barátod, nem könnyű neked ebben az afférban itéletet mondani, de egy olyan közismerten okos és abszolut korrekt ember, mint te, kétségtelenül az igazságot fogod szolgálni...

Kezet nyujtott és Rados megilletődötten szorította meg a baráti jobbot. Utána Ilotai nyelt egyet és drámai taglejtésekkel kísérve elmondott egy szövevényes nyári összekoccanást.

— Az úgy volt, hogy mi lementünk Kelemenekhez Zamárdiba. átadták nekünk a családi házacskájuk egyik szobáját, persze nem ingyen és megállapodtunk, hogy közösen látjuk el az étkezést...

Részletesen elmondotta ezután azt a bonyolult üzleti manővert, amellyel Kelemen ki akarta fosztani a legjobb barátját. A történet annyira szétágazott a dühös visszaemlékezés televény talajában, hogy az élesen figyelő Rados is alig birta követni. Távol áll tőlünk, hogy az olvasót beleavassuk a hatalmasan felduzzasztott ügy részleteibe. Jó negyedórácska is lepergett, amíg a panaszos kiteregette a mondókáját, majd drámai kitöréssel fejezte be:

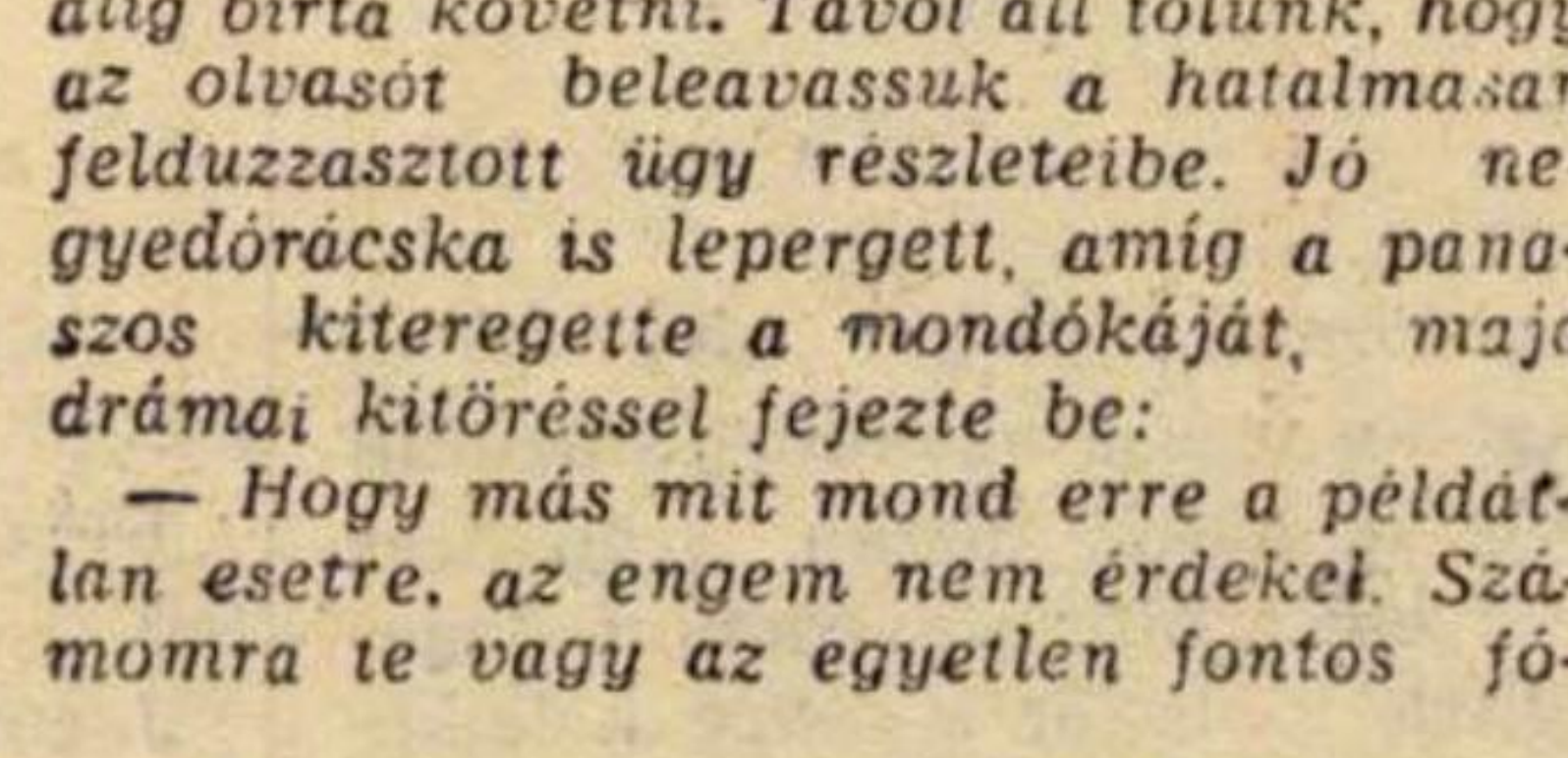

— Hogy más mit mond erre a példátlan esetre, az engem nem érdekel. Számomra te vagy az egyetlen fontos fórum, te vagy az egyetlen zsüri, te vagy a legfelsőbb bíróság! Olyan okos ember, mint te, nem tévedhet, mondd meg nyiltan, kinek van igaza!

Rados összeráncolta a homlokát és egy kicsit gondolkodott. Szemernyi nagyképűséggel azt lehetne megkockáztatni, hogy pár pillanatra visszavonult önmagával tanácskozni. Aztán megfontoltan így szólt:

— Illene meghallgatni a másik felet is, de ebben az esetben, úgy látom, ez teljesen felesleges. Kétségtelen, hogy Kelemennek van igaza.

— Mit beszélsz?

— Kelemennek van igaza. Te nem jártál el példásan egy olyan emberrel szemben, aki megosztotta veled nyári hajlékát.

Ilotai dühbe gurult:

— Kikérem magamnak! Azonnal vondd vissza!

— Teljes egészében fenntartom, amit mondtam —, szólt megfontoltan Rados, bár érezte, hogy a „hajlék" szó kissé teátrálisan hatott és azt szerette volna visszaszívni.

Farkasszemet néztek egy darabig, aztán Ilotai hűvös tárgyilagossággal így szólt:

— Ugy kell nekem, ha én egy hülyétől kérek véleményt!

Biccentett, mint Ohnet regényében a sértett hős és eltávozott. Az ajtó hatalmas csattanása adott külön nyomatékot a szavainak.

Rados egyedül maradt kétségeivel. Most mi az igazság? Hogyan értékelje önmagát? Okos ember vagy hülye? Nem tudta eldönteni. Másnap Kelemen jelentkezett.

— Ne haragudj öregem, hogy zavarlak, — mondotta, — de kötelességemnek érzem, hogy felhivjalak. Ez az Ilotai fűnek-fának síránkozik, hogy nekem adtál igazat a mi nyári perpatvarunkban...

Felemelte a hangját:

— Csak meg akartam mondani neked: mindig tudtam, hogy okos ember vagy!

Rados felragyogott. A talány megoldódott. Mégis csak okos ember!

Stella Adorján

Kartárs Károly kalandja az eszpresszó-feketével

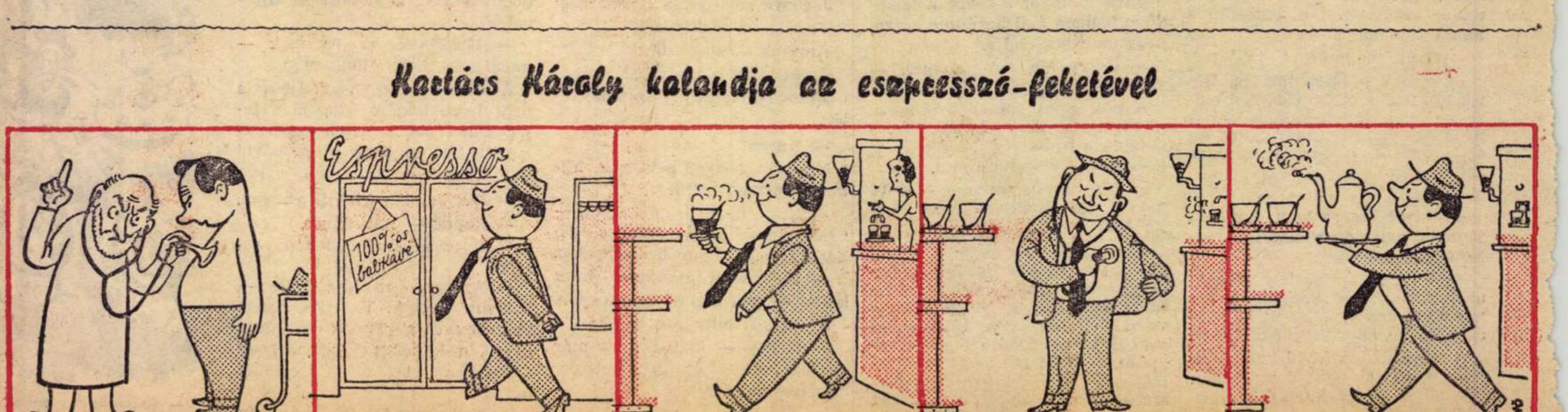

Jegyzetek

Mindig elgondolkozom, amikor a rádióműsorban azt a meghatározást olvasom: „Szórakoztató zene". Talán arra jó ez a kifejezés, hogy a szórakoztató zenét megkülönböztesse az unatkoztató zenétől? Tehát vigyázat, kedves hallgató, most szórakozni fogsz, nem úgy, mint holmi Beethoven, Mozart, Csajkovszkij és más zavaros szándékú egyének műveinek hallatára akik ádáz ellenségei embertársaik szórakoztatásának.

Pedig egyre nagyobb számmal vannak emberek, akiket a szórakoztató zene korántsem szórakoztat úgy, mint a legnagyobbaké. S a zenekedvelés jövője mégis csak az, amikor majd a rádió egyik kedvelt műsorszáma ez lesz: „Egy falu, egy szimfónia".

★

Hogy tele vagyunk előítéletekkel! Azt hisszük hogy egyedül a svájci óra, az indiai tea, a svéd penge, a finn gerely, az amerikai mogyoró üdvözít. Belénkgyökerezett megszokásról, maradiságról van szó, amely ellen harcolnunk kell s e harc során majd lelkesen hitet teszünk az egyiptomi korcsolya, az angol cigányzene, a francia hidegvér, az alaskai kávé és a német cigaretta mellett. Nem lesz könnyű a küzdelem, mert óriási hatalom a megszokás. Aki például már hozzászokott az előítéletek elleni harchoz, az képtelen abbahagyni.

★

A minap olyan felfedezést tettem, amelyre valamikor talán büszke lehetek. Találtam egy gyereket, akinek eszperantó az anyanyelve. Autóbuszon hallottam, amint egy kis család eszperantóul beszél, ezen az érdekes nyelven, amely éppen olyan szép, mint a villanyzongora játéka, annyi szenvedély van benne, mint a mesterséges megtermékenyítésben és olyan vad, mint egy műfogsor. Vannak azonban lelkes hívei, valóságos megszállottai, akik szemantikus szenvedéllyel hiszik, hogy ha az emberiség egy nyelven, vagyis eszperantóul beszél, akkor megvalósul az egy nyáj gondolata is. Mint kiderült, a lelkes eszperantista házaspár újszülött kisfiát eszperantóra tanította, a kisfiú előtt eszperantóul mondták ki az első szavakat, ezt a nyelvet gügyögte, selypítette a gyerek először, majd aztán éppen olyan jól beszélte, mint a szülei. A magyart is eléggé jól beszéli, de nem olyan folyékonyan mint az anyanyelvét. A Józsefvárosban laknak különben, s az egész család józsefvárosi tájszólásban beszéli az eszperantót

Feleki László

Ecsedi MÓDSZERE

Panaszkodik Ecsedi, hogy nem tud aludni nappal. Igen, egyszerűen nem jön a szemére álom, pedig már mindent megpróbált, mégsem tudott egyetlen órácskát sem aludni,

bár kellett az alvás, mert Ecsedi éjjel dolgozott.

Már két hete éjszakás volt, de a múlt hét csütörtök óta mintha csak megbabonázták volna a szemeit, mihelyt kivilágosodott, nem akartak lecsukódni.

Pedig Ecsedi szerette a munkáját, igaz viszont, hogy eleinte voltak némi bajok.

Öt készüléknek kellett óránként beírni egy füzetbe a hőfokát, és időnként ellenőrizni a működésüket. Hát bizony nehéz volt, komiszul nehéz. Na, nem a beírás, mert abba Ecsedi még bravúrt is csinált. Nem úgy, hogy bal kézzel, vagy a jobb kezét a térde alatt átdugva fogta meg a tollat, hanem egyszerűen három-négy órával előre beírta a hőfokot. De úgy éjfél felé azután óriási súllyal nehezedett rá az álmosság.

Ecsedi természetesen védekezett ellene, hát hogyne védekezett volna. Komor tekintettel sétált fel-alá a teremben, majd megszámolta a kőkockákat a falig.

Huszonhét.

Na most vissza — adta ki az utasítást magának.

Huszonnyolc — kiáltotta, mikor az ajtóhoz ért. Ugy látszik — gondolta magában —, a kőműves visszafelé eggyel több kockát rakott le.

Aztán elmondta többször az egyszeregyet, majd megcsinált három fekvőtámaszt, végül pedig leült az asztalhoz és olvasni kezdett.

Először úgy látta, hogy kényelmesebb, ha hátradűl a széken és a könyvet a kezében tartja.

Később a jobb lábát felrakta egy másik székre, mert ez megkönnyíti a vérkeringést, aztán a jobbat levette, a balt tette fel, majd mind a kettőt fel, egészen addig, míg rá nem jött, hogy ez neveletlenség. Levette a lábait, zsebkendőjével leporolta a széket, a könyvet az asztalra helyezte, és a két tenyerébe hajtva a fejét, fölébe hajolt.

Ettől kezdve csak azt a mondatot tudta elolvasni, hogy: „a villára szúrt egy darab húst és", de hogy mit csináltak a hússal, azt már nem tudta meg, mert mikor odáig ért, lecsukódtak a szempillái. Ötször-hatszor elolvasta, hogy a villára szúrják a húst, de az átkozott „és"-nél elakadt.

Az álmosság szinte leszorította az asztalra, a feje kicsúszott a tenyeréből, „és", „és" ismételgette az utolsó szót, majd az asztalra borulva, mintegy végső megnyugvásul, álomra szenderedett.

Hát bizony, ilyen ez az éjszakázás. És ez így volt az első nap, a második nap, sőt a harmadikon is.

Azóta persze beletanult a dolgokba. Éjfélig kitölt két-három TOTO-szelvényt, beírja reggel ötig a füzetbe a hőfokot, aztán megágyaz három széken és versenyt horkol a gépek zajával.

Szóval, kérem, az éjszakázás csak megy, hiszen igyekszik az ember — mormogja Ecsedi, de azt tudnám, a kutya keservit neki, hogy mért nem tudok én nappal aludni.

Muzsik Imre

Megint ősz van

VÉNASSZONYOK NYARA

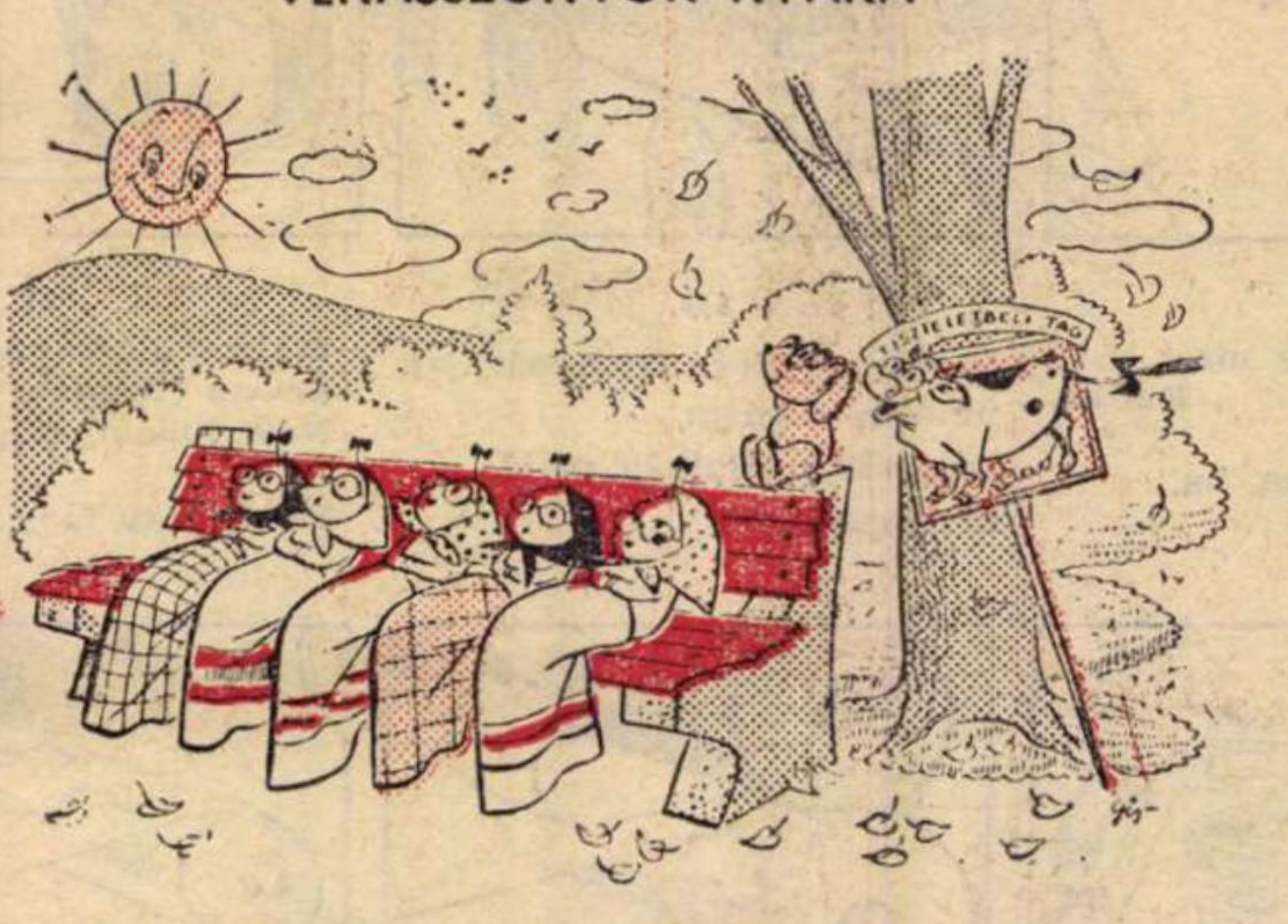

A legifjabbak megirigyelték a legidősebbek dicsőségét.

BÚCSÚLEVÉL

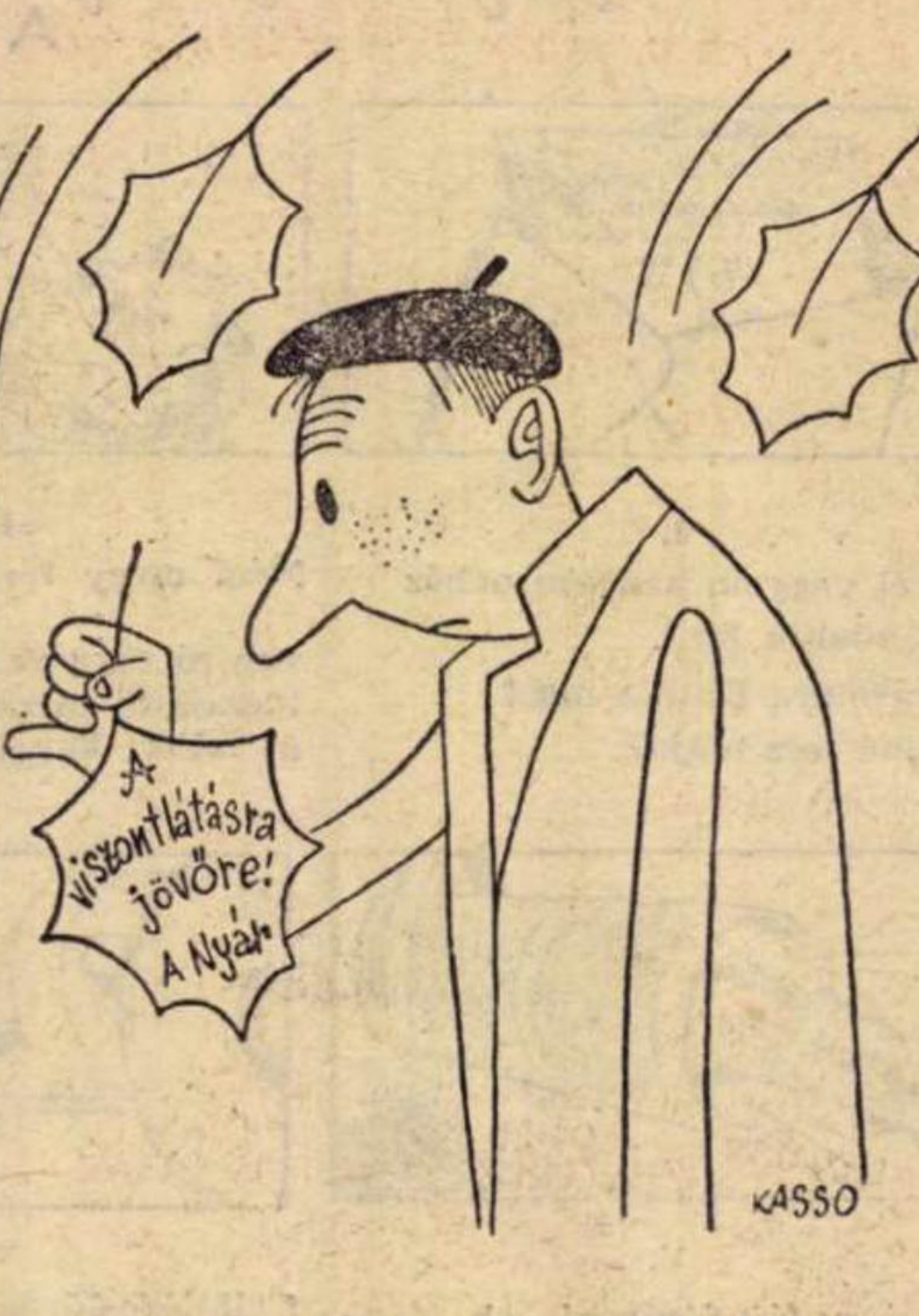
A viszontlátásra jövőre! A Nyár
KASSO

NAFTALINOZÁS

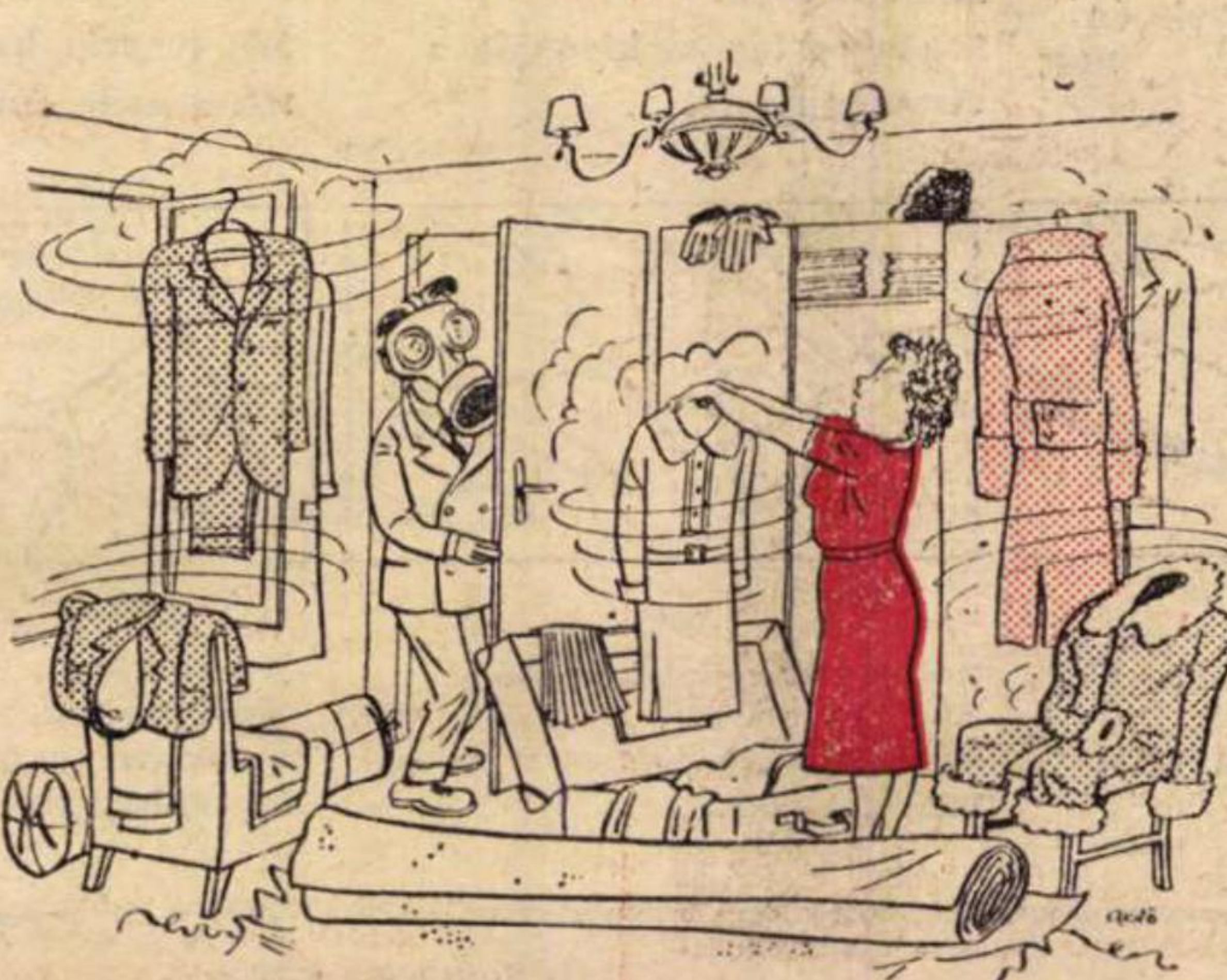

— Bejöhetek, anyukám?

OKTÓBERI BEVÁSÁRLÁS

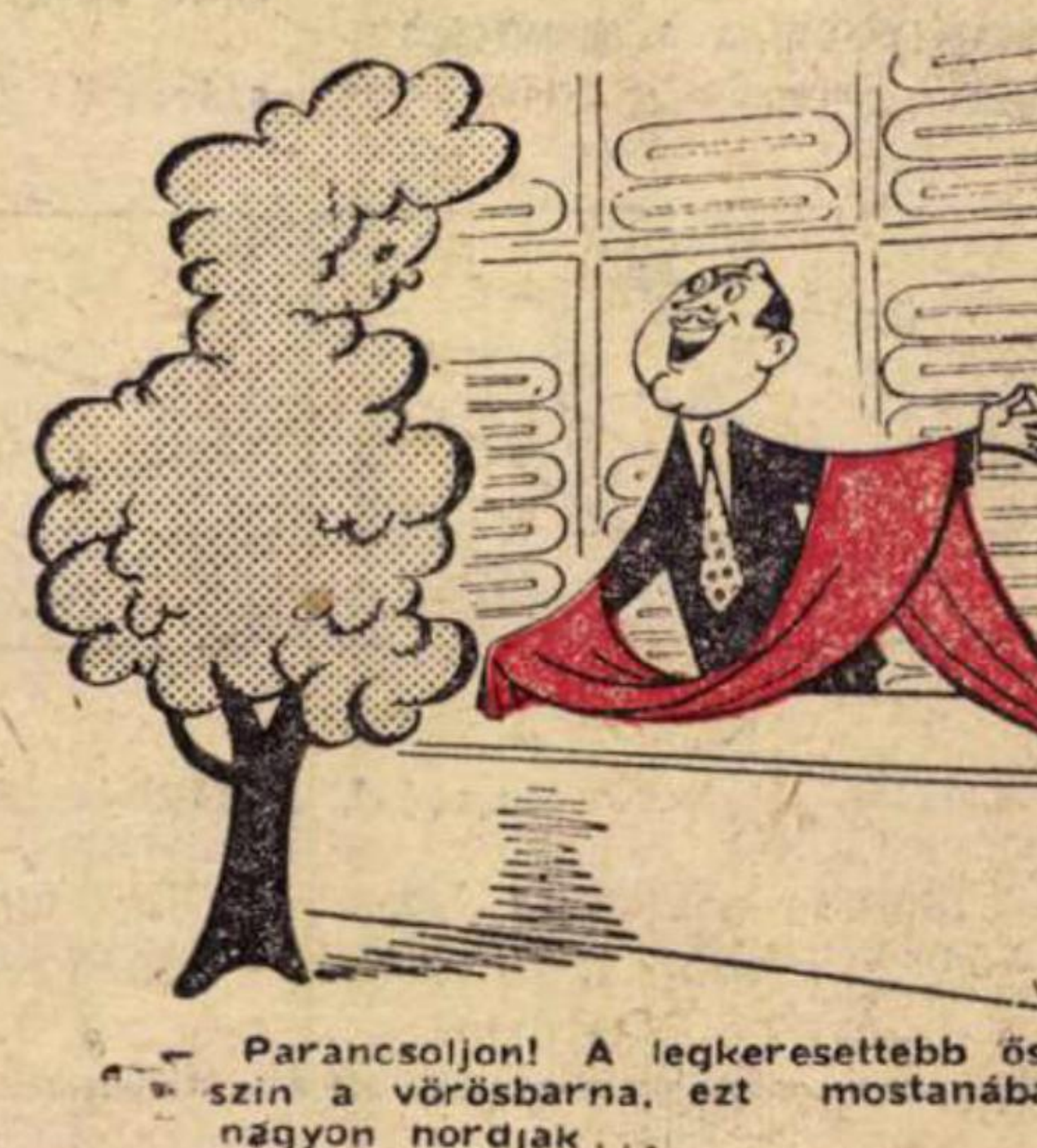

— Parancsoljon! A legkeresettebb őszi szín a vörösbarna, ezt mostanában nagyon hordják . . .

NAPSÜTÉS

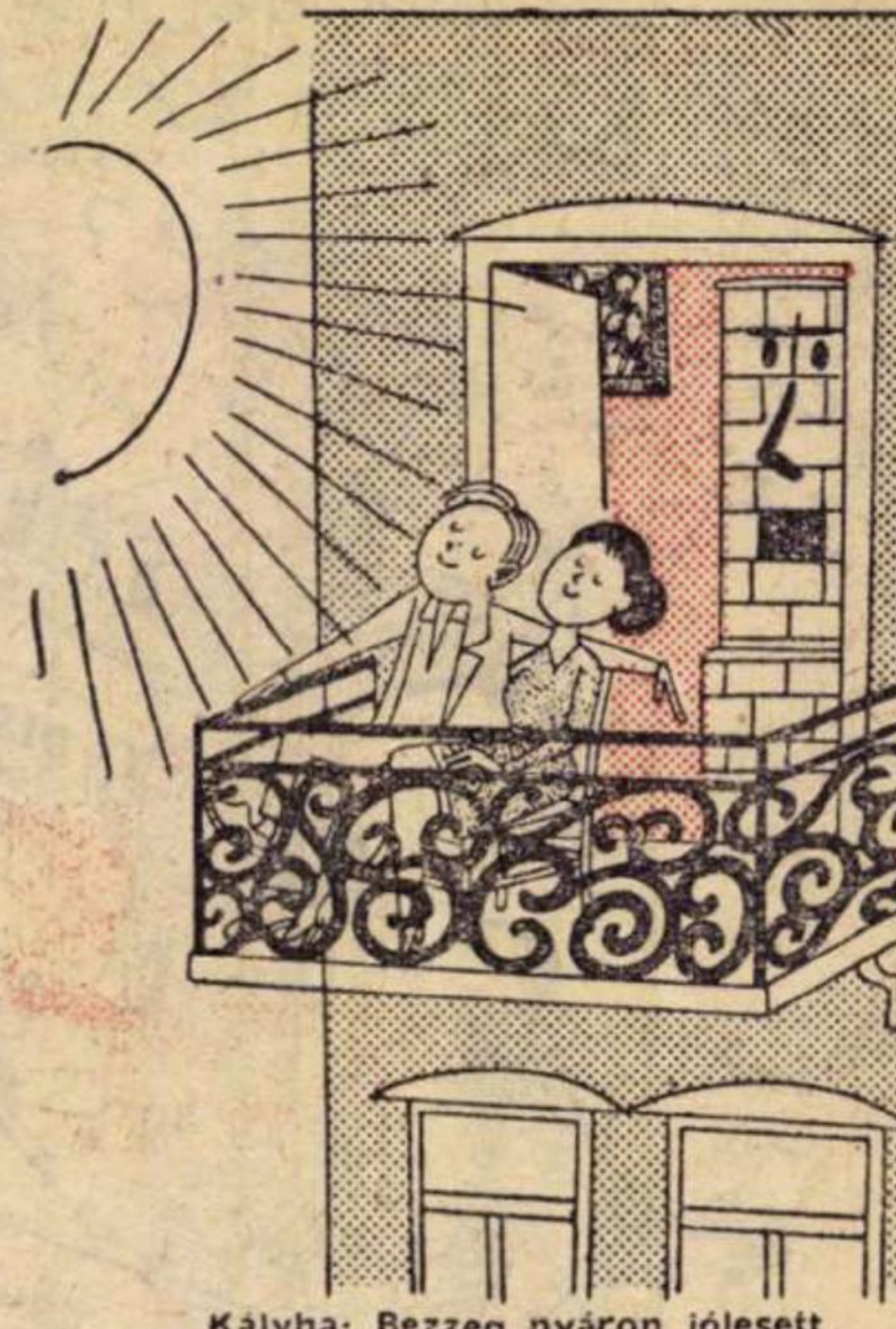

Kályha: Bezzeg nyáron jólesett mellettem melegedni!

PESTI UTCÁN

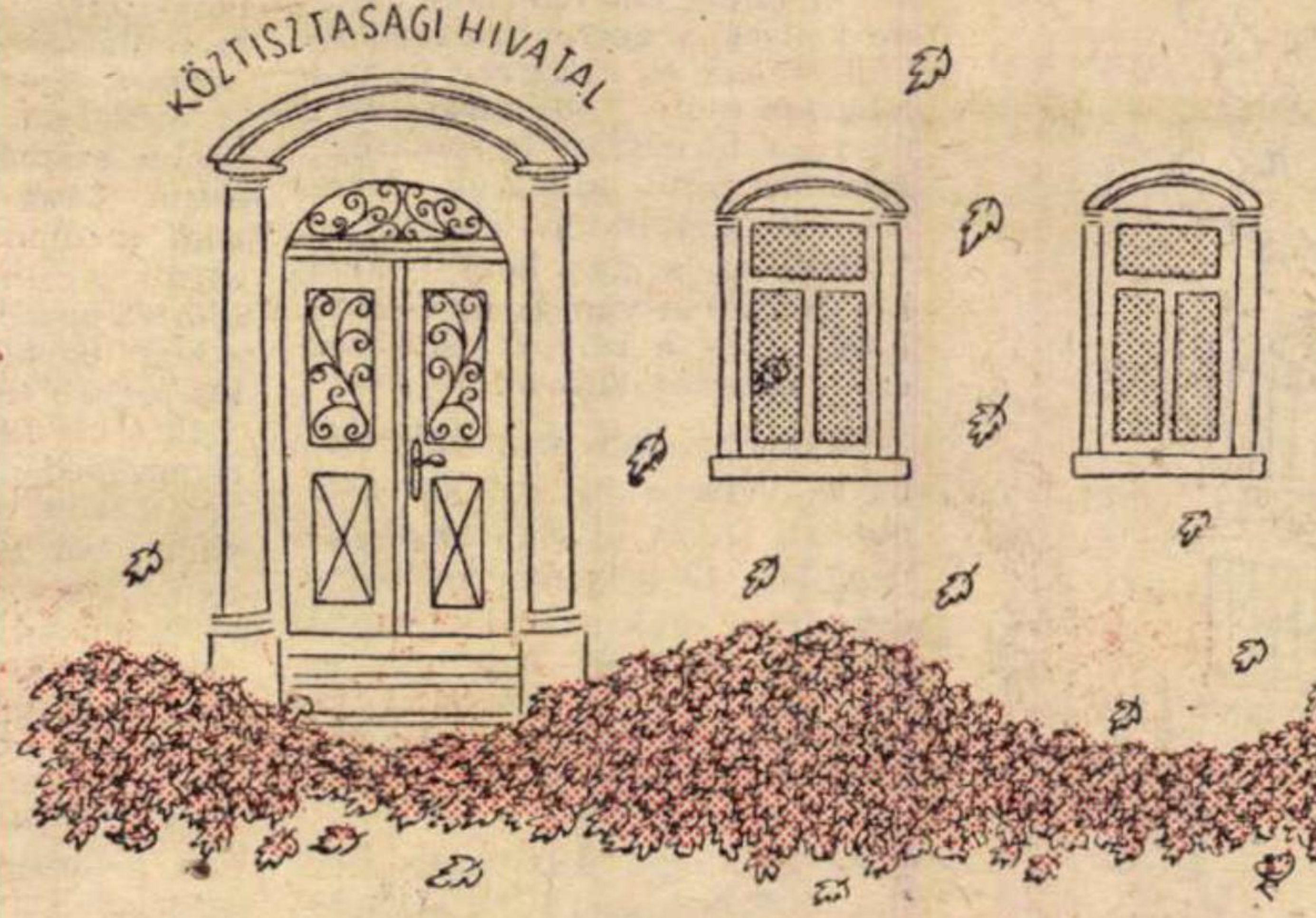

Névtelen levelek gyengéd figyelmeztetése.

EGY LIGETI PADON

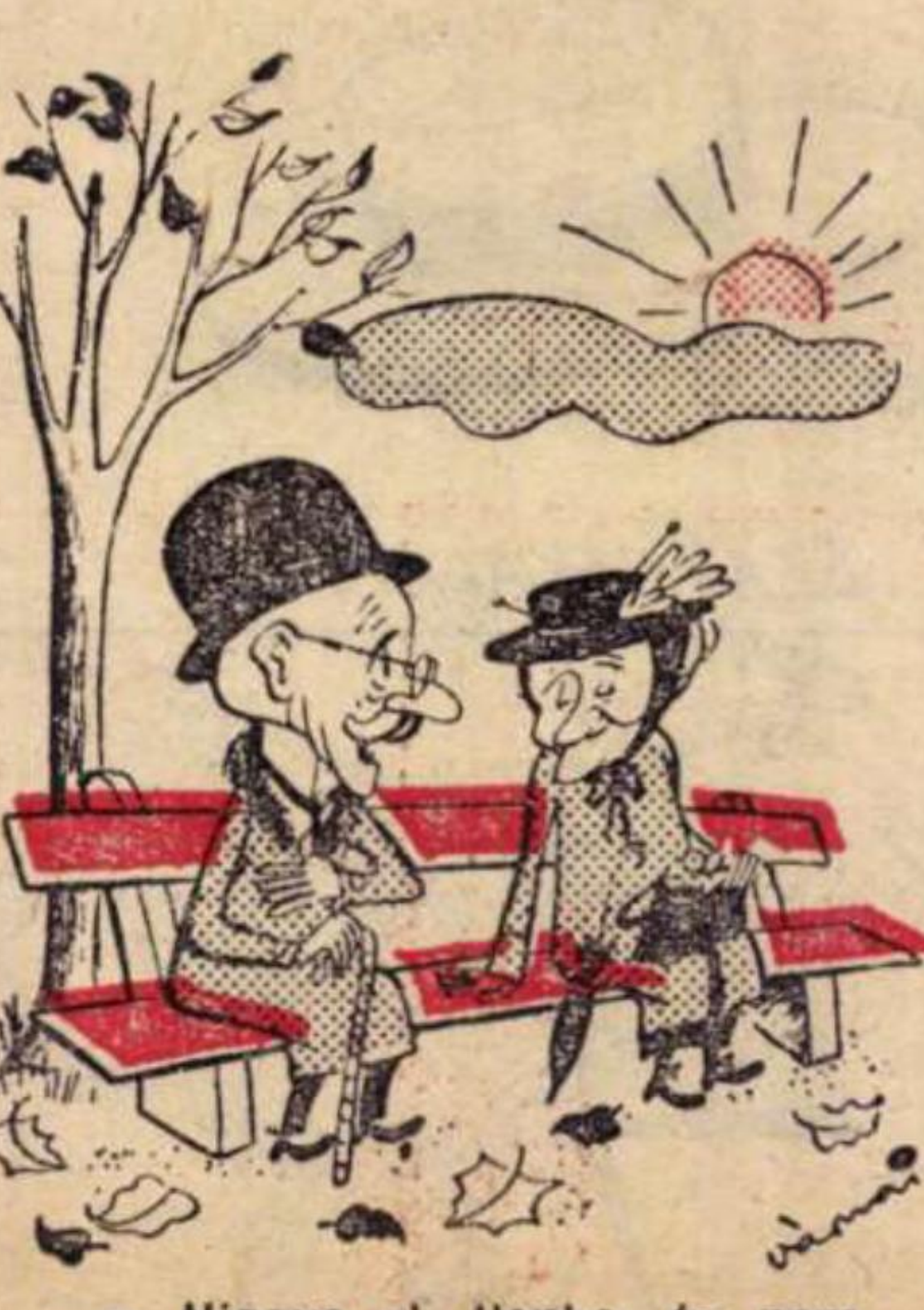

— Higgye el, Ilonka, én nem könnyű kalandot keresek magánál . . .

IDILL

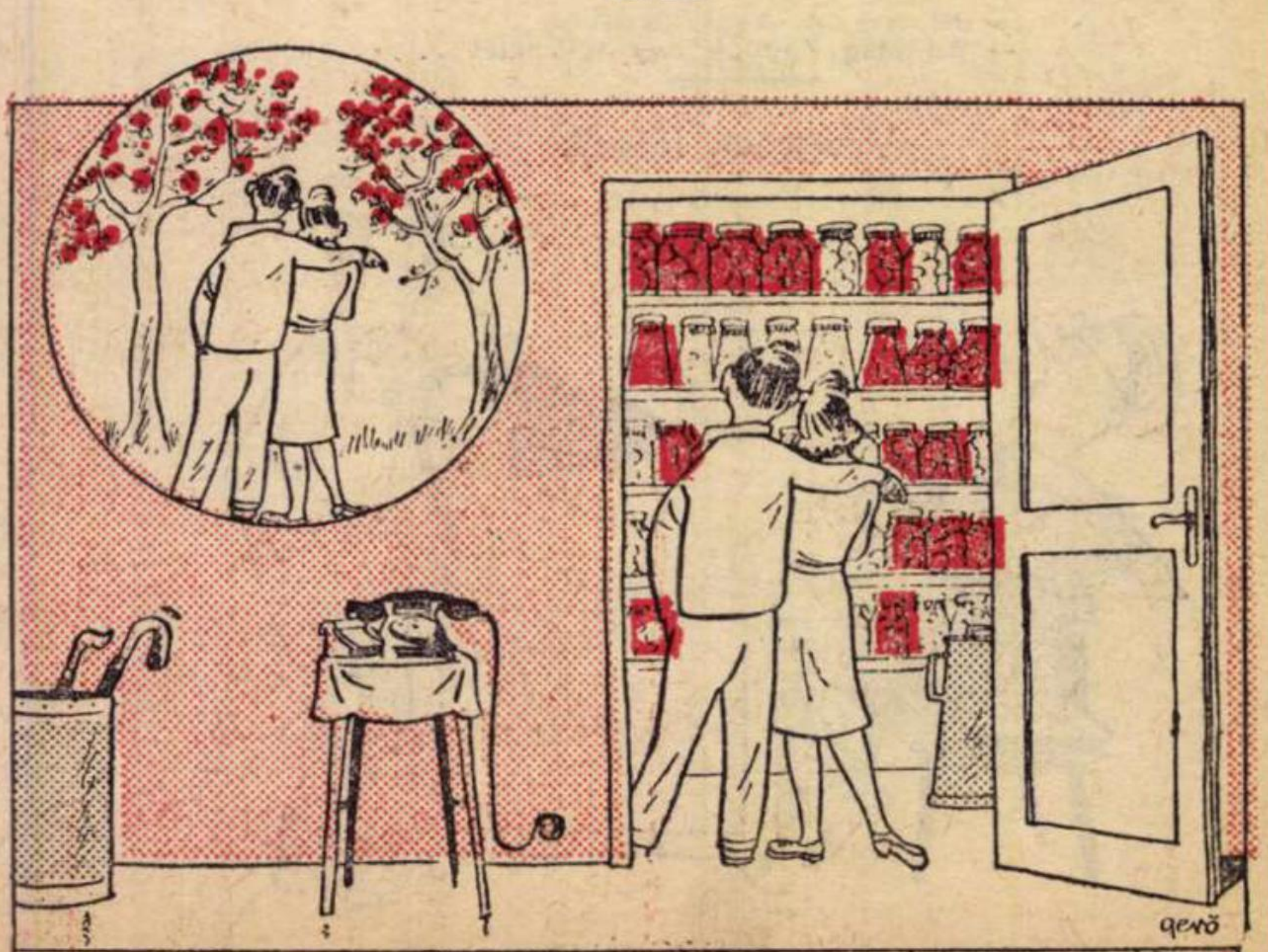

Egy szegény kis szerelmeslevél kalandjai
A SZENTENDREI PAPÍRGYÁRBAN

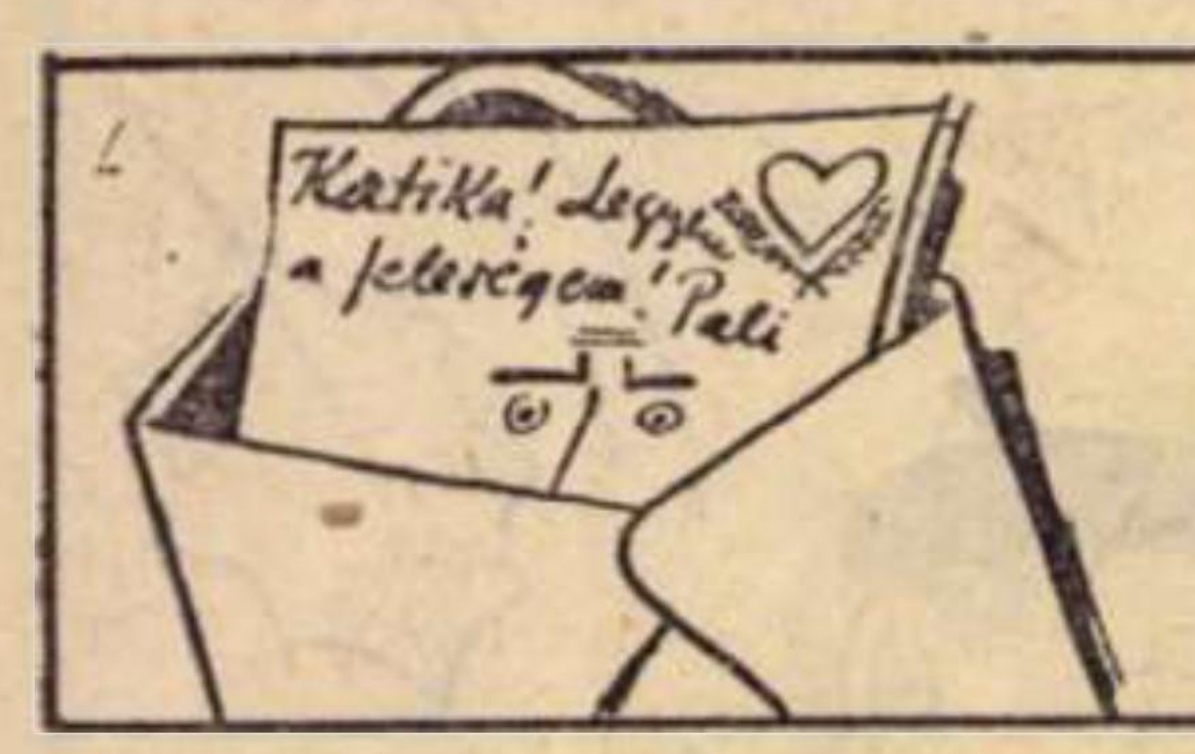
Katika! Legyél a feleségem! Pali

I.

Levél vagyok, kedvem nehéz
kalandokra hajt.
Hívásomra Katika most
Paliné lesz majd?

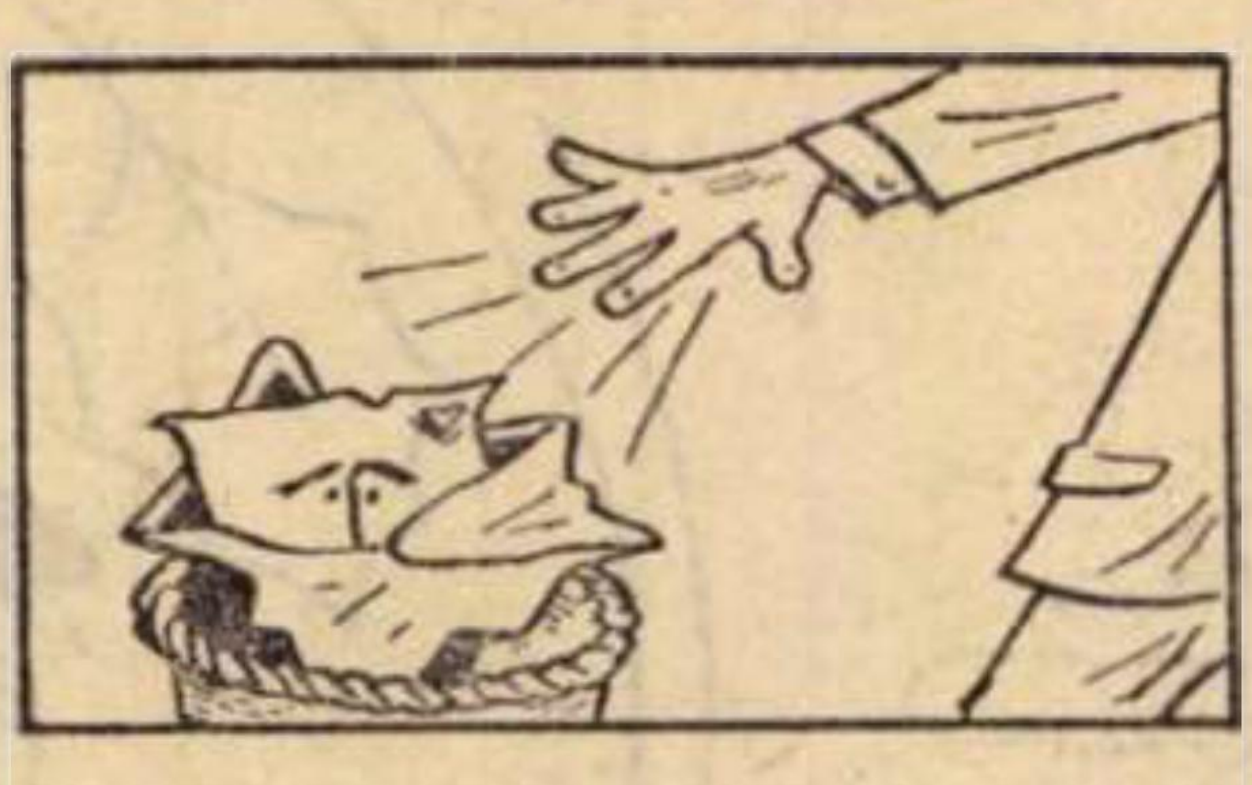

II.

Nem megy férjhez most Katika,
van rá számos ok.
Papájától mérgében, im,
új lakást kapok.

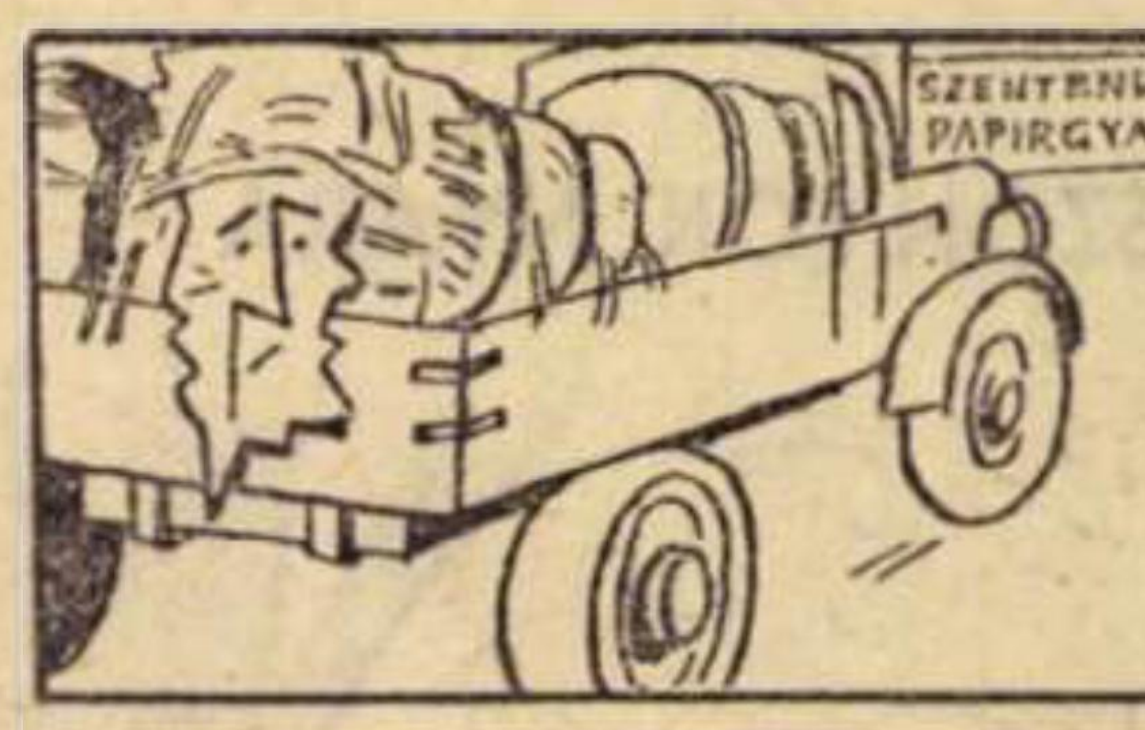

III.

Gyűjtve, gyűrve sajog már, jaj,
minden atomom,
bajomat a klinikán majd
kivizsgáltatom.

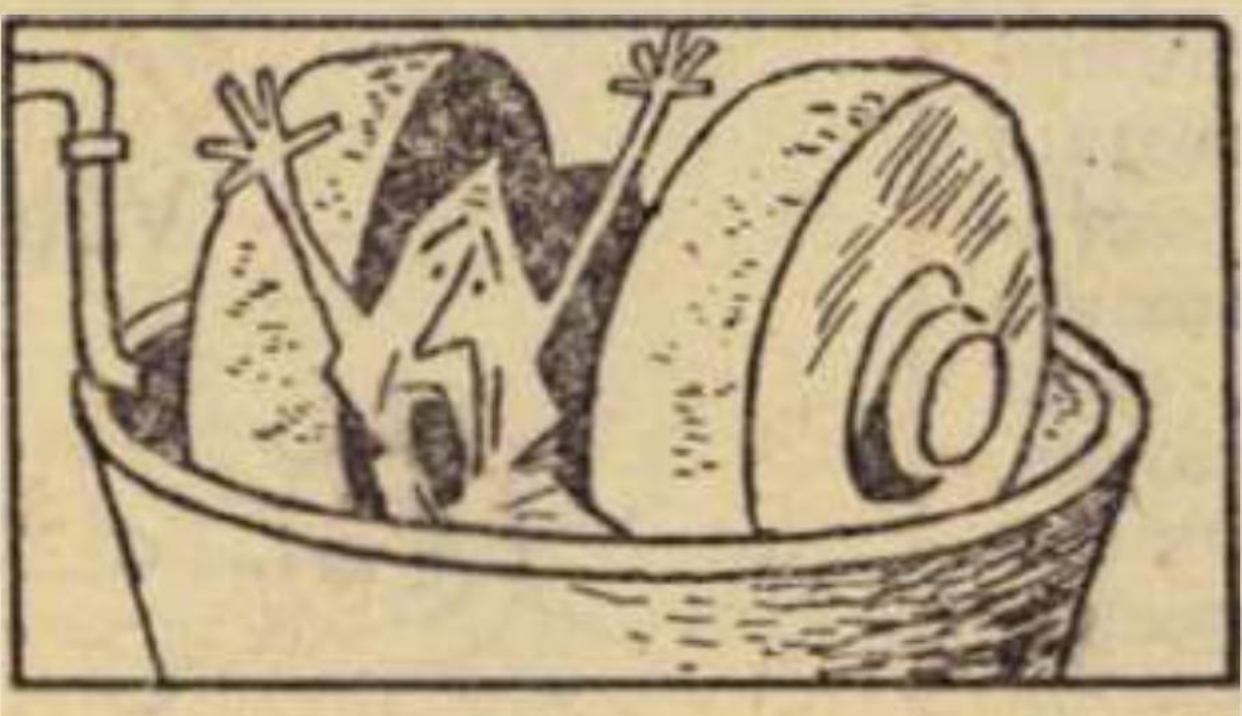

IV.

Malomkő közt zúznak és a
nevem „iromány".
Nem tudom, hogy mi vagyok, phü,
fiú-e, vagy lány...

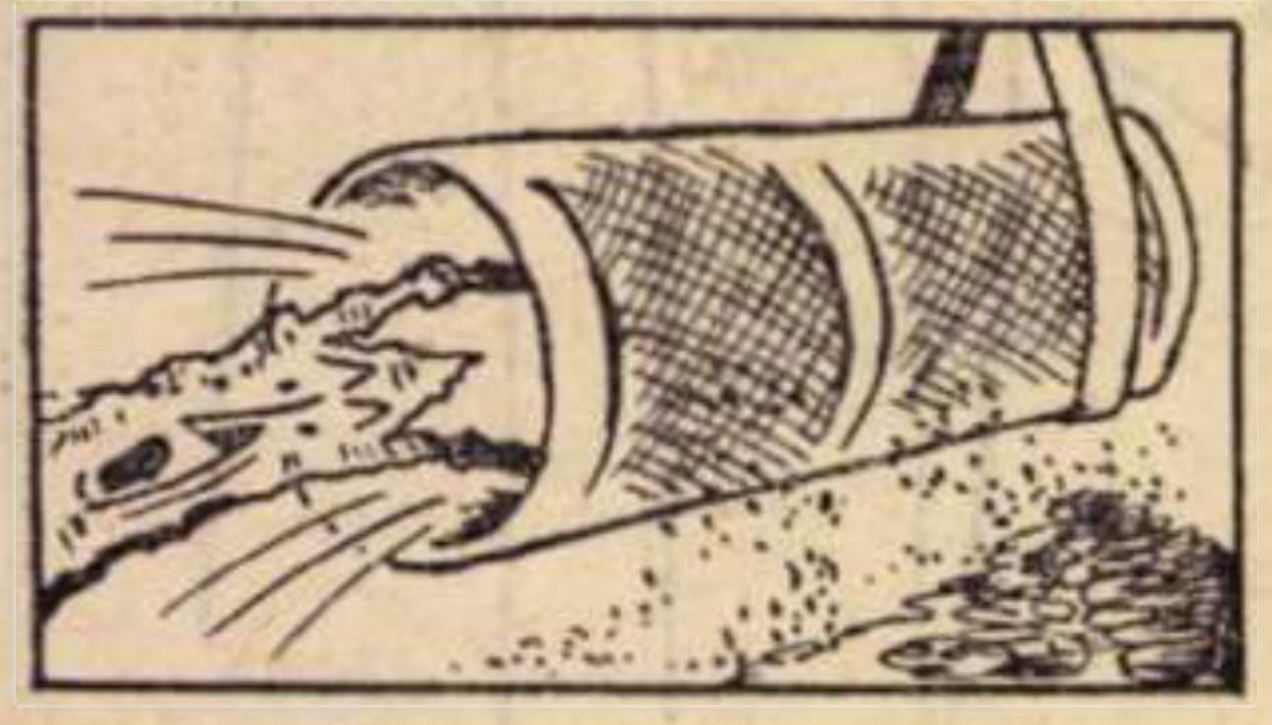

V.

Sűrű rostán átráznak, oh,
megtisztítanak,
nehogy elrontsa a gyomrom
idegen anyag.

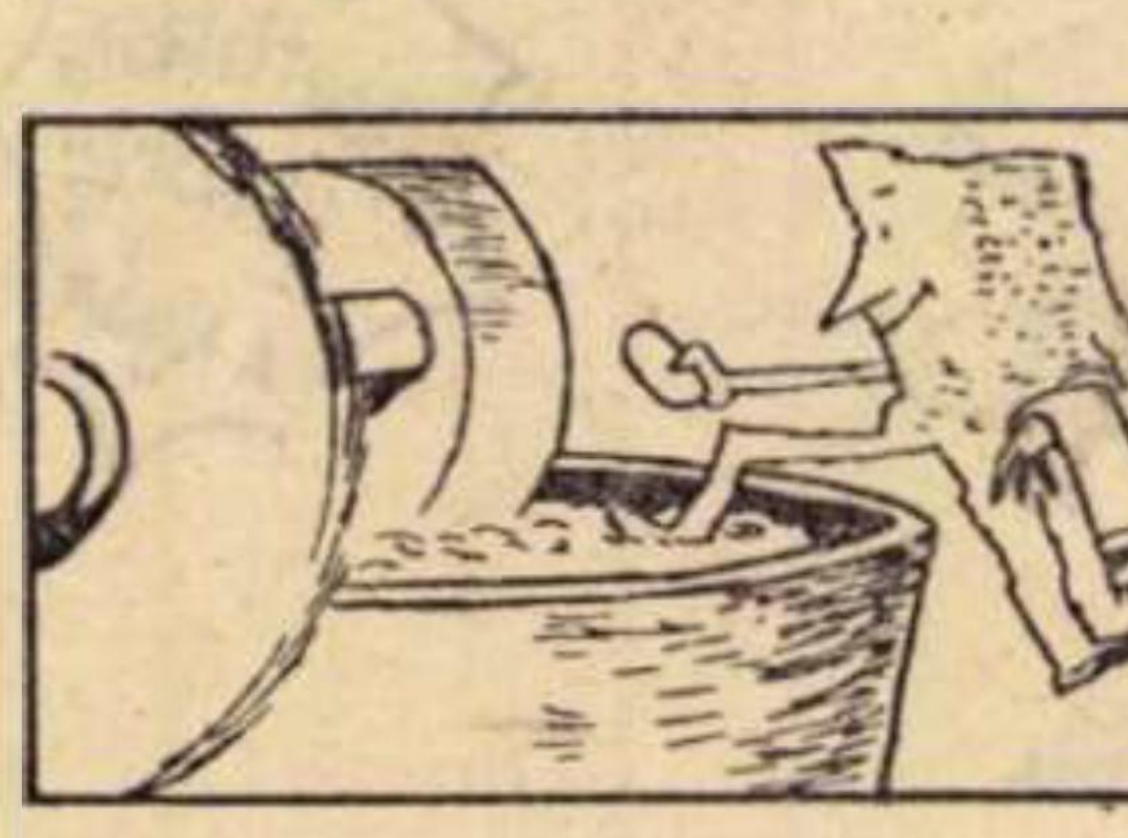

VI.

Cellulóze-fürdővel vár
a hollandi kád.
Nem szégyenlem, leszek én még
száraz és szilárd!

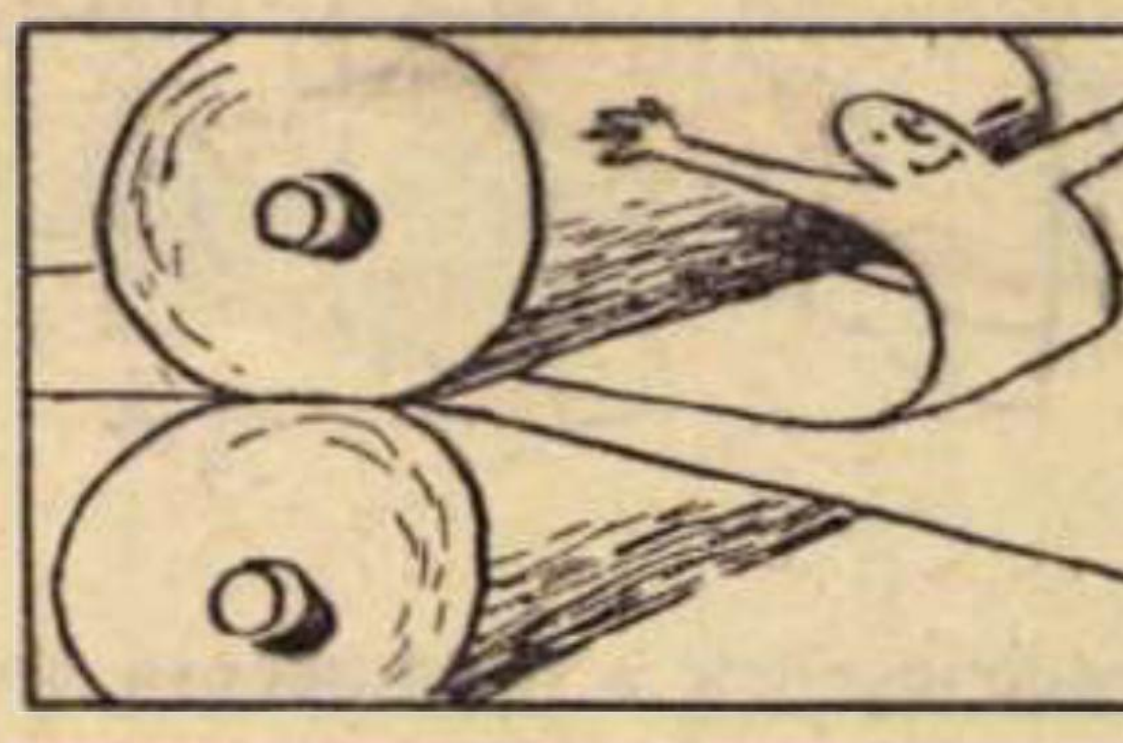

VII.

Jaj! Na, mi az? Ha ez így megy,
szétlapítanak!
S közben lassan kivonják a
víztartalmamat...

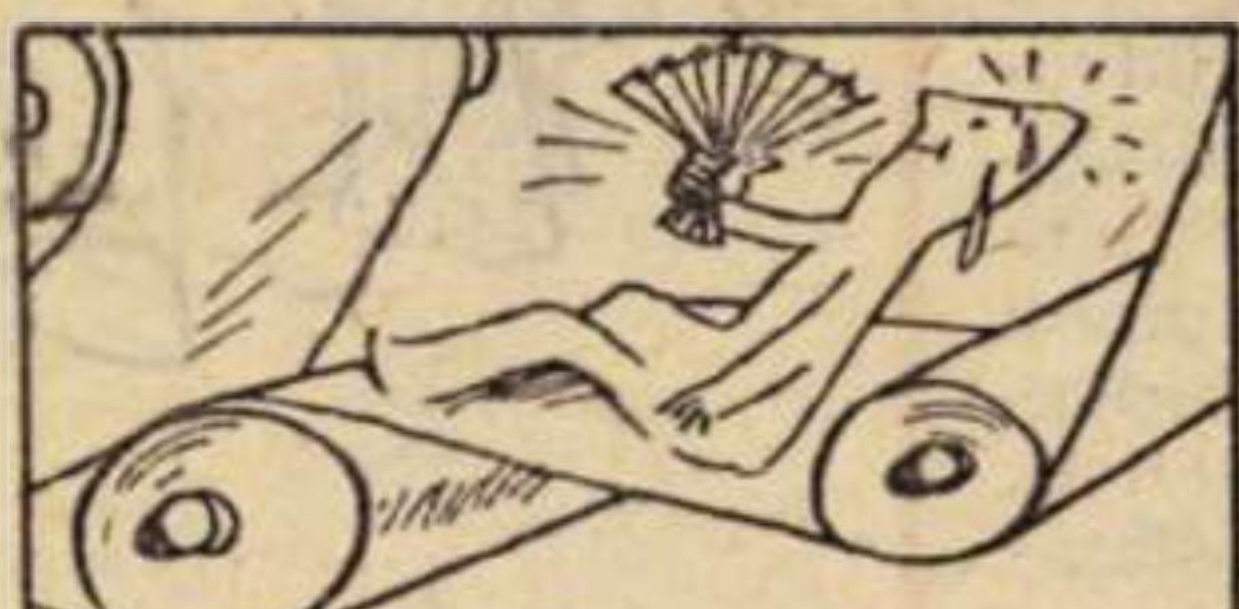

VIII.

Kilenc vagon súlytól van most
untig elegem!
Mit tegyek, ha kétszázötven
fok a melegem?

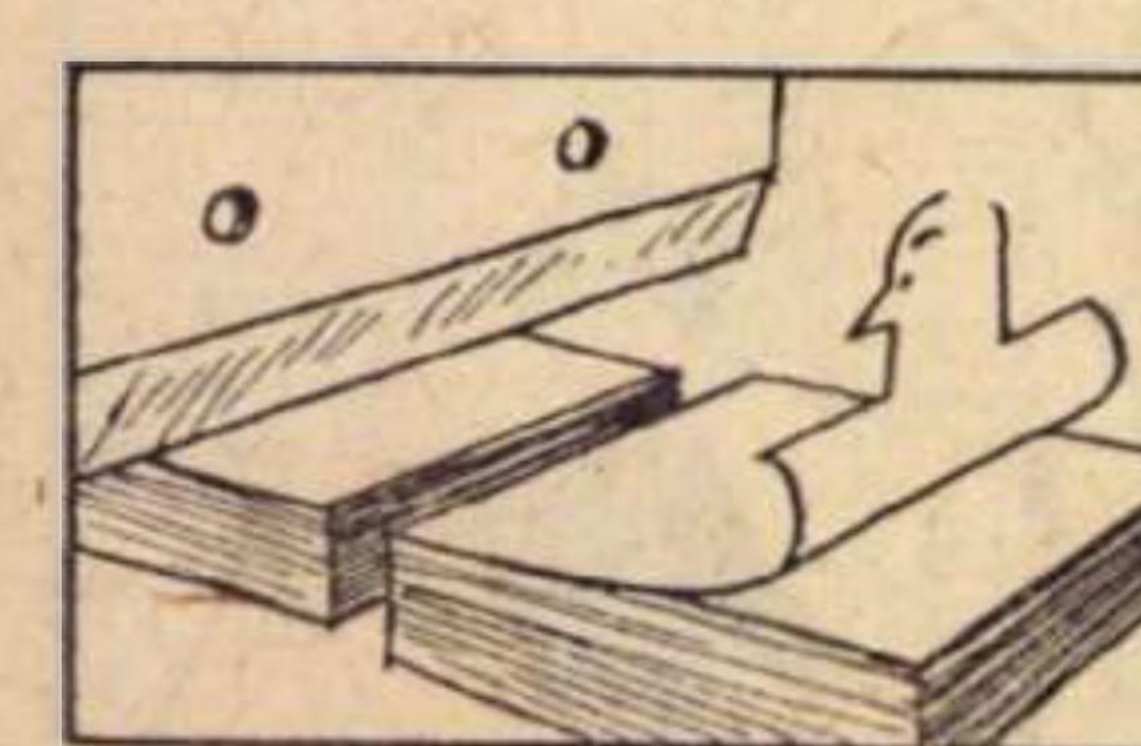

IX.

Hosszában, jaj, keresztben, jaj,
szétmetél a kés,
s azt mondja a főorvos: „No,
ez a papír kész!"

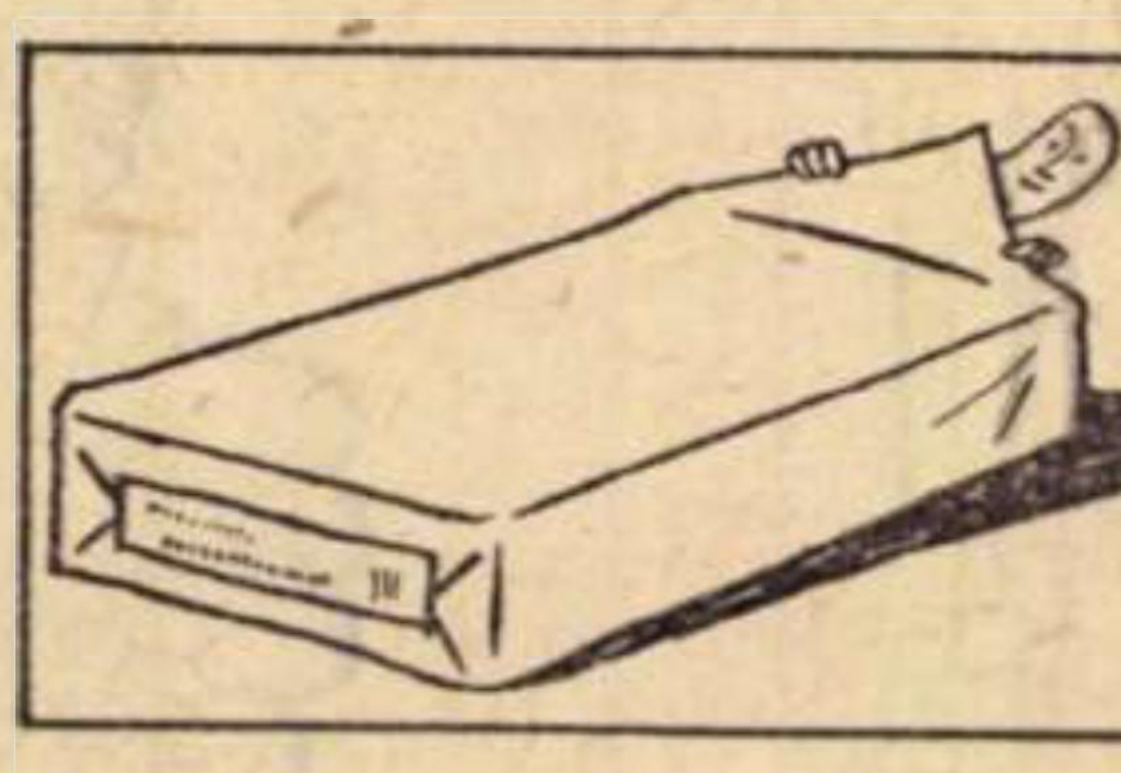

X.

Felülvizsgálatra sok-sok
társammal megyek,
s elhagyjuk a klinikát, mint
munkaképesek.

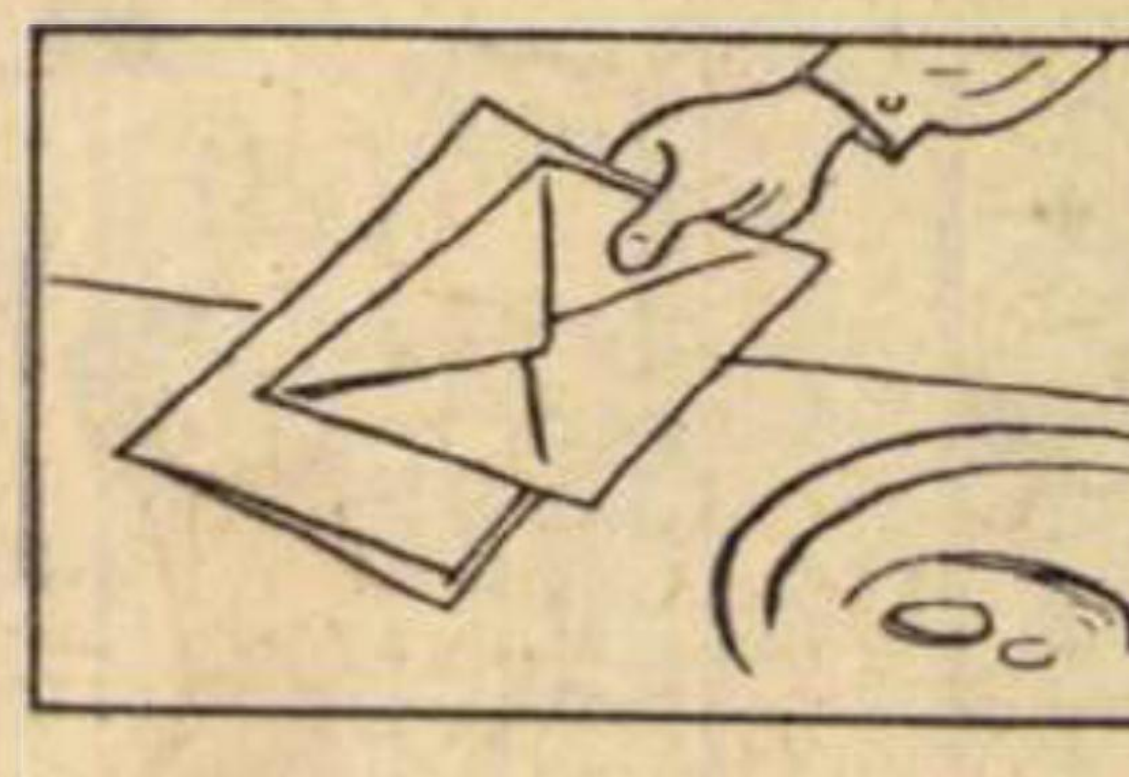

XI.

Boltban munkaközvetítő
Katinak ad át,
hogy Palinak rajtam írja
meg a válaszát.

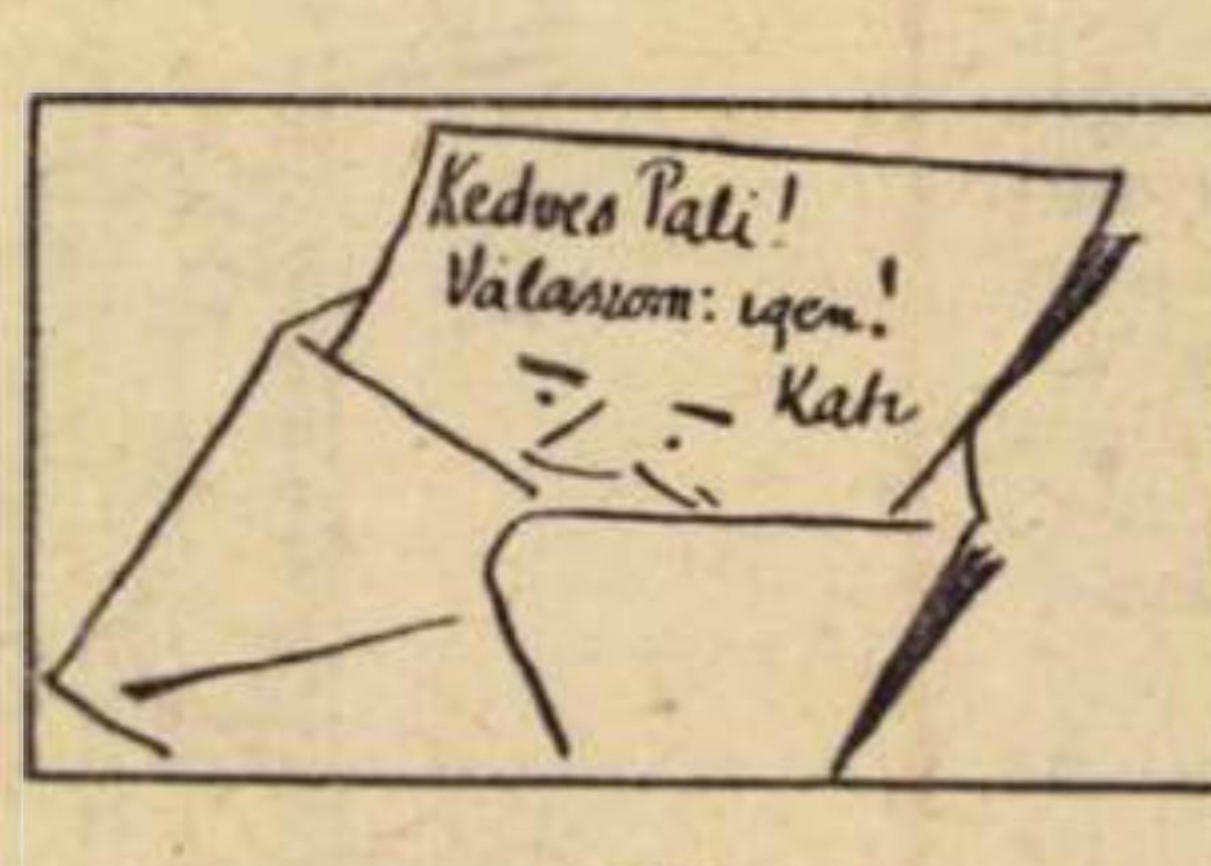
Kedves Pali!
Válaszom: igen!
Kati

XII.

Amint látszik, Kati apja
beleegyezett...
Összehoztam így a nászt, s a
szerelmeseket.

(Gerő—Országh)

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

DAL AZ ALMÁRÓL

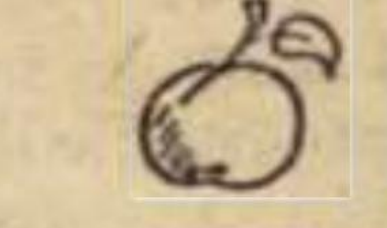

Én úgy gondolom, hogy almából
Egy mázsa se kismiska éppen
És ezer vagon téli almát
Szednek le Bácskiskun megyében.

Bácskiskunban Ádám és Éva
Története is másképp szólna:
Hogy megevett egy almát Éva,
Ott azt észre se vették volna.

RISKÁÉK MEG A TEJPORGYÁR

Berettyóújfaluban most
Tejporgyárat építenek,
Izgatottan pertraktálják,
Ott a dolgot a tehenek.

Technikai okok folytán,
Végül is abban maradnak,
Hogy ők azért továbbra is,
Csak folyékony tejet adnak.

CSUDA BUDÁN

A jó budaiak ugyancsak
Álmélkodhattak e csudán,
Sok jégkorszaki állatcsontot
Leltek egy pincében Budán.

Pár millió évig elálltak,
Hogy ilyen csudák is megesnek,
Az jó fényt vet a munkájára
A jégkorszakbeli jegesnek.

Szabadtéri játékok az Orion gyárban

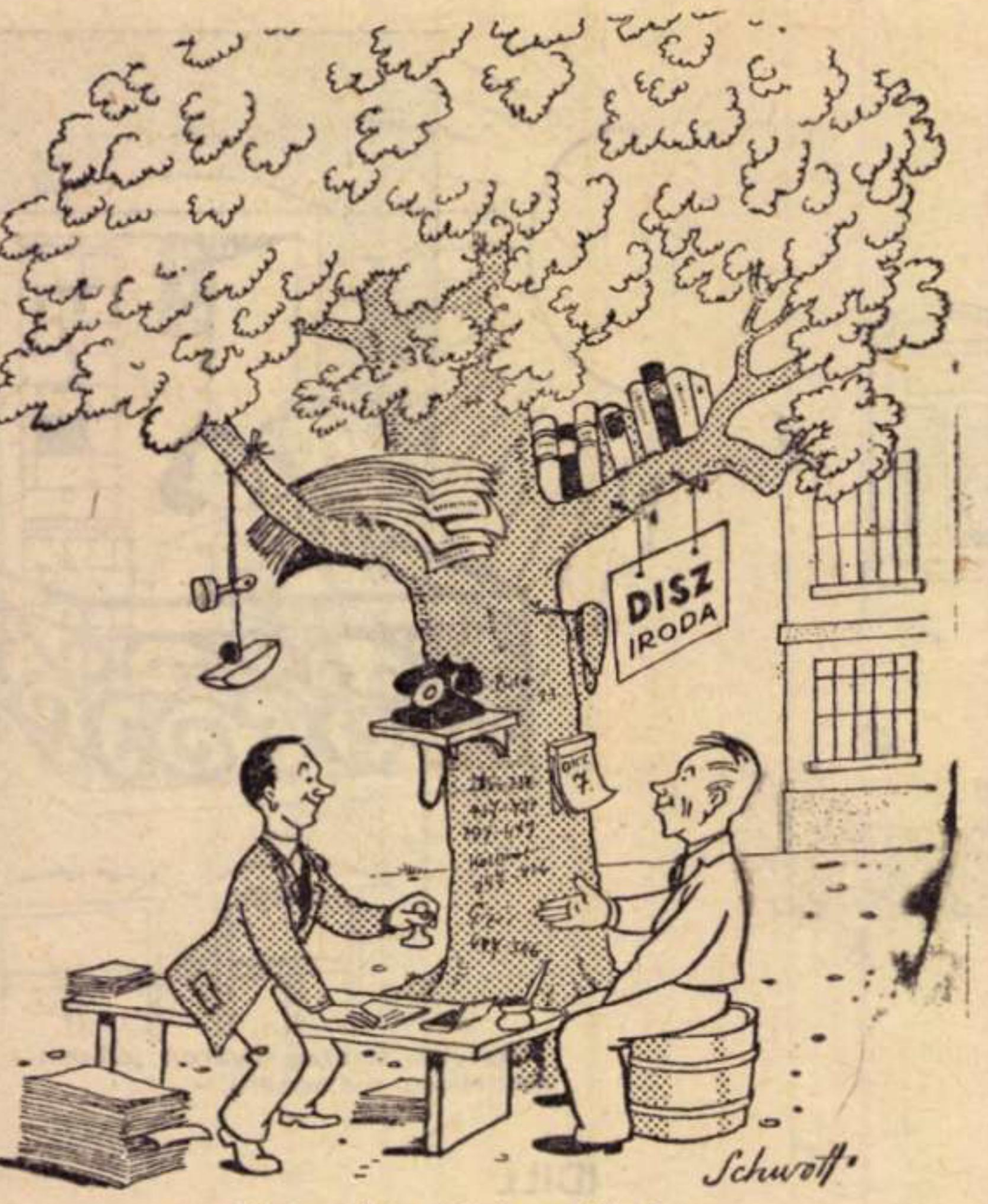

— Mi lesz itt velünk a télen?
— Állítólag kapunk egy télikertet...

Világosan látszik

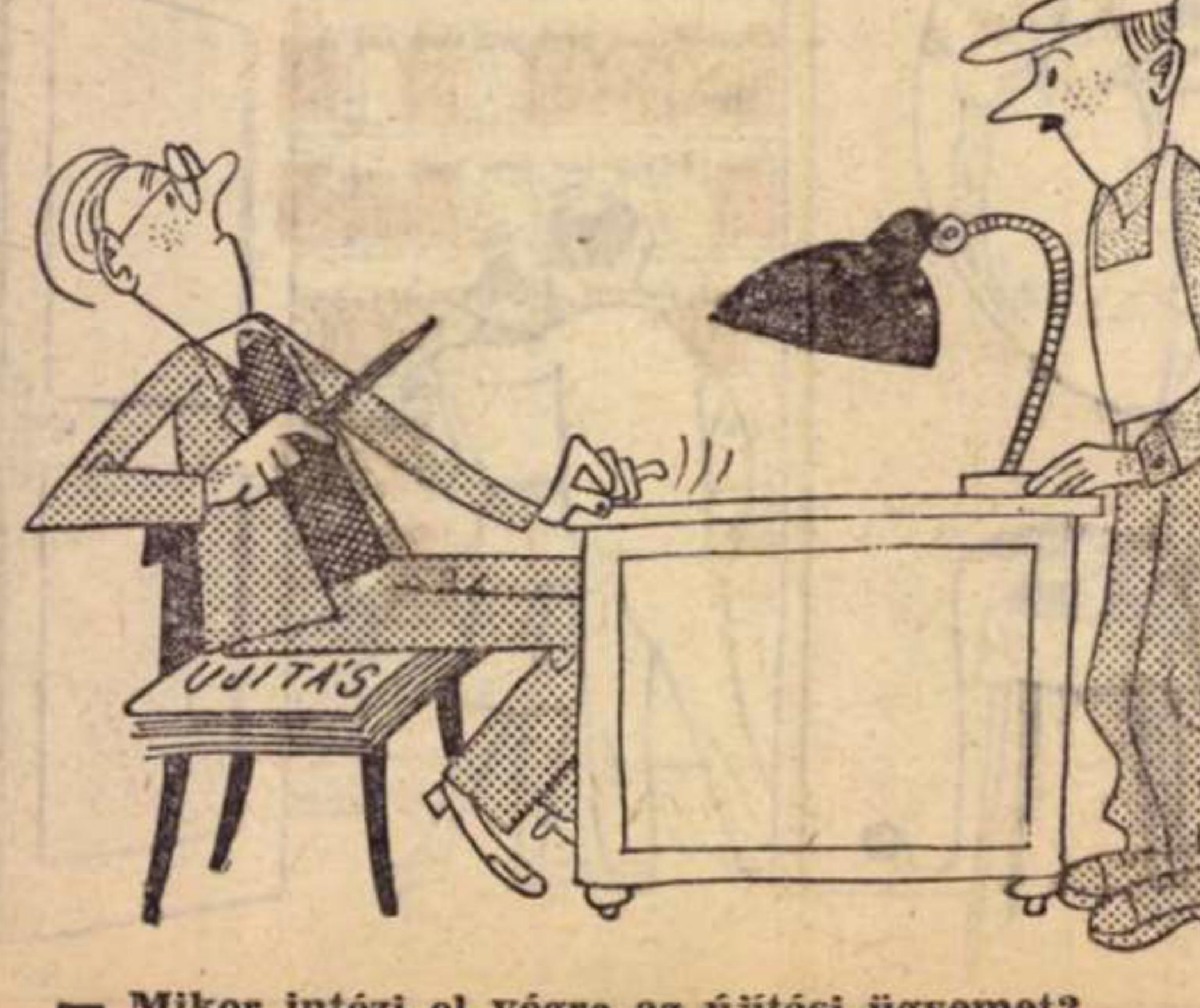

— Mikor intézi el végre az újítási ügyemet?
— Legyen türelemmel, rajta vagyok!

Kellett nekem cirkusz

A fiam már a cirkuszból hazafelé bejelentette, hogy állatszelidítő, zsonglőr és artista lesz egy személyben. Mikor atyailag figyelmeztettem, hogy ez talán sok lesz egyszerre, akkor a feleségem letorkolt, hogy ne keltsek a gyerekben kisebbségi érzetet és különben is, mit lehessen tudni... ő lánykorában ügyesen tornászott és volt egy Bobi nevezetű kutyájuk, amelyet megtanított bukfencezni... Viszont az is igaz, hogy nekem két balkezem van és az állatok közül csak a rántott csirkéhez értek uborkasalátával.

Hazatérve fiam azonnal szemügyre vette a háztáji gazdaságunkat, amely áll egy törpe-papagájból, 12 selyemhernyóból s egy árva kakaskából, amelyet Mariska nénitől kaptunk és olyan girhes, hogy szeretett rokonunk valószínűleg ezzel a felkiáltással küldte el számunkra: „Ugyis megdöglene!"

Az első este állatidomítással telt el. Ennek során két selyemhernyó időnapelőtt begubózott, a kakaskát úgy kellett felmosni, a törpe-papagáj pedig majdnem ádámkosztümre vetkőzött.

Másnap reggel a fiam azzal ébresztett, hogy tanuljunk artista mutatványokat. Először szabódtam, s ennek során annyira elvesztettem önérzetemet, hogy éveim számára kezdtem hivatkozni. Csak ez kellett. Feleségem menten kijelentette, hogy egészségtelen életet élek, sohasem tornázom, ezért pohosodom, s hogy egyáltalán nem árt egy kis reggeli testmozgás.

Ez a kis reggeli testmozgás háromnegyed óráig tartott és többek között a következő mutatványokból állt: Hanyattfeküdtem, fiam ráállt a két tenyeremre és én kinyomtam (feleségem azt mondta, hogy ez jót tesz a karizmoknak). Ráállt a lábfejemre, megfogtam a két kezét és így emeltem a magasba (feleségem azt mondta, hogy ez jót tesz a hasizmaimnak). Belekapaszkodott a nyakamba, úgy kellett vele forognom (ez jót tesz a nyakizomnak, mondta a feleségem). Lehasaltam, a nyakamra ült és így kellett felállnom. Ez az utóbbi állítólag minden izmomnak jót tett.

Este miközben meredten feküdtem az izomláztól családom másik két tagjának gúnyos megjegyzéseitől gyötörve, a fiam már a zsonglőrösködésnél tartott. Először a töltőtollamat egyensúlyozta az orrán (másnap újat kellett vennem), aztán egy tálcából kis hintát csinált, arra rátett egy pohár vizet, és az egészet nagy ívben gyorsan forgatni kezdte...

Ma jött hozzánk az üveges megcsinálni az ablakot. Annak az embernek pedig, akinek az utcán, a fején összetört a pohár víz, 50 forint fájdalomdíjat adtam.

Két nap óta csend van nálunk, viszont a papagáj olyan szavakat tanult tőlem, hogy azóta nem merünk vendéget hívni.

Mindebből az a tanulság, hogy a családban mégis én vagyok a legjobb állatidomító és nincsen olyan kár, amiből haszon ne lenne.

Tóth Kornél

AMIK KIMENTEK A DIVATBÓL

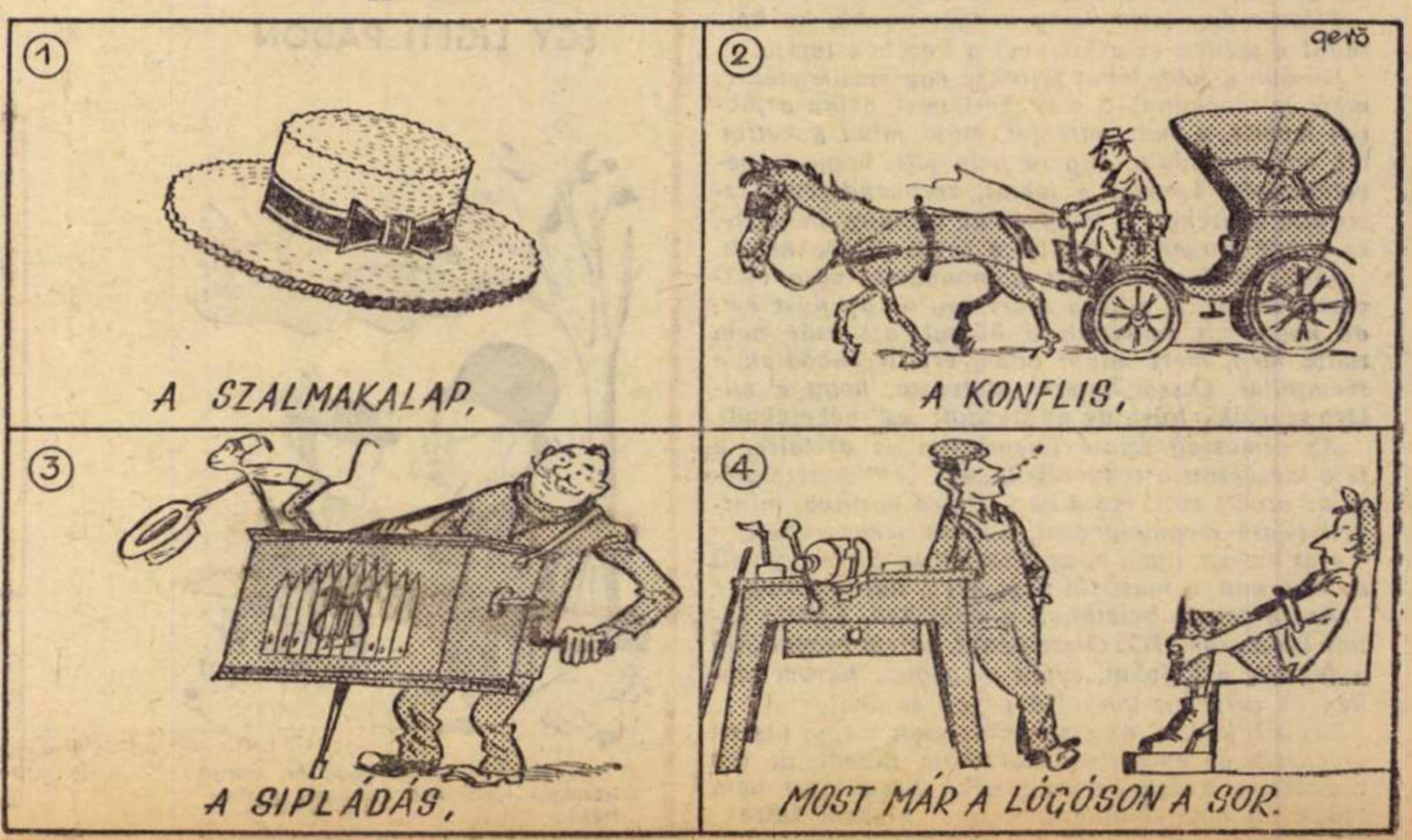

Kultúr-front

GRATULÁLUNK!

Major Tamás 25 eves

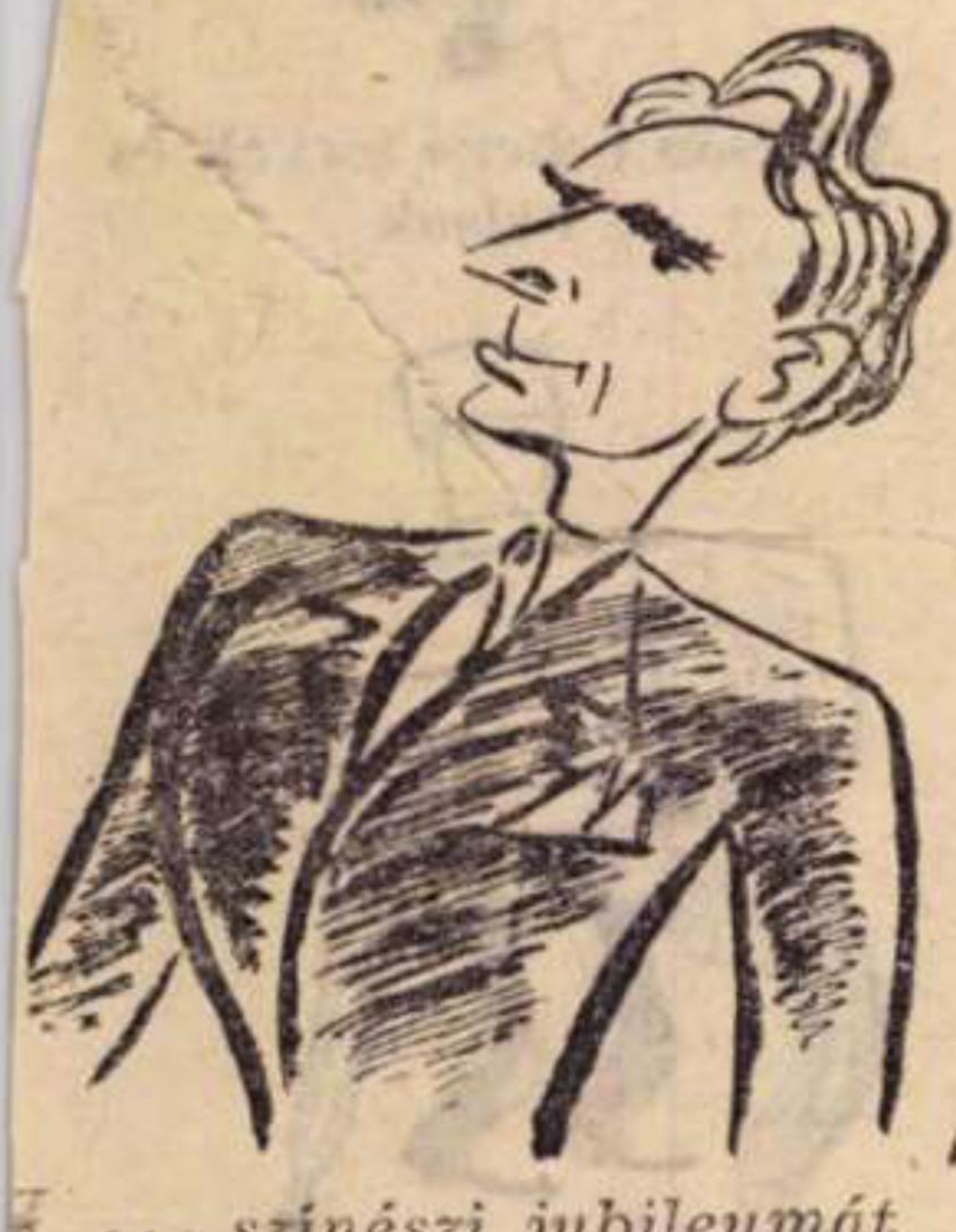

. . . színészi jubileumát ünnepli.

„Talpraesett" gondnok egy kultúrházban

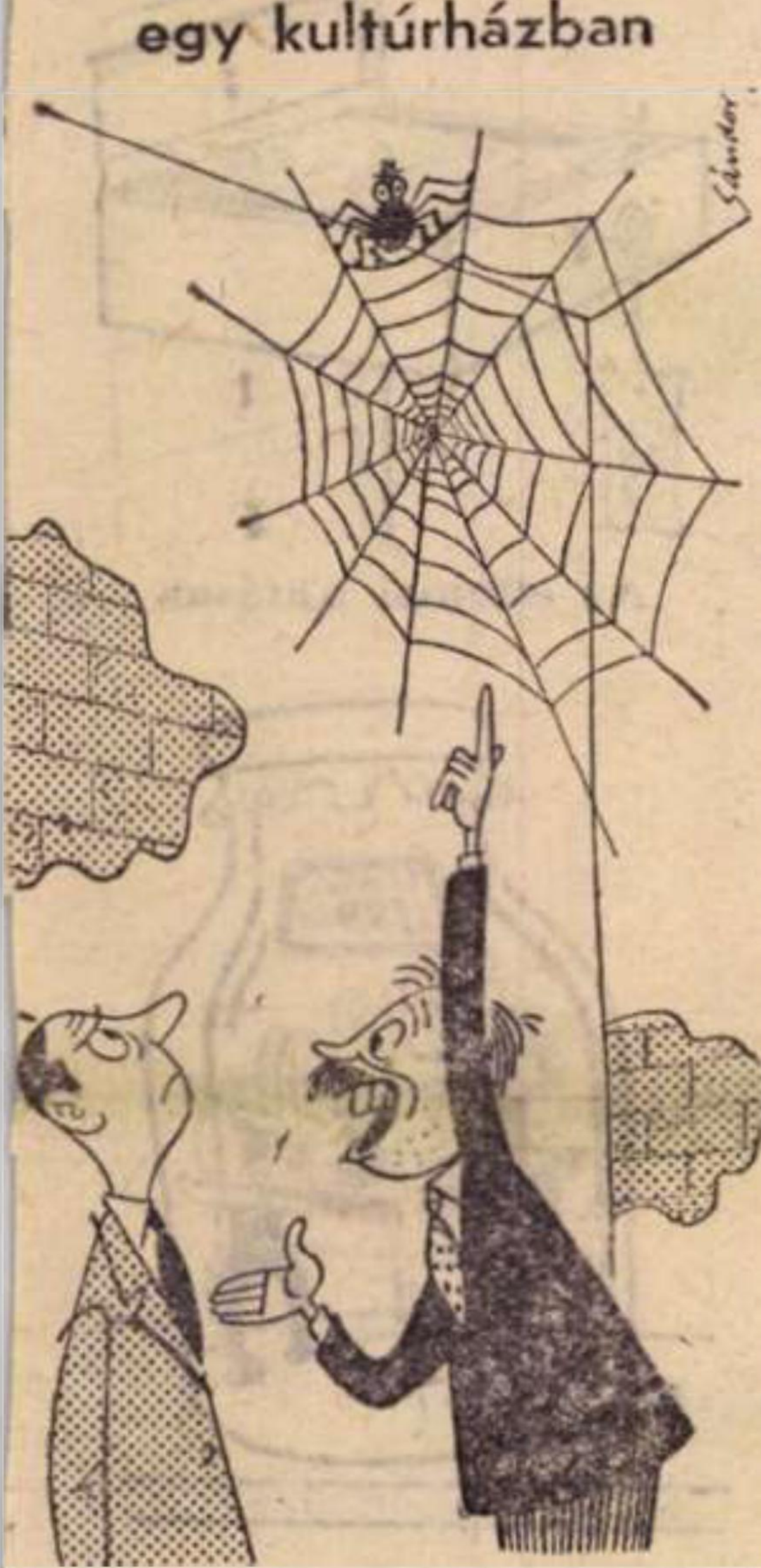

— Már hogy volna elhanyagolt a kultúrterem, elvtárs! Ez itt az élősarok!

TÁVIRAT

BARTÓK EMLÉKKIÁLLITÁS RENDEZŐSÉGE, BUDAPEST. KIÁLLITÁS PLAKÁTJÁT LÁTTUK, STOP. BORZALMAS, STOP. MESSZIRŐL UGY NÉZ KI, MINT EGY ANATÓMIAI ÁBRA, STOP. BÜN VOLT BARTÓK BÉLA NEMES, SZÉP FEJÉT IGY ELCSUFITANI, STOP. A PLAKÁT RAJZOLÓJA NEM IRTA ALÁ A NEVÉT, STOP. EZT NEVEZZÜK ÖNKRITIKÁNAK, STOP.

Nagy divatrevű volt az Operaház klubjában

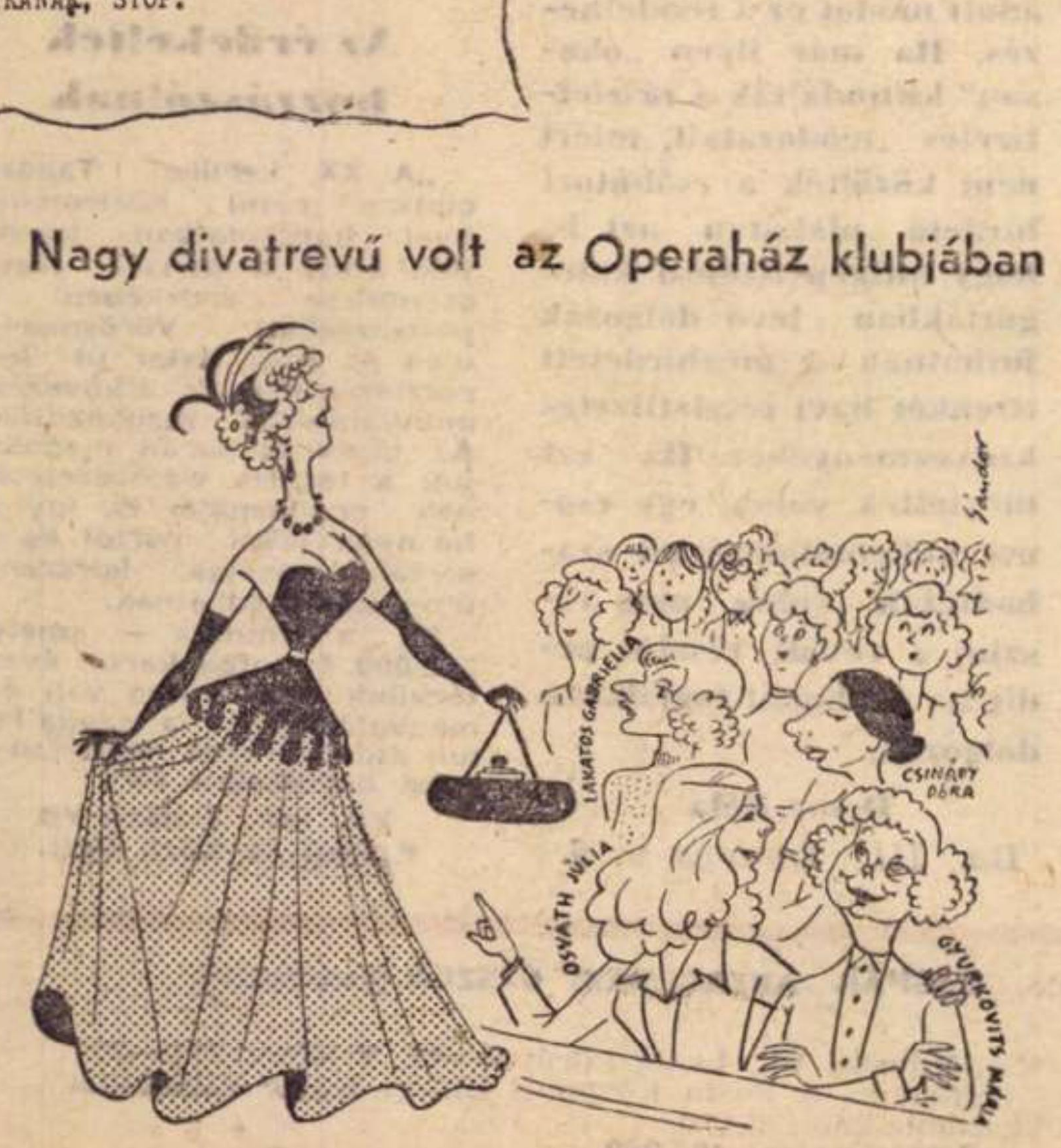

— Ez a „magas C-modell . . ." Jól ki van vágva . . .

MITŐL ROSSZ A KULTÚRGÁRDA?

(Tanmese kislányok számára, akik elhanyagolják a próbákat)

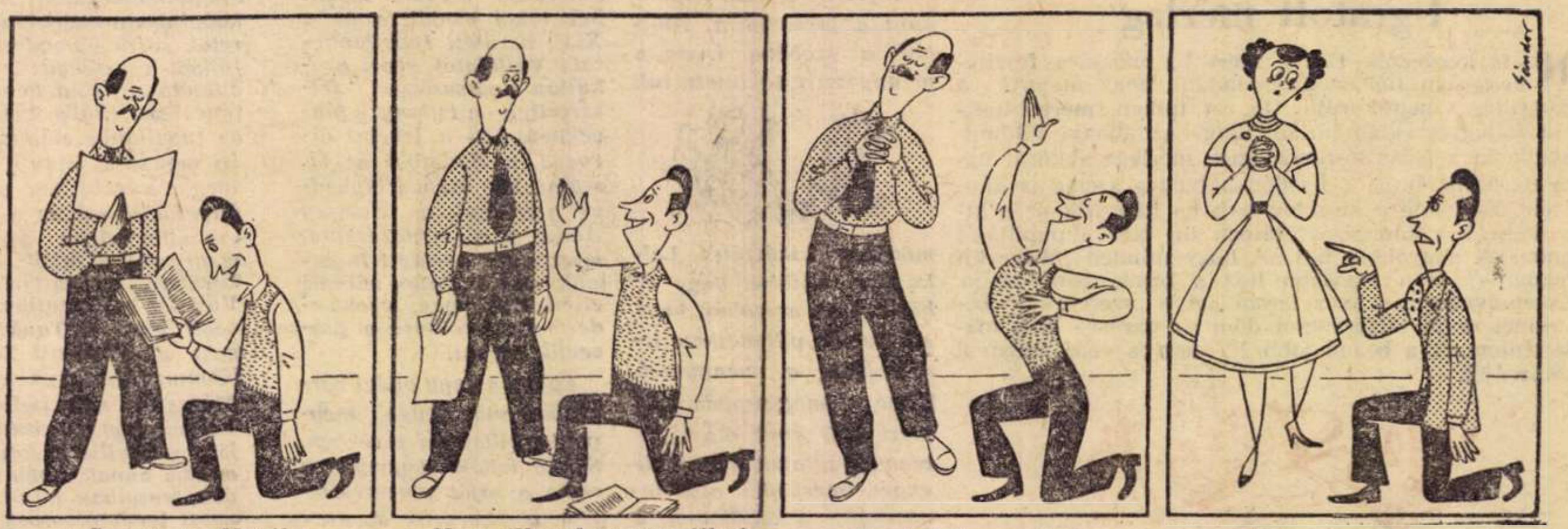

ELSŐ PRÓBA — Szeretem, Katóka . . .

NEGYEDIK PRÓBA — Nem élhetek maga nélkül...

KILENCEDIK PRÓBA — Meghalok magáért . . .

FŐPRÓBA — Hát maga kicsoda?

Néha miért nem jó a kézirat?

Mütyür Gábor versei váltakozó sikerrel jelentek meg a különböző orgánumokban. Az egyik nap azonban valami furcsa, kiszámithatatlan szeszélyű szerencse kisérte útján. Hajnalban, idejében megkapta forró borotválkozóvizét, a pincér pillanatok alatt eléteremtette dupláját, fent a lapszerkesztőségeknél meg egyenesen rámosolygott a szerencse. Nem is mosolygott, rávigyorgott, ráröhögött, hiszen másként nem is kifejezhető az a csoda, hogy az Irodalmi Szférák főszerkesztőjének ajtaja tárva-nyitva áll, benn ül a félelmetes szerkesztő, aki, más elfoglaltsága hiján, ujjaival malmozik. Ráadásul pedig üres a titkárnője szobája, a szemüveges cerberus nem ül e pillanatban trónusán, s onnan „majd megnézem, bent van-e" kezdetű alapigazságot hadarja minden földi halandónak, aki csak be akar menni a főszerkesztő szentélyébe. A szerkesztő, kinek arca ezúttal csupa derü és biztatás, barátságosan beinvitálja.

— Lássuk csak, mi jót hozott?! (Azelőtt igy viccelődött: Lássuk csak, mi rosszat hozott!) Tudja, most semmi más elfoglaltságom nincsen, azonnal elolvasom verseit és, ha tetszik, rögtön leküldöm a nyomdába! Na, mutassa csak . . . — és már nyúlt is a boldogságtól reszketőkezű Mütyür kéziratai után.

Itt a nagy alkalom — gondolta a költő — végre úgy olvassák el verseimet, ahogy elképzeltem. Csendben, templomi csendben, nem a munka szerkesztőségi tempójában, nem a telefonok, a titkárnők kavargó zavargásában — és szemrehányó pillantást vetett egy, a csendet figyelemre sem méltató vidáman zümmögő, későőszi légy felé.

Ezalatt a szerkesztő fütyörészve hátradőlt forgószékében és az első költemény tanulmányozásába fogott:

„Az őszi fát a harmat telesírta,
és tekintete fátyolos lett tőle,
de jött a szél és könnyét letörölte . . ."

— Hm, egészen kitűnő ez a könny-hasonlat — ízlelgette a szavakat, de csengett a telefon. Fejével bocsánatot kérve intett Mütyür felé, majd belehallózott a kagylóba. Pillanatok múlva már a tarkója is belevörösödött, úgy üvöltött vissza valakinek a készülékbe: — Nem igaz! Világosan emlékszem, hogy a kéziratot neked adtam oda! Tessék megkeresni!

Lecsapta a kagylót és újra a vers tanulmányozásához kezdett.

„Az őszi kézirat . . ." izé . . .
„Az őszi fát a harmat telesírta,
és tekintete fátyolos lett . . ."

— Hm, nem rossz, nem rossz — dünnyögte, de nyilott az ajtó és megjelent a titkárnő.

— A Tokaji van itt, már nem tagadhatja le magát főszerkesztő kartárs . . .

— Bocsánat — dörmögte a szerkesztő és kiment. Rövid, heves szóváltás hallatszott kivülről, majd felhevülten visszatért a szerkesztő. Dühösen ült le az iróasztal mögé. — Piszok! — mondta még, aztán újból a vers olvasásához látott.

„A piszok fát a harmat . . ." izé . . .
„Az őszi fát . . ."

— Bocsásson meg, kollegám, — mondta ingerülten — de micsoda marhaság ez az őszi fával, meg a fátyolos könnyekkel? A verse értelmetlen, sajnos nem használhatjuk . . .

TARDOS PÉTER

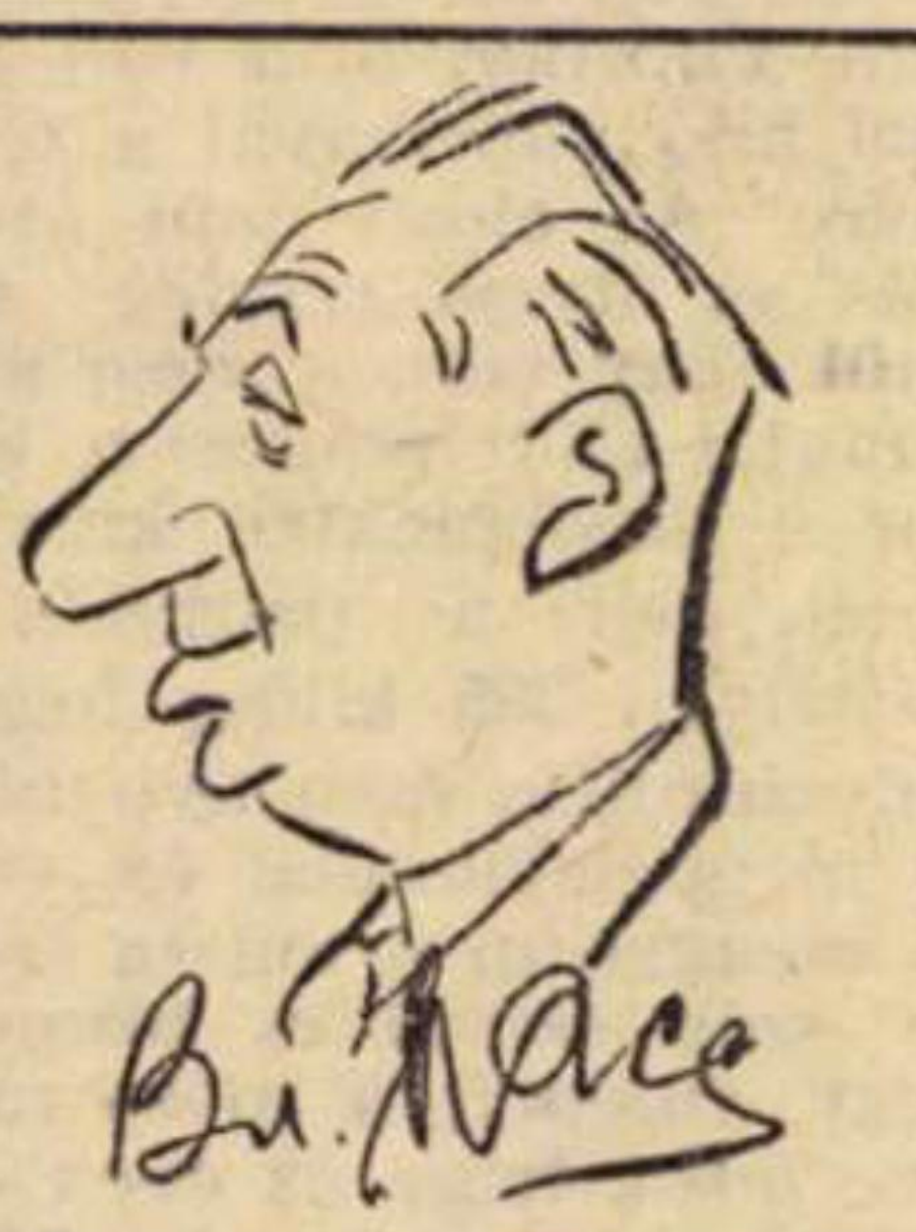

Vlagyimir Massz

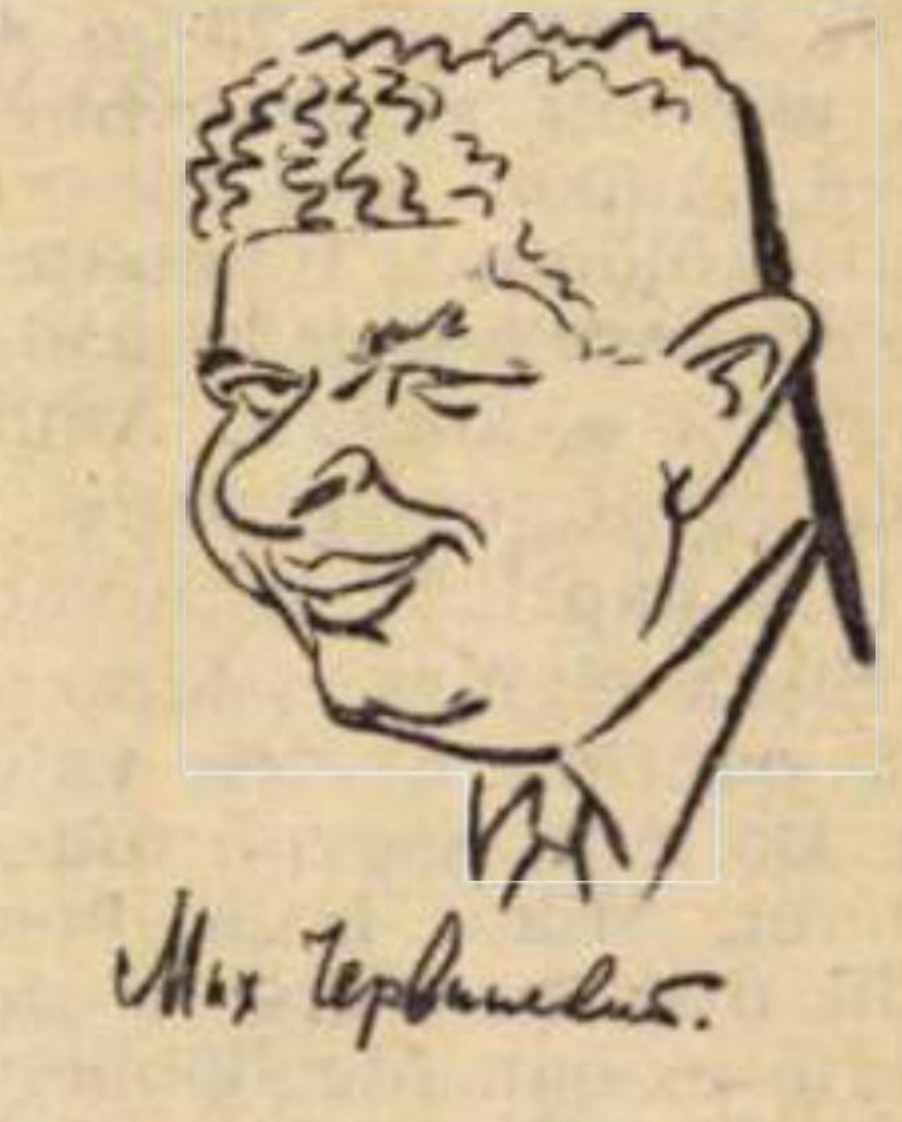

M. Cservinszkij

A Ludas Matyi többször közölte már M. Cservinszkij és V. Massz, a kitűnő szovjet humorista-pár verses szatíráit. Ezúttal abban a kellemes helyzetben vagyunk, hogy a vendégként Magyarországon tartózkodó társszerzők jól sikerült karikatúráját is mellékelhetjük. A rajzokat Sándor Károly, az Ujságiró Szövetségben rendezett baráti találkozón egyedül készítette, bár sokáig töprengett, hogy ne vegyen-e ő is maga mellé egy társrajzolót.

Vl. Massz—Mich. Cservinszkij

A LUSTA KÖLTŐ NÉGY ÉVSZAKA

Télen nem ír egy sort sem, hiszen,
Télen a természet is pihen.

Ha borzolják tavaszi szelek,
Nem ír, mert akkor lelkibeteg.

Üdül a hegyek közt, ha nyár van,
S ugyan ki ír kánikulában?!

Ősszel nem ír, mert szörnyen fáradt
És gyűlöli az intrikákat.

Télen gyűlésre jár, beszámol
És értekezik — önmagáról.

Téma helyett, ha itt a tavasz,
Ömlik belőle a sok panasz.

Nyáron világgá kiabálja,
Hogy minden „senki" őt bírálja.

Ősszel a „senkiknek" felrója,
Hogy már egy sort sem írnak róla.

Csak vitázik és jár a szája,
Az ihlet soha meg nem szállja.

Fordította: Gerényi Tibor

Utcai pavilonokban árusítják a nagy művészi alkotások reprodukcióit

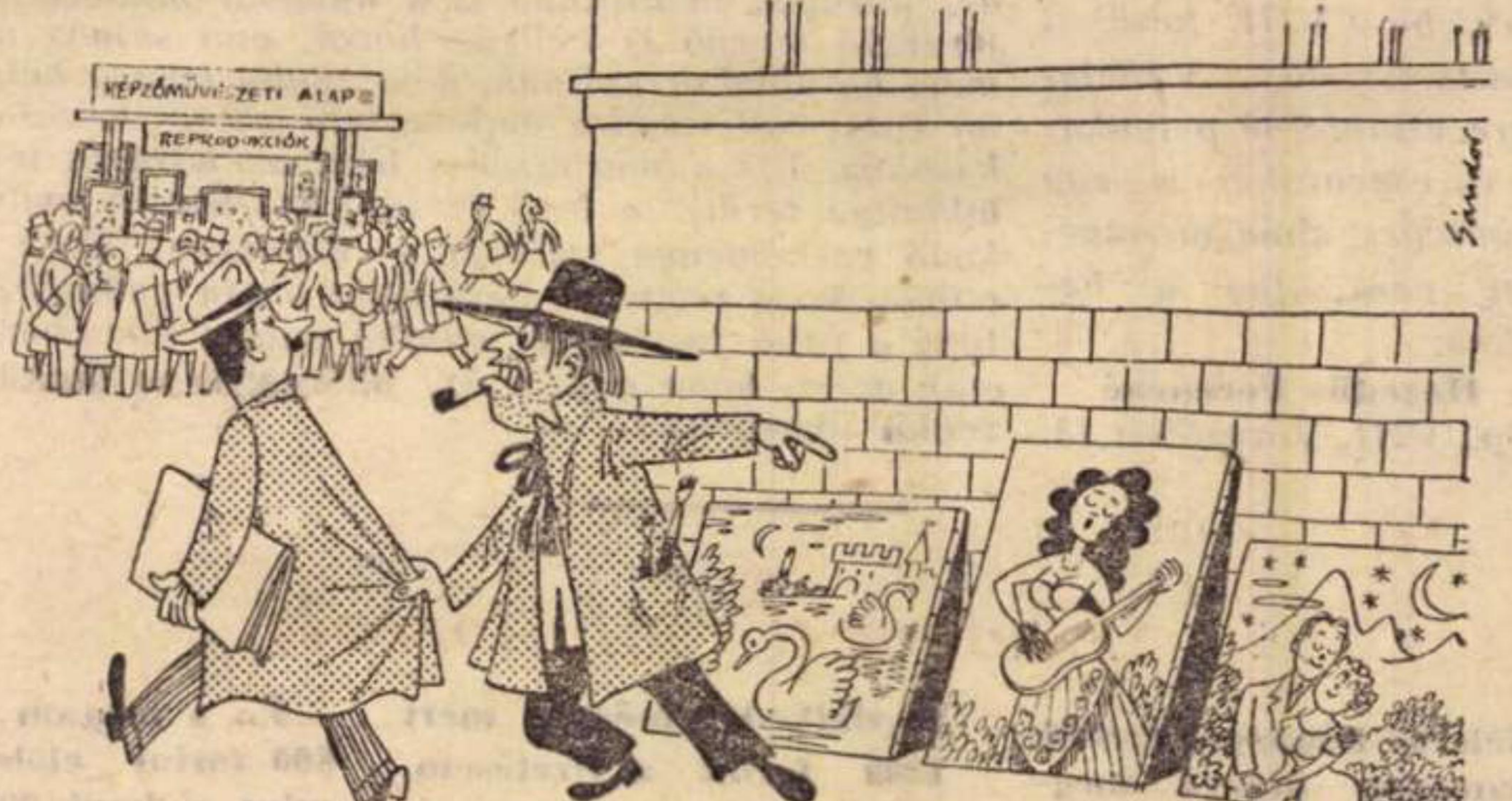

A GICCSŐR: Ne hagyja magát bepalizni! Az enyémek eredeti alkotások és szabadkézzel vannak festve . . .

EMLÉK

József Attila egykori fogorvosánál, dr. Radó Károlynál láttuk az alábbi dedikációval ajándékozott könyvet. Közöljük a nagy költő szenvedések közepette is felcsillanó derűs, emberi humorának érdekes bizonyítékaként.

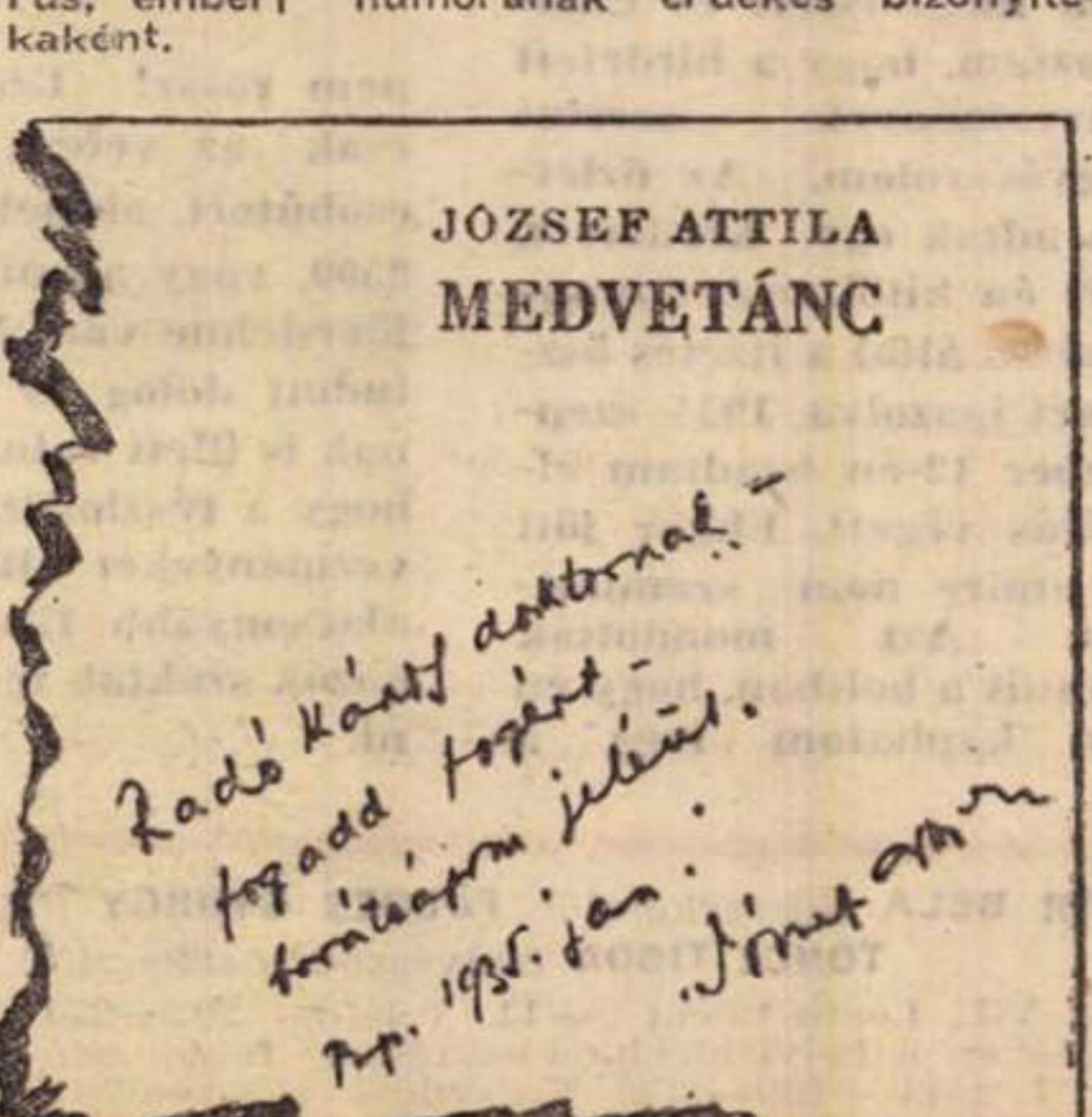

JÓZSEF ATTILA
MEDVETÁNC

Radó Károly doktornak –
fogadd fogért –
fontásom jelül.
Bp. 1935. jan.
József Attila

„KRITIKUSÉKNÁL"

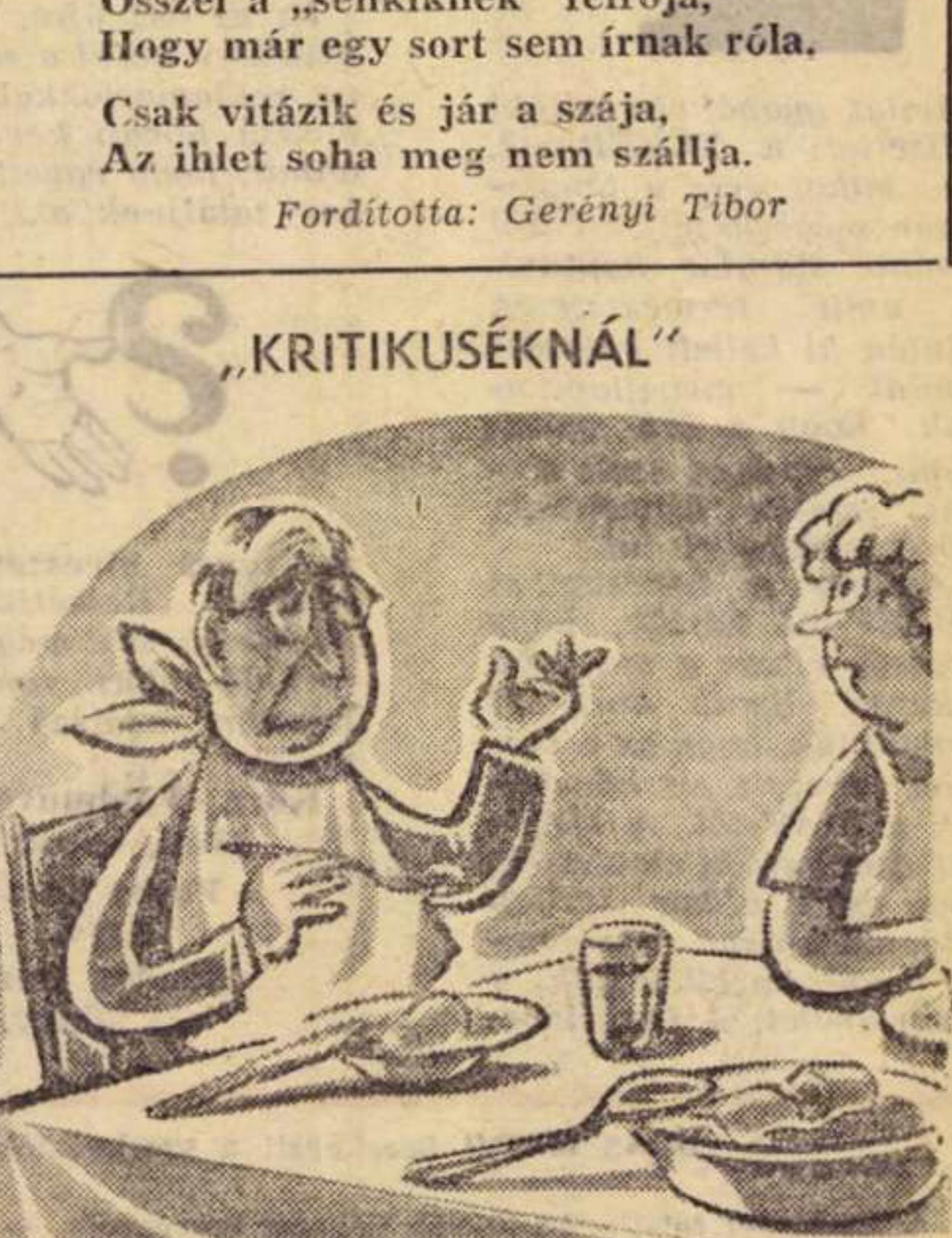

— Na, hogy ízlik a töltöttkáposzta?
— Néhány kisebb hibától eltekintve, az alkotás egésze általában pozitívnek tekinthető . . .

Le a bürokráciával!

Ugratott mérleg

Ne is kérdezzék tőlem, mert ha mázsára feszítenek, sem tudom megmondani, hogy mennyi a mérlegugratás világrekordja. De azt tudom, mert hiteltérdemlő feljegyzésekből láttam, hogy az abonyi földművesszövetkezet felvásárló-részlegének mérlege akkorát ugrik, ha ugratják, hogy a beadónak még a szeme is káprázik tőle. Ez lenne a kisebbik baj: ha káprázik az a kíváncsi szem, hát káprázzék! Minek üti bele a pupilláját mindenbe? A nagyobbik baj az, hogy minden jólsikerült „mérlegugrás" után laposabb lesz a beadó pénztárcája. Lelki szemüvegemmel már látom azt a „szerencsés" beadót, akinél majd világcsúcsot dönt az ugrásra kész mázsa. Szerintem ez a beadó jobb, ha nem is viszi magával a pénztárcáját.

Mielőtt azonban az új világcsúcs megszületne, elmondom egy átlagugrás történetét úgy, ahogy az abonyi Lenin téesz vezetőitől hallottam. Paprikaszüret volt a téeszben és szeptember 23-án 488 kiló paprikával a téesz kocsija elindult az átvevőhelyre. Az előző napi átvevésen okulva, amikor is a téesz és az átvevő-részleg mérlege közötti különbség hihetetlenül nagy volt, a most szállított 488 kiló paprikát a brigád tagjai előtt pontosan, kidekázva rakták a kocsira. Amint a későbbiekből kiderült, ez az elővigyázatosság jogos volt, mert a pontosan lemért 488 kiló paprikát az átvevőhelyen 365 kilóra fogyasztották. Siska elvtárs, a téesz megbízottja nem nyugodott bele a paprika ilyetén való megtizedelésébe és — reklamált. De nem nagyon tudta meggyőzni a mázsa sokoldalú mesterét. Mikor látta, hogy szép szóval és bizonyítékok nélkül már semmire se megy, rálépett a mázsára és lemérette magát. Megdöbbenve látta, hogy az évek óta tartó 63—64 kilós átlaga 51 kilóra csappant le. Mondom: csodálkozott, hiszen az úton még be is vágta az ebédre szánt elemózsiát. A mérlegelő mester, mikor látta, hogy ennek már fele se tréfa, kelletlenül hanyattfektette a mázsát és rövid szemlélődés után megállapította, hogy a mázsa „kiugrott." Ez a közepes kiugrás 123 kiló paprikával rövidítette volna meg a termelőszövetkezetet, ha Siska elvtárs a maga súlyával idejében be nem bizonyítja a mérleg rosszindulatú makrancosságát. Mikor a mérleget eredeti helyére visszabillentették, Siska elvtárs és a paprika nyomban visszanyerte eredeti súlyát.

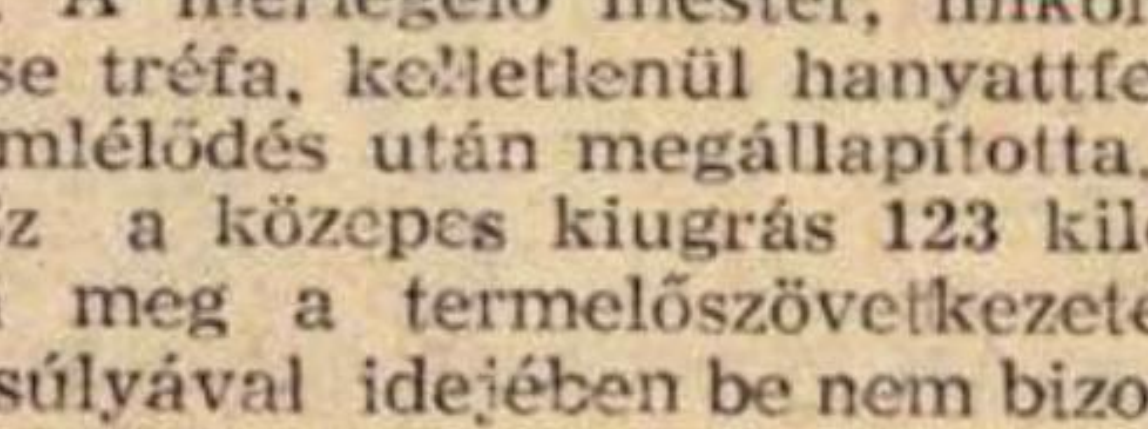

Üdvös lenne, ha az elmondottak után az illetékesek állandóan ellenőriznék az ilyen ugra-bugra mérlegeket, de az sem ártana, ha egy-egy mázsamester körmére is vetnének olykor egy röpke pillantást, nehogy az ilyen ötletes mérlegugratás szélesebb körben követőkre találjon.

BERNÁTH EDE

Csavaros mennyezet

Úgy kezdődött, hogy februárban egy eltévedt IKV (KIK) ellenőr rábukkant a lakásunkra. Amikor a szobába lépve, a mennyezetre tekintett, rák módjára kihátrált. Lelkünkre kötötte, hogy ne használjuk a szobát, mert bármelyik pillanatban leszakadhat a mennyezet. Kissé megszeppentünk, mert már évek óta ilyen mennyezet alatt éltünk, de engedelmeskedve a jó tanácsnak, átköltöztünk a másik szobába.

Másnap jött két marcona ember és a padláson kicserélték a gerendákat s alátámasztották a szoba mennyezetét. Egy hónap múlva elvitték a gerendákat és nagy csavarokkal felhúzták a mennyezetet.

Rövidesen egy hivatalos szakértő megállapította, hogy az egész rosszul van megcsinálva, majd jött újabb két szakértő, akik viszont jónak találták. A többség győzött. Az eddigi munka tehát jó: kezdődhet a mennyezet leverése, födémezése és festése. Ezt akkor „a legrövidebb időn belül" megígérték, s azóta már jónéhányszor...

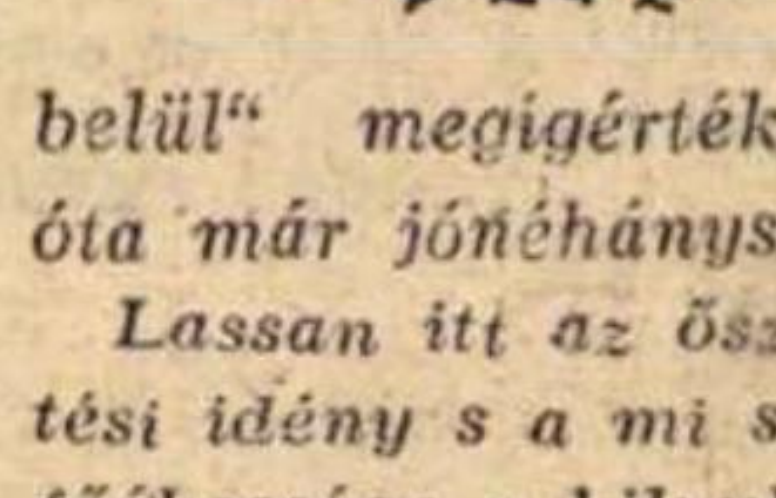

Lassan itt az ősz, a fűtési idény s a mi szobánk főékessége a kilyukasztott mennyezet, szép fekete csavarokkal. Nagyon örülnénk, ha a VIII. kerületi Ingatlankezelő Vállalat végre eltüntetné a lyukakat és csavarokat s egy közönséges, sima mennyezetet varázsolna a helyükbe.

Hegedüs Ferencné
Bp., VIII., József krt 18.

Fény és árnyék

A Ludas Matyi szeptember 15-i számában a Semsey Andor utca 10. számú ház lakói megdicsérték a XIV. kerületi Ingatlankezelő Vállalatot, mert szokatlan gyorsasággal felszereltette a villanyt a pincékben. Ezt a levelet olvasva, a Budafoki út 17. számú ház lakói irigykedve gondoltak a Semsey Andor utcai győztesekre, mert a XI. kerületi Ingatlankezelő Vállalat nálunk ellenkezőképpen cselekedett: Leszereltette a pincevillanyokat.

Ebben a nagy budai bérházban már régen megvolt a villany a pincében. Sőt, a lakók legnagyobb része a saját pincerészlegébe is bevezette az áramot. A jótékony fény drótjai a folyosói vezetékről ágaztak le a pincébe. Ezt a kényelmet irigyelte meg az Ingatlankezelő Vállalat, mikor egy „szép napon" ebben a házban is átkapcsolták más feszültségre a villanyhálózatot. Az átkapcsolásra megjelent szerelők sorra elvagdosták a fülkék vezetékeit: azóta állandó sötétség honol a pincében. Hiába loholnak az Ingatlankezelőhöz, hiába mondják, hogy a már meglevő vezetékek visszakapcsolása esetén a rájuk eső villanydíjat szívesen megfizetik a lakók, a XI. kerületi Ingatlankezelő Vállalat hajthatatlan. Nem segít ezen a Tanács, de még a Fővárosi Tanács Kommunális Osztálya sem. Május óta nem tudták elintézni, hogy visszakapják pincevillanyukat! Ez az oka annak, hogy a Ludas Matyiban közölt dicsérő levél olvasása óta csak irigyelni tudják a Semsey Andor utcai lakók sikerét a Budafoki út 17. pincevillany nélkül botorkáló lakói.

M. P.

Zúgolódó zuglóiak

1. Cseberből vederbe

Kerületünk lakossága, főleg az Egressy úti hatalmas lakásépítkezések révén sokezer fővel szaporodott. A lényeges szaporulattal járó közlekedési nehézségeket a jó öreg egysinpáros „ingajáratú" 68-as villamos már nem bírta el. A kerületi tanács, a Fővárosi Villamosvasút vezetősége és a környék dolgozóinak társadalmi munkája eredményeként, még a tavasszal, egy másik sinpár lefektetésével akart könnyíteni a túlzsúfolt közlekedésen. Örültek is a zuglóiak, már hogyne örültek volna, hiszen régi vágyuk teljesült az új sinpár lerakásával! Sajnos, örömük hamarosan ürömmé változott, mert a jelenlegi közlekedés, ha lehet fokozni, rosszabb, mint a régi. Az történt ugyanis, hogy míg azelőtt a tízpercenként közlekedő háromkocsis járat mindig el tudta cipelni magával az utasokat, addig a jelenlegi sűrűbb „szimpla"-járat, bármennyire erőlködik is, erre még akkor sem képes, ha fürtökben lógnak rajta az emberek. Most ugyan megrövidült a menetidő néhány perccel, viszont megrövidültek a villamosok is, mert Budapest legrövidebb „szimpla"-villamosa forgolódik ezen a részen 6—8 perces időközökben. Tehát a zuglóiak, amit nyertek a réven, most bőségesen leadják a vámon.

2. Kis bódé — nagy bűzzel!

Az Egressy tér és a környékén lakó dolgozók százai azzal a jóleső érzéssel térnek haza lakásaikba, hogy otthon, a friss levegőn kipihenhessék fáradalmaikat. A csendes környék biztosítaná is a nyugodt pihenést, csak még jóravaló levegő is kellene hozzá, ami sajnos nincs meg, mert ha ablakot nyitnak, a jó zuglói levegő helyett, valami égett toll szagára emlékeztető „illat" lopózik be a lakásokba. Ezt a mesterséges bűzt az Egressy téri tűzoltólaktanya területén levő faviskó két-három méterre ágaskodó vaskéménye szállítja — díjtalanul. Ezen a varázscsövön kora reggeltől késő estig olyan gyönyörűen gomolyog a fojtó füsttömeg, mintha valaki állandóan táplálná csak azért, hogy a bűz egy pillanatra se szakadjon el a zuglói tömegektől.

Sz. I.

Itt a lignit, hol a lianit?

Rég volt és ma már csak a papírok bizonyítják, hogy 1954. november 20-án a Szénértékesítő Vállalat nógrádi kirendeltsége 230 mázsa lignitet adott fel címünkre vasúton. Ugyanebben az időben valóban érkezett hasonló mennyiségű szén címünkre, így a szállítást követő, 3036 forintról szóló számlát gyanakvás nélkül kifizették a TÜZÉP-nek. De mikor erre a ténylegesen megérkezett szénről később számlát kaptunk — amit természetesen szintén ki kellett egyenlítenünk — megállapítottuk, hogy a 230 mázsa lignit, amelyet ezek szerint szintén kifizettünk, szőrén-szálán eltűnt.

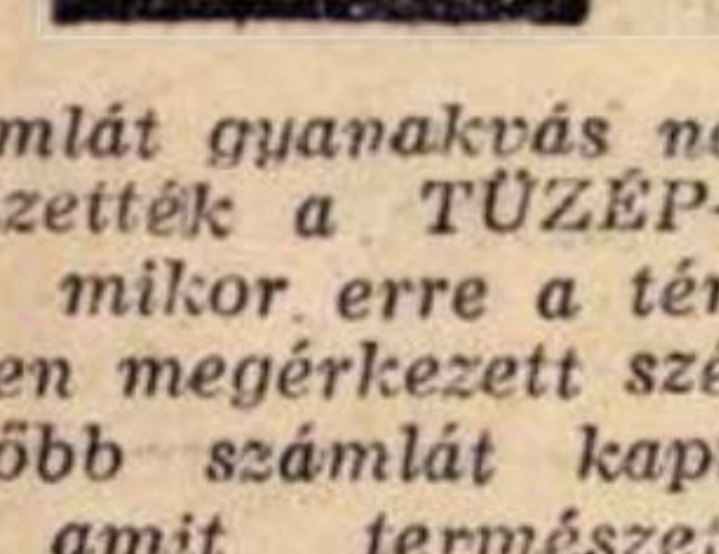

Amikor a békéscsabai TÜZÉP-től kértük, hogy fizessék vissza a meg nem érkezett lignit árát, azt mondották, hogy az a vasúton veszett el: követeljük a MÁV-tól. A MÁV-nál azonban kijelentették, hogy csak akkor tudják reklamációnkat figyelembe venni, ha elküldjük a fuvarlevelet. A fuvarlevelet, sajnos, nem tudtuk elküldeni, mert hiszen nemcsak a lignit, hanem a fuvarlevél sem érkezett meg.

A TÜZÉP javaslatára levelet írtunk a Szénértékesítő Vállalat Nógrád megyei kirendeltségének. Kértük, hogy küldjék el a fuvarlevél másolatát és annak mellékleteit. A Nógrád megyei kirendeltség viszont még arra sem tartott érdemesnek bennünket, hogy levelünkre válaszoljon.

Itt az ősz újra, lassan tüzelésre kerül a sor, de a tíz, reklamációkkal telített hosszú hónap kevés volt ahhoz, hogy egyetlen embert találjunk, aki nyomára vezet elveszett lignitünknek. Reméljük, hogy az illetékesek még az évforduló előtt rendezik a kámfort játszó lignitügyet.

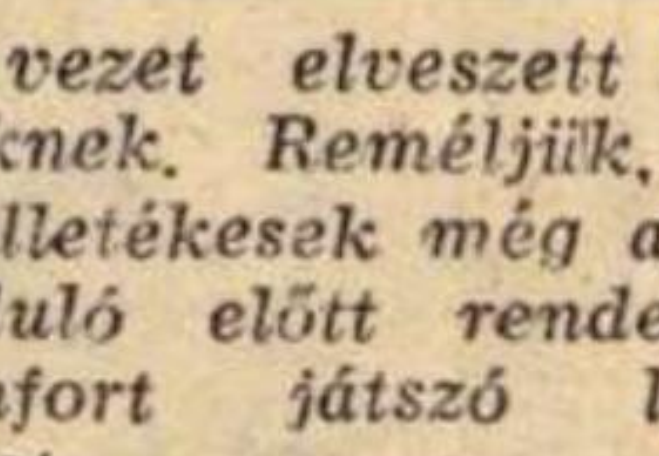

Körz. Földművesszöv.
Medgyesbodzás
Varga János
ügyv.
Sándor Imre
vez könyv.

Esetem a csőbútorral...

Néhány hónappal ezelőtt villamoson utazva megakadt a szemem egy plakáton, amely azt hirdette, hogy tizenkét havi részletre csőbútort lehet vásárolni. Ez okos dolog, gondoltam, és elmentem a Lenin körút 19. szám alatt levő Lakberendezési Áruházba és megnéztem a hirdetett portékát. Megvallom őszintén, nekem nagyon megtetszett és elhatároztam, hogy a hirdetett kedvezmények szerint megvásárolom. Az üzletben adtak egy kérdőívet, amit én kitöltve és a munkaadóm által a fizetés összegét igazolva, 1955. szeptember 12-én beadtam elbírálás végett. Ekkor jött az, amire nem számítottam. Azt mondották ugyanis a boltban, hogy én nem kaphatom meg a részletkedvezményt, mert 1200 forint a fizetésem, abból még egyéb levonások is vannak, tehát nem látják biztosítottnak, hogy én a havi 200 forintokat le tudom fizetni. Hát ez nem rossz! Ezek szerint csak az vehet részletre csőbútort, akinek legalább 2500, vagy azonfelüli havi jövedelme van. Már pedig tudott dolog és ezt azoknak is illett volna tudniok, hogy a részletfizetési kedvezményeket általában az alacsonyabb fizetésű dolgozók szokták igénybevenni.

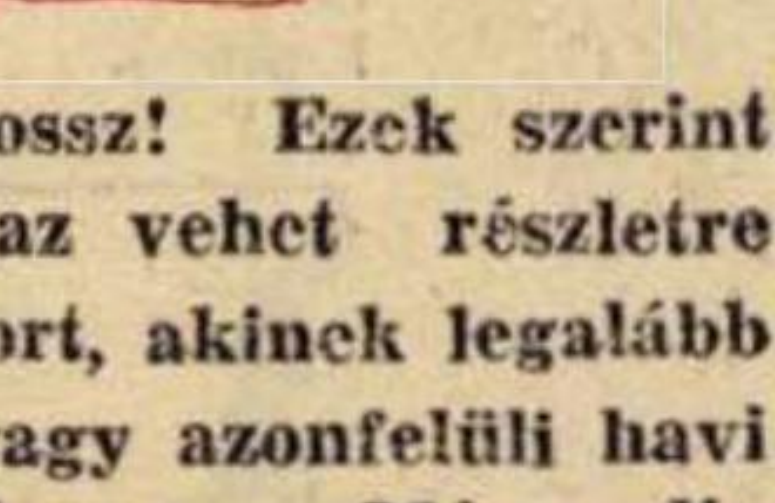

Én a magam részéről a 800 forint előleget, valamint a havi 200 forintos részletet, ha nehezebben is, mint a nagyobb fizetésűek — becsülettel lefizettem volna. De erre nem adott módot ez a rendelkezés. Ha már ilyen „okosan" kifundálták a részletfizetés módozatait, miért nem közölték a csőbútort hirdető plakáton azt is, hogy milyen fizetési kategóriákban levő dolgozók juthatnak a meghirdetett tizenkét havi részletfizetés kedvezményéhez. Ha ezt megtették volna, egy csomó kellemetlenségtől szabadultak volna meg részint a vevők, részint pedig az eladással foglalkozó dolgozók.

Deme Béla
Bp., III., Toronya u. 6.

Mi akadályozza a műszaki fejlesztést?

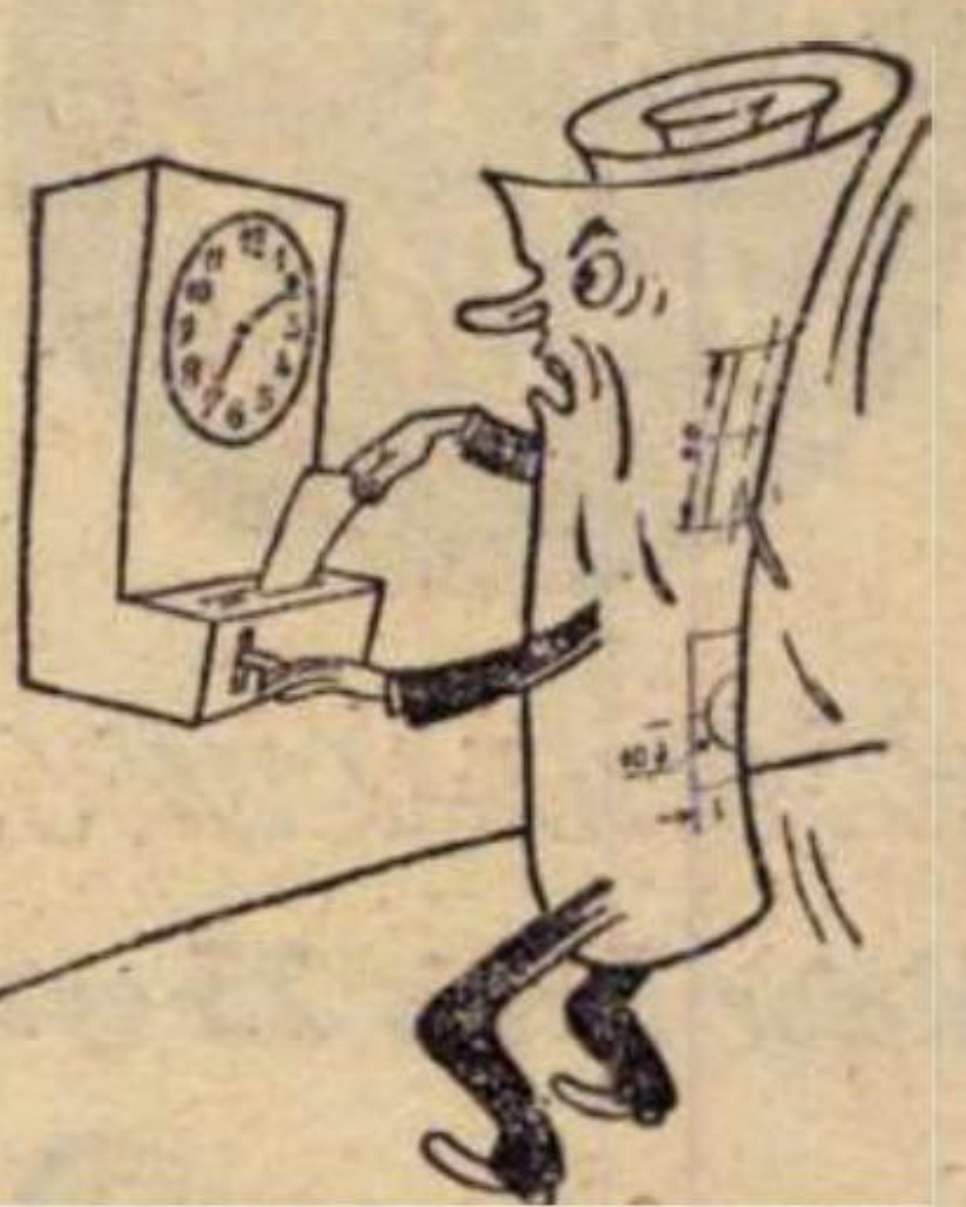

A későn érkező tervek és rajzok

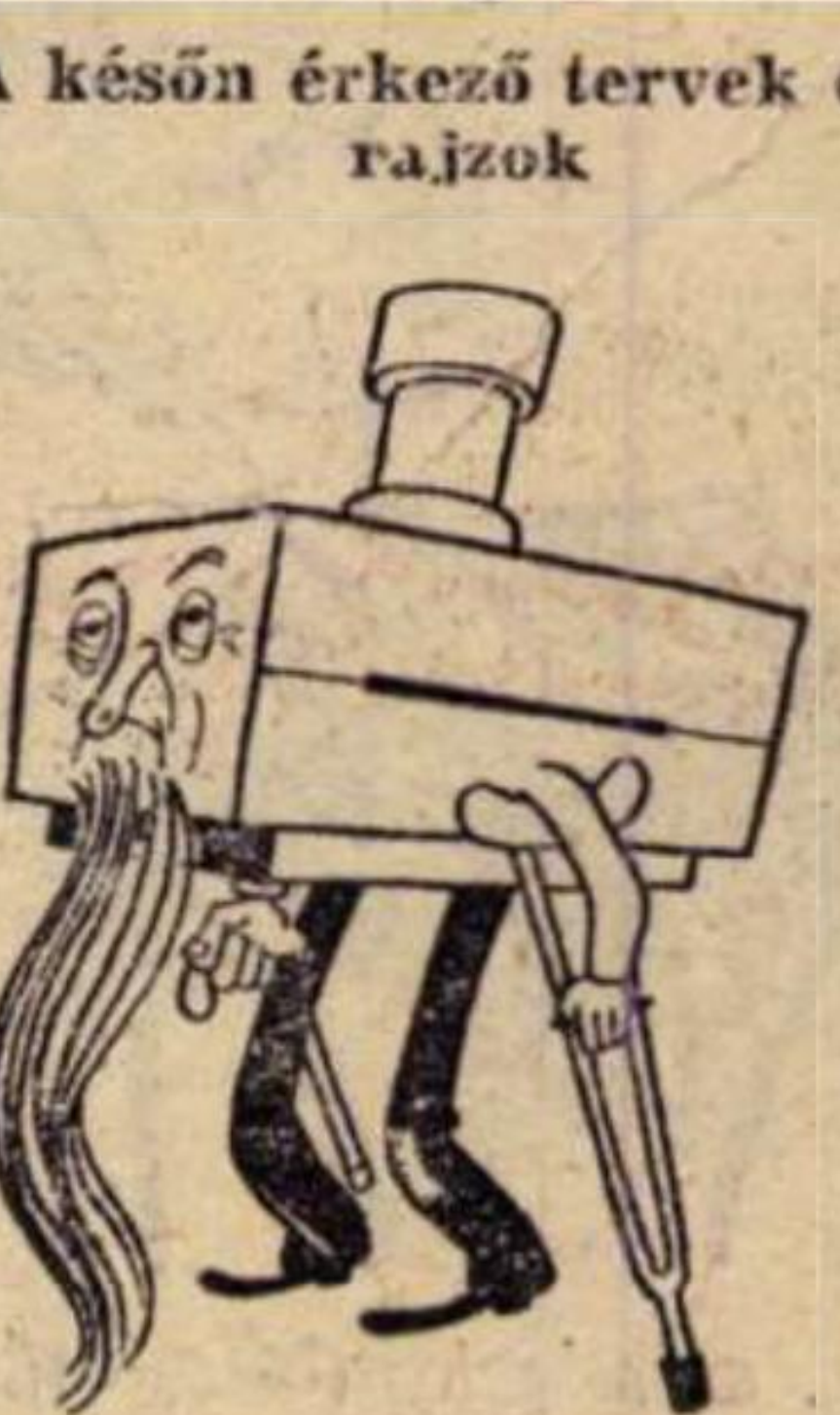

Az öreg szerszámok

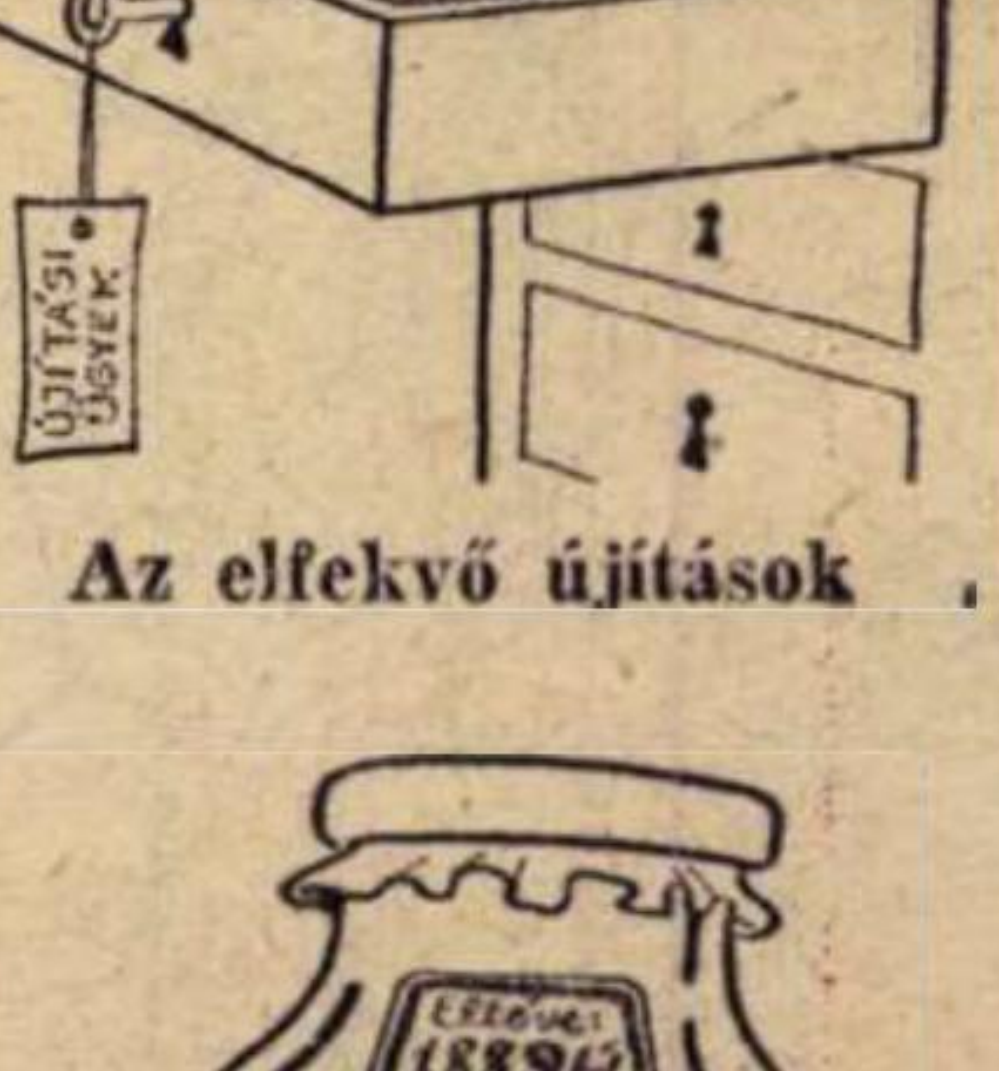

Az elfekvő újítások

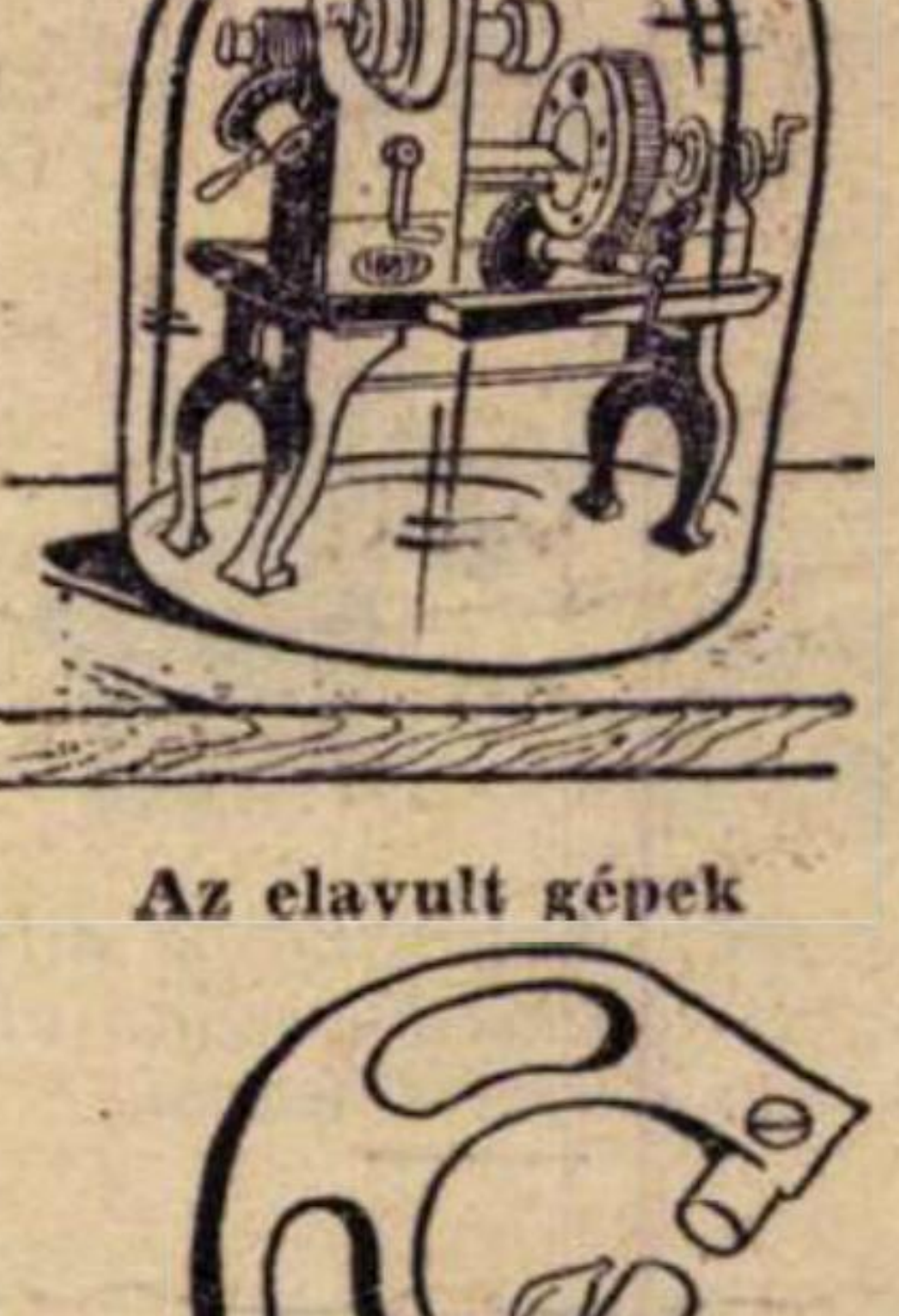

Az elavult gépek

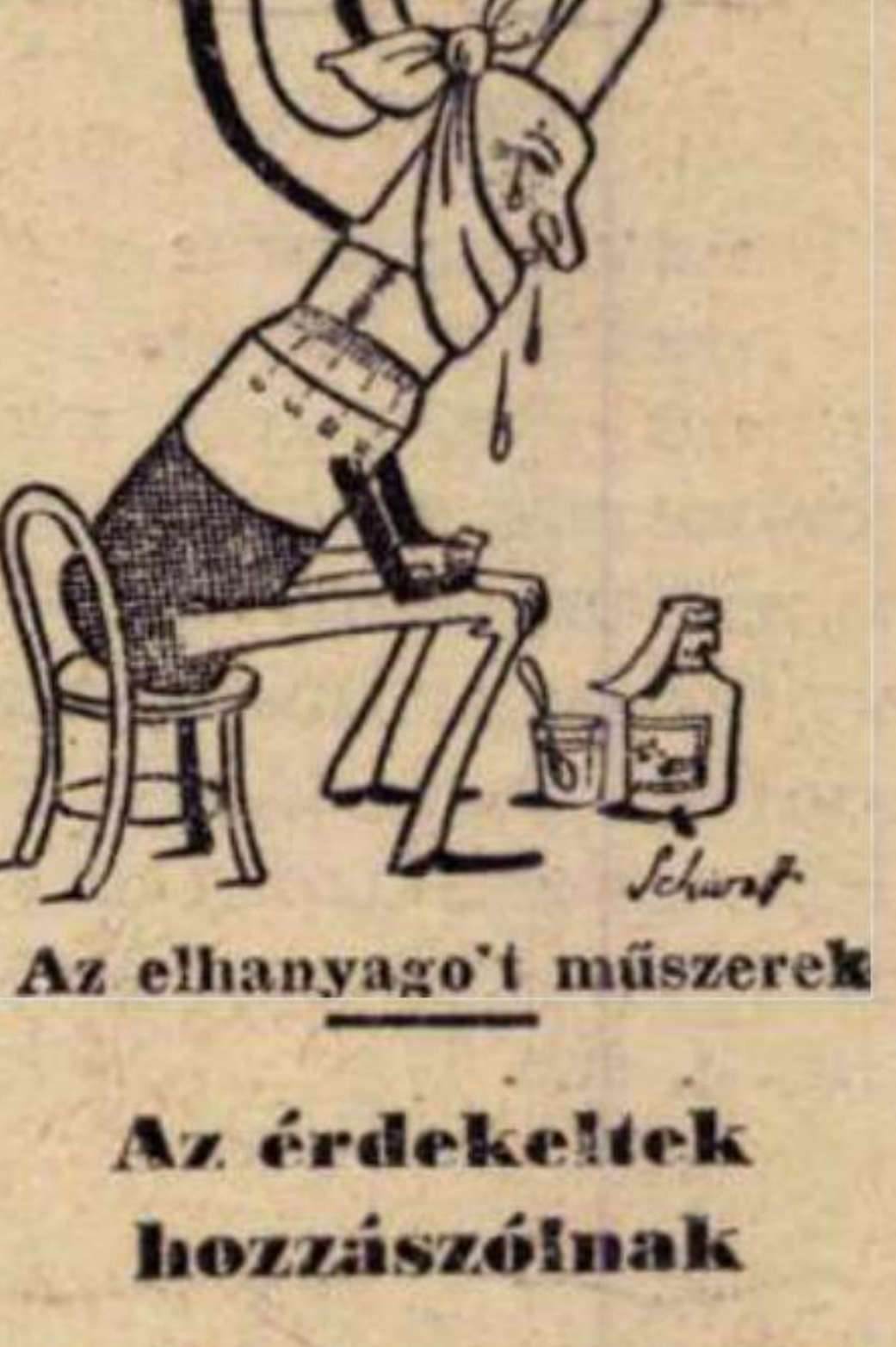

Az elhanyagolt műszerek

Az érdekeltek hozzászólnak

„A XX. kerületi Tanács címére" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a panasz megszüntetése érdekében a pesterzsébeti Vörösmarty utca és Alsó Határ út kereszteződésénél az átkövezési munkálatokat megkezdtük. Az útjavítás során megoldjuk a terület vízlevezetésének problémáját is, így a környék lakói portól és a sártól mentes, korszerű úton közlekedhetnek.

Ez a munka — amely 272 000 forintba kerül, éves tervünk egy része volt és megvalósítására a szokatlanul esős időjárás miatt csak most kerülhetett sor.

XX. ker. Tanács VB
Építési és Közl. Oszt.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.